

SOUTERRAIN Leden 2015

Pane - Ty jednáš jinak

V našem světě to vypadá takto:

Slabé je potřeba odsunout,

aby bylo místo pro silné.

Zranění – ať se o ně stará někdo jiný,

já mám na starosti důležitější věci.

Zbloudilí – co je mi po nich,

a pak – měli se dívat na cestu.

Tvůj program zní:

Hledat zbloudilé, ovazovat zraněné, posilovat slabé. To znamená, že to se mnou neskončí, když zbloudím (víš, že to dělám), když jsem zraněný (jak lehko se to stává), když jsem slabý (často mám strach).

S Tebou mohu počítat, na Tebe se spolehnout.

S Tebou mohou počítat všichni.

Pomoz nám, aby mohli počítat s námi.

Pomoz nám, abychom se na sebe mohli navzájem spolehnout.

Posilni mne, když je druhý ztracený, zraněný a slabý.

Posilni druhého,

když jsem ztracený, zraněný a slabý já.

(z knížky modliteb při schůzce křesťanské služby vybrala J. Zukalová)

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 4. 12. 2014

- Příprava povolací listiny pro P. Rumla a Smlouvy o užívání bytu. Pravděpodobné datum jeho nástupu je 1. 9. 2016. Staršovstvo souhlasí s povolací listinou a dalšími přílohami. Na období, kdy nebude P. Ruml ještě farářem sboru a bude bydlet ve farním bytě, se s ním uzavře nájemní smlouva. Po tuto dobu bude podle svých možností ve sboru P. Ruml vypomáhat (kontrola prostor sboru, pošta, služba na kazatelně apod.) Volba za faráře sboru bude provedena poté, co obdržíme pokyn k volbě od SR, jak ukládají řády naší církve.
- na příští porady staršovstva budou zařazeny tyto body jednání: rozhodnutí o sborové sestře, spolupráce s Diakonií ve Stodůlkách, vedení DR, organizace „mezidobí“
- z jednání konventu: na diakonické a rozvojové projekty odsouhlaseno 25%, polovina konventu je pro pomalejší a druhá polovina pro rychlejší variantu přechodu k samofinancování; ozvaly se hlasy na podporu menšin včetně homosexuálů; jednání o změnách CZ – neprošel návrh změny, aby SR měla větší pravomoci postavit kazatele mimo službu; na konventu proběhlo ocenění ředitelů Diakonie na území pražského seniorátu
- x-cátníci byli trvale přesunuti na 2. úterý v měsíci od 19 hod.
- příprava adventních a vánočních shromáždění
- sborový dopis bude připraven a rozeslán
- 28. 12. – 1. 1. budou probíhat shromáždění Taizé
- Kongo - s. Dvořáková bude kontaktní osobou, budeme podporovat 10 dětí, vysokoškolský student podporován nebude
- P. Hudec informoval o problémech při slučování rané péče Diakonie Stodůlky a Ratolesti
- br. Balík ČVUT vyhodnotil měření vlhkosti – vlhkost je na velmi dobré úrovni, větrák bude dál v provozu do jara, ale nechá se zabudovaný pro další možnost použití
- sbírka na seniorát – 1. adventní (fond na bydlení pro seniorátního faráře) – cca 3 300 Kč
- sbírka na PF probíhá do konce roku
- sbírka na vikariát a bohoslovce (25. 12.)
- sbírka na vánoční nadílku – od 1. adventní neděle

- poděkováno D. Černohorskému a manželům Černohorským za opravu zdi po zatékání ze svodu ve dvoře do kuchyňky a za následný úklid, opravu proplátí SR
- bude třeba uzavřít novou smlouvu o pojištění sborových prostor

Ohlédnutí za hledáním

V září 2013 (přesně 5. 9.) ustavilo na svém zasedání staršovstvo našeho dejvického sboru ČCE (z jehož zápisů budu citovat) pracovní skupinu (ve složení - podle abecedy: P. Hejl, D. Heller, P. Prosek, M. Prudký a M. Študentová, tzv. hlavním koordinátorem byl jmenován D. Heller), která dostala za úkol pomoci staršovstvu při hledání nového duchovního pastýře. Scházeli jsme se pravidelně, minimálně vždy před schůzemi staršovstva, v případě potřeby ovšem častěji. Vzhledem k tomu, že práce této skupiny končí, slíbil jsem na schůzi staršovstva, že do našeho sborového zpravodaje Souterrain napíši příspěvek nazvaný „ohlédnutí za hledáním“. Zvažovali jsme různé faráře a farářky naší církve, o kterých jsme se domnívali, že by byli vhodnými kandidáty i kandidátkami pro službu v našem sboru. V listopadu 2013 jsme rozeslali prvním pečlivě vybraným kandidátům dopisy tohoto znění:

Vážený a milý bratře, obracíme se na Tebe s prosbou, abys zvážil, zda bys přijal naše pozvání stát se pastýřem dejvického sboru českobratrské církve evangelické v Praze. Jak již víš, naše farářská dvojice Abigail a Petr Hudcovi ukončí svou práci v našem sboru k datu 31. května 2015. Staršovstvo našeho sboru ustanovilo skupinu, jejímž úkolem je hledání a nalezení nového duchovního. Po několika jednáních jsme se rozhodli oslovit nejprve několik málo kandidátů, se kterými již někteří z nás velmi neformálně a předběžně o možnosti povolání do dejvického sboru mluvili.

Vážený a milý bratře, jako kandidáta, o kterého máme opravdový zájem, Tě dnes oslovujeme i formálně a prosíme Tě, abys beze spěchu a důkladně zvážil, zda bys za rok a půl, resp. i o něco později, mohl a chtěl ukončit svou práci na Tvém současném sboru a odejít do Prahy, do našeho dejvického sboru, který je typicky městským sborem. To má pochopitelně svá specifika, výhody i nevýhody pro sborovou práci. Jistě víš, že náš sbor patří k těm relativně větším a snad i živějším, kde se koná řada aktivit, do kterých se zapojují i laici. Staršovstvo našeho sboru (nebo jeho zástupci) se s Tebou kdykoli rádo sejde k rozhovoru o této naší nabídce.

Někteří s omluvou odmítli ihned, někteří s odmítnutím chvíli váhali, někteří napsali, že by rádi pozvání do Dejvic přijali, ale až za několik let. S jedním kandidátem dospěly „námluvy“ až k několika setkáním, například v čajovně, ale nakonec se rozhodl odmítnout a dát přednost pozvání z jiného pražského sboru. Po prvním vlně jednání došlo v roce 2014 na oslovení druhé vlny kandidátů a kandidátek

a pak i na třetí skupinu vybraných. S některými, kteří přijeli nebo byli v Praze kvůli jiné záležitosti, jsme seděli a vedli rozhovory v naší kuchyňce, s jinými v místnosti J. A. Komenského. Bratr kurátor má u sebe archivováno více než třicet písemných odmítnutí, ta poslední už většinou ve formě vytištěných e-mailů. Odmítnutí laskavých, jak se v naší církvi říká bratrských, ale odmítnutí. Mnozí si pozvání do Dejvic velmi považují, ale „necítí se“ na ně. Jiní chtějí zůstat s dětmi ještě několik let na venkově, než by uvažovali o příchodu do Prahy. Jeden kandidát nám upřímně sdělil, že čeká, zda bude zřízeno kazatelské místo nového druhu, konkrétně v Diakonii naší církve. Kromě toho jsme neformálně oslovili několik farářů tzv. „ad hoc“, a to v několika málo případech, kdy jsme sami pochybovali, zda má smysl posílat oficiální dopis podepsaný kurátorem a místokurátorem sboru. Pokud měl někdo pocit, že proces našeho hledání je příliš „neveřejný“, musím zmínit dvě podstatné skutečnosti: Směrem k dejvickému sboru - ze svého konání jsme průběžně „vydávali počet“ staršovstvu sboru. Dopisy i e-maily jsou archivovány. A směrem ke kandidátům - řadě z nich záleželo na tom, aby se sbor, kde v současné době slouží, nedozvěděl o tom, že předběžně jedná o kandidatuře s naším sborem. Přinejmenším do doby, než by se rozhodli opravdu kandidovat v Dejvicích. Představte si, že jste členkami či členy některého venkovského sboru, Váš oblíbený farář „jezdí na námluvy“ až do Prahy, ale nakonec se rozhodne u Vás zůstat. Nezměnily by ty prozrazené „námluvy“ Váš vztah k tomuto faráři?

V červnu se objevil na obzoru nový, původně neoslovený kandidát, Pavel Ruml, který pracoval jako kaplan v Ústřední vojenské nemocnici a pak dlouhá léta pracoval a pracuje dosud jako kaplan v Armádě ČR. Zásadní věcí bylo, že se (ještě dříve, než bude mít nárok na důchod) chce vrátit tam, kde začínal, tedy do služby na některém sboru naší církve. Jak Hudcovi, tak bratr kurátor i autor těchto řádků ho známe dlouho, právě tak, jako jeho staršího bratra, tč. synodního seniora naší církve, Joela Rumla. (Dovolím si dodat, že velmi vděčně vzpomínám i na jejich otce Jiřího Rumla, dlouholetého faráře ve Velkém Meziříčí, jeden čas i seniora horáckého seniorátu, přítele mého otce, se kterým si léta dopisovali.) V létě a na podzim letošního končícího roku 2014 získalo jednání s kandidátem Pavlem Rumlem „spád“. Po několika rozhovorech a tzv. zkušební kázání byl připraven návrh povolací listiny, návrh smlouvy o užívání kazatelského bytu a podle požadavků církevního zřízení sepsán následující zápis, který podepsali současný farář Petr Hudec, kurátor sboru Pavel Prosek a kandidující farář Pavel Ruml:

Zápis o jednání zástupců staršovstva farního sboru ČCE v Praze 6 - Dejvicích s kazatelem ČCE Mgr. Pavlem Rumlem: Pověření zástupci staršovstva farního sboru ČCE v Praze 6 - Dejvicích jednali ve dnech 8. 7. a 11. 9. 2014 s kazatelem ČCE Mgr. Pavlem Rumlem, který byl přizván i na část jednání staršovstva dne 11. 9. 2014. Staršovstvo sboru se rozhodlo pozvat ho na kazatelnu v neděli 2. 11. 2014. Po

bohoslužbách následoval rozhovor bratra Pavla Rumla se členy dejvického sboru. Staršovstvo se na své schůzi dne 6. 11. 2014 usneslo kandidovat bratra Pavla Rumla na místo duchovního na dobu pěti let od 1. 7. 1016 (případně 1. 9. 2016). Pověření zástupci staršovstva farního sboru ČCE v Praze 6 - Dejvicích připravili ještě v listopadu 2014 návrh povolací listiny a dne 3. 12. se šli s kazatelem ČCE Mgr. Pavlem Rumlem, aby s ním tento návrh projednali a dohodli se na případných úpravách. Připravená povolací listina byla schválena staršovstvem farního sboru ČCE v Praze 6 - Dejvicích na jeho schůzi dne 4. 12. 2014.

Všechny tři tyto dokumenty (povolací listina, smlouva o užívání kazatelského bytu a výše uvedený zápis) byly schváleny na jednání seniorátního výboru pražského seniorátu v úterý 16. prosince 2014 a synodní rada ČCE byla požádána o vydání pokynu k volbě kazatele. Ta by se měla konat při mimořádném sborovém shromáždění, vedeném pravděpodobně bratrem seniorem pražského seniorátu, v únoru 2015.

Když se ohlížím za naším hledáním duchovního pastýře a přemýšlím, zda si z něj mohu vzít nějaké poučení, napadá mne jediné: Jak moudrá jsou slova našeho Pána Ježíše Krista, která i pro nás zapsal evangelista Matouš v 5. kapitole svého evangelia, ve 37. verši: „Vaše slovo buď ano, ano – ne, ne“.

Daniel Heller, mistokurátor

Poprosili jsme

kandidáta na dejvického kazatele **Pavla Rumla**, aby nám zodpověděl několik otázek:

Které životní okamžiky tě nasměrovaly ke studiu bohosloví?

Vyrůstal jsem (se staršími sourozenci sestrou a bratrem) na malé vsi (Opatov) ve farářské rodině. Sbor a kostel od raného dětství (ptal se mě br. kurátor při setkání po bohoslužbách na mojí další oblíbenou píseň za zpěvníku - tak tedy, je to č. 551 "Tys na mě myslel dřív") patřil podstatně do mého života; a protože ovzduší rodiny i církve nabízelo dostatek svobody k osobnímu růstu i hledání víry, výsledek se dostavil v podání přihlášky na fakultu. Posledním impulsem k tomu byly moje návštěvy (jako studenta gymnázia) u bratra Joela a bohoslovců na Jirchářích, na fakultě a v Praze. Byl to tehdy velmi atraktivní, napínavý, svobodomyšlný, studentský prostor, plný tužeb a také mj. bojů proti bolševikům. A zazpívejte si 551 doma celou a máte v ní o mně všechno...

Kterými cestami se ubírala Tvoje služba?

Církev – 1976 - 1982 KBEF, 1982 - 1984 základní vojenská služba

v Topolčanech (jako zdravotník), 1984 - 1986 Šonov u Nového Města n. Metují, 1986 - 1999 Letohrad. Armáda - 1999 - 2003 4. brigáda rychlého nasazení Havlíčkův Brod, 2003 - 2005 Velitelství společných sil v Olomouci, 2006 - 2013 Ústřední vojenská nemocnice Praha, 2013 - dosud Agentura personalistiky AČR Praha... (a tři vojenské zahraniční mise...).

Proč ses rozhodl kandidovat na faráře právě v dejvickém sboru?

Na žádost hlavních kaplanů jsem dvakrát prodloužil svůj závazek v armádě ve chvílích, kdy už jsem plánoval návrat do církevní služby. Odsloužil jsem tedy v Duchovní službě AČR mnohem více roků, než kdokoli z ostatních kaplanů. Tedy nyní už skutečně nastával čas, protože jsem si byl vědom toho, že když někde do sboru nastoupím, že to musí být na nějakou smysluplnou dobu. Což by mohlo nastat u vás ve sboru na minimálně pět roků. To cenu má... Na dva roky ještě někde začínat by trochu smysl postrádalo. A rád bych šel do důchodu z církevní služby nikoli ze služby kaplanské... A dejvický sbor? Z osobních důvodů jsem chtěl "dofarářovat" v Praze či blízkém okolí. A moje rozhlížení se strefilo právě do té doby, kdy váš sbor ... se také rozhlížel... A váš sbor znám z občasných účastí na bohoslužbách; a znám Hudcovi; a potkal jsem se s několika členy sboru ve vojenské nemocnici; a líbí se mi u vás...a na Praze 6 žiji již 9 roků a žiji zde také moc rád.

PS: ... budu-li u vás zvolen, budu se k vám těšit moc... a představa, že po 17 letech "trmácení se" v armádě sbalím v kanceláři 4 bedny od banánů a pár ramínek, donesu to za roh... a budu zpět v rodném klíně matky církve, mě naplňuje nadšením... a prý bych mohl u vás bydlet už rok před tím, než se stanu vaším farářem, což by znamenalo práci co by kamenem dohodil. Víte, bratři a sestry, také jsem během své vojny dojížděl do práce 264 km; teď bych do ní mohl chodit 264 metrů... co k tomu dodat??? :-)... někdo o nás chlapech říká, že jsme prý líní a pohodlní tvoří :-)...???

odpovídal Pavel Ruml

Z mise – kaple v Kosovu

Foto: archiv P. Rumla

Seznámení s Pavlem Rumlem

S Pavlem Rumlem jsem se poznala v čase, kdy působil jako vojenský kaplan v ÚVN v Praze, kde kdysi pracoval i můj otec MUDr. Milan Jerie. V roce 2007 zde ležela moje matka Jarmila po operaci, kterou její organismus už nezvládl, ale ještě několik měsíců strávila ve vegetativním stavu, než ji smrt vysvobodila. Byl to náročný čas pro všechny zúčastněné, navštěvovaly jsme ji se sestrou a když jsme pochopily, že se blíží konec, oslovily jsme nemocničního kaplana s prosbou, aby matce poskytl duchovní útěchu. V srdci jsme měly trému, protože jsme si nebyly jisty matčinou religiozitou, ani její konfesní příslušností, ale pan kaplan veškerou naši nejistotu rozptýlil, pěkně s námi rozmlouval a matku stihl před jejím skonem několikrát navštívit, čímž – věřím – jí poskytl „navigaci“ na její cestě zpět k Pánu. Byl to pro mne sice jen krátký čas setkávání s panem kaplanem Rumlem, ale okolnostmi významný, a míří-li teď jako farář do našeho sboru, připadá mi, že se tak děje stejným řízením osudu, které sem před lety přivedlo mě.

Wanda Dobrovská

Potkali jsme se poprvé v roce 2006, kdy se Pavel Ruml stal v Ústřední vojenské nemocnici, kde pracují, historicky prvním kaplanem na plný úvazek.

Bylo zajímavé sledovat, jak zaměstnanci jeho působení ze začátku vnímali. Např. moje kolegyně o něm mluvily ve stylu: „No, víš, ten – ten kaplan...“, jako by bylo nemožné zapamatovat si jeho jméno.

Osobně jsme se neznali, zaklepala jsem tedy na jeho dveře, aby věděl, že má v nemocnici taky „svoje“ lidi, kteří mu v jeho práci budou fandit. Vždycky se pak při našich setkáních zajímal, co je nového v Dejvicích...

Potkávali jsme se často na obědě, ale taky jsem ho zažila jako pacientka. Silnou chvílí pro mě byla jedna z jeho posledních návštěv u br. Podhorského na JIP, ke které mě přizval.

Postupem času jsem viděla, jak si „ten kaplan“ získává lidi takřka proti jejich vůli.

Vloni se Pavel Ruml s „ÚVNkou“ po neuvěřitelně rychle uběhlých 8 letech oficiálně rozloučil. Provedl to velkolepě - uspořádáním koncertu ve Vojenském kostele sv. Jana Nepomuckého, kde nám všem (a nutno říci, že kostel praskal ve švech) představil svého nástupce - Jana Blažka. To byl myslím velmi chytrý a velkorosý krok.

Zanedlouho tedy budeme mít příležitost zvolit Pavla Rumla na plný úvazek v Dejvicích – moc bych si to přála.

V.Tichá

50 let dejvického evangelického sboru,

aneb jak budou naši potomci slavit 100 let trvání sboru?

Tak jako jsou pro naši zemi významné osmičky, pro náš sbor se pomalu stávají významnými pětky. Moc jich zatím není, působení evangelického sboru, přesněji kazatelské stanice v Dejvicích - Bubenči, nemá tak dlouhé trvání. Bylo oficiálně započato v roce 1925, i když již několik roků před tím, pro naše předky či předchůdce z Dejvic, pořádal biblické hodiny tehdejší salvátorský farář Stanislav Čapek, jenž také k roku 1925 zde ustanovil kazatelskou stanici při salvátorském sboru. A na podzim roku 1965 za dejvického působení salvátorského vikáře Jana Čapka byl ustanoven samostatný sbor Českobratrské církve evangelické v Praze Dejvicích - Bubenči. A tuto událost si budeme v letošním roce připomínat a věřím, že mnozí z nás i radostně slavit. Věřte, nevěřte, milí přátelé, kteří jste byli u toho, už je tomu 50 let! Ustanovení našeho sboru zevrubně pojednal bratr profesor Josef Smolík svou přednáškou na toto téma, kterou jsme zařadili jako jeden z příspěvků našeho Sborníku v roce 2005. Letí to. Nyní staršovstvo rozhodlo, že to padesátiletí sboru oslavíme i oficiálně. Je již i stanoven termín oslav, 11. říjen 2015. Účast přislíbil i bratr synodní senior, proto ten spěch s datem.

Avšak znovu a stále se musíme ptát - máme co slavit? A protože jsme před deseti lety 80 let působení evangelíků v Dejvicích - Bubenči slavili velikolepě, vyvstává navíc otázka, na co se soustředit při letošních oslavách. Sborník letos chystat nebudeme, ponecháme si prostor pro nové události, které v následujícím desetiletí nastanou a vytvoří tak určitě významná témata pro zvážení celého století našeho působení v Dejvicích - Bubenči, a věřím, že ta nás budou i určovat pro práci, nad jejíž činností po stránce organizační jsme se v minulých letech zamýšleli v souvislosti s předpokládaným samofinancováním sborů. Zde je třeba znovu si položit otázku, byť okrajově: jsou peníze až na prvním místě? V těch posledních letech to tedy bylo o penězích, ale pokaždé jsme si při tom uvědomovali, že i této starosti vždy předchází duchovní připravenost nás členů sboru, která ovšem má nezměrné množství hran i plošek působnosti; jako malý příklad můžeme uvést ony rozličné dary podle milosti, na něž nás upozorňuje apoštol, ale i ty jsou závislé jenom a jenom na milosti Boží, zda se nám dostane dost vůle naslouchat vanutí Ducha svatého a "nevyhovovat svým sklonům", a navíc jistě každý v sobě cítíme vůli k službě ještě i na jiném poli. A protože před církví, a tak i před naším sborem, stojí neznámý úkol samofinancování, zkusme se zamyslet, za jakých podmínek dokážeme při tom obstát. A myslím, že i z očekávaného následného zvažování stoleté činnosti našeho působení se asi nejzajímavějším obdobím stane zamyšlení nad jeho posledním desetiletím. Kromě

našich schopností a moudrosti při správě sboru, bude potřeba i moudrosti při vyhledávání směřování sboru ve víru, zatím ne vichřic, ale bezesporu víru událostí, které na nás doléhají. Nechci odbočovat od tématu, ale to samofinancování bude, jak jsme si v debatách o tom vždy řekli, moc záviset na naší víře. Zde nejenže nesmíme přecházet Komenského memento našich hříchů, jež bezesporu přivolávají vichřice hněvu, je ale třeba si své hříchy navíc i uvědomovat. Bratr farář Hudec v jednom kázání uvedl nejistoty naší doby: "Nevíme, co můžeme očekávat od Ruska, bojíme se, že se náboženský konflikt mezi islámským světem a západním postkřesťanským světem přesune v plné síle i k nám." Mně však jako nejzávažnější pro naše působení připadá tlak na víru v samotném Západě. On ten tlak vystupuje i z nás, vězí i v nás samotných. Jsme Západ každým coulem, a ať si kdo chce a co chce, říká, Západ je křesťanství. Avšak přeci jenom! Je ještě? Jsem potom křesťan, když se považuji za Západ? Tuto otázku si musím klást pro hledání cesty pro uchování své víry. Přiznám se, že jsem dnes velice kritický k Západu. Můžete mi namítnout, že to je jen jakási žárlivost, závist, egoismus či co ještě. Ovšem dnes se už sám Západ otevřeně nazývá postkřesťanským světem. Proniklo to i do evangelických kázání! Avšak bezesporu to je oprávněný kritický pohled na Západ. Uvádí se, že postkřesťanským světem se povšechně rozumí společnost, která se vzdala křesťanských kořenů. Byť často i z "dobré" víry, především však z pýchy, ze zahledění se do sebe sama či z pohrdání dědictvím otců. Ale i z pohodlí a lenivosti.

Abych si vůbec dovolil toto vyjádřit, odvahu mi dodala myšlenka prof. Jana Patočky z jeho spisku z 80. let *Osnova dějin*, kde autor zmiňuje: "Dějiny nejsou od prvopočátku dějinami lidstva; stávají se jimi až tím, že se dějiny Okcidentu (Západu) stanou dějinami evropskými a ty se rozšíří na dějiny planetární". Ovšem z dnešního pohledu nahlíženo: mají dějiny Evropy však ještě sílu, stát se dějinami planetárními? Z dalších Patočkových zamyšlení jasně vystupuje, že úhelnou součástí těchto dějin je křesťanství, které však podle filosofa probíhalo příliš "metafyzicky" a Patočka svou myšlenku potvrzuje konstatováním, že došlo "... k uvolnění pout církevního křesťanství... a laické křesťanství se ... rozšířením myšlenky bohoslužby na celý život, zejména na povolání a práci, dostává na tutéž cestu, cestu ovládnutí světa." Je třeba se ptát, jak tedy je na tom laické křesťanství. Při sebezpytování mi však nezbyvá, než si odpovědět: také bledě. A tak nám opět nezbyvá, než se tázat po východisku z takovéto pobledlé víry, a na mysl mi vystupují slova Jan Ámose Komenského, opět z jeho *Kšaftu*. Neboť je nasnadě, přidržíme-li se jeho připomenutí, které čerpá z biblické zvěsti, že pomíjí jeden věk, aby nastal jiný, "... že obnoviti chce Bůh tvář země své, " jak píše Komenský podle Ž 104, 30. V následné části své stati se prof. Patočka pregnantně

rozepisuje: "Japonsko (po 2. sv. v.) patřilo sice k poraženým, ale vzestup Číny tuto ztrátu na straně "nových" národů více než kompenzoval. Během krátké doby bylo jasné, že tato říše bude patřit k dědicům Evropy - ze světové moci (rozdělené) Evropy nezůstalo nic, z její hospodářské nadvlády jen zlomek... -, o čemž se dříve, když se přemýšlelo o následovnicích, nikdy neuvažovalo. Planetární éra byla zahájena a umožněna evropskou (křesťanskou) civilizací a organizací, krátce, evropskou racionální civilizací." Ovšem pro filosofa Patočku je nasnadě, že "... svět jako vysoce industrializovaná Čína není řešením, nýbrž problémem, z něhož je třeba nalézt východisko", a že to není žádný lidský "triumfální... , vítězný" vývoj. Jak jinak v křesťanství, že? Jistě, jedním z těch východisek je bezesporu i svoboda člověka na tomto světě, proč ne i svoboda křesťanova? ale věřím, že tím východiskem se mohou stát, ba dokonce musí být, i všechny ty hrany a plošky působení i členů našeho sboru, byť by stály i proti "dobové kultuře". A že jich je, vidíme při každém našem sejití! Věřím, že křesťanské společenství, jehož členové i do Číny vnesli Kristovu zvěst - při posledním postoji papeže Františka k dalajlamovi se psalo, že Čína je zemí, ve které žije pospolu nejvíc katolických křesťanů -, zůstane zachováno i v dejvickém sboru, a obecenství našeho sboru zůstane na hony vzdáleno jakémusi postkřesťanskému světu, osnovanému ať už z upřímných, či svévolných důvodů - prostě nebude bažít po žádném zlatém teleti a vzdávat se šťavnatých a tolik živných kořenů svého působení. A věřím, upustí-li křesťanský Západ od postkřesťanských snah, ve své síle se nebude muset obávat žádného střetu s islamismem, ba ho dokáže i přetvořit k obrazu Kristovu, jak se tomu, byť velice, velice pozvolně a naprosto tiše, děje i na Východě; v přijímání v pravdě křesťanských pravidel, jak to vidí i filosof Jan Patočka. Vím, vím, nic není černobílé!

Vraťme se však k našim oslavám. Jak již bylo uvedeno, nevydáme Sborník, ale rád bych oslovil všechny bratry a sestry, aby se v průběhu roku zde na stránkách Souterrainu vyjádřili ke všemu, co vidí jako významné ve vnímání i naší "matky" církve, jak si tolik přejeme, dědičky Církve Kristovy, jež je kolébkou i našeho sboru, aby si své křesťanství uchovala a cestou pokoje dokázala vzdorovat a s boží pomocí "lámat ledví všech jejích nepřátel a dokázala bránit všem, kteří ji nenávidí, aby nepovstali."

Marek E. Světlík

Modlitba pro Martu

V uplynulých týdnech, když jsme si připomínali 25. výročí Sametové revoluce, jsme mohli často slyšet Modlitbu pro Martu v podání Marty Kubišové.

Píseň, vzniklá v roce 1968 se brzy stala symbolem vzdoru našeho národa proti vpádu vojsk Varšavské smlouvy do tehdejšího Československa a posléze v roce 1989 také symbolem návratu k demokracii. Zazněla v podání Marty (Kubišové na největších tehdejších demonstracích na (Václavském náměstí i na Letné.

Hudbu složil Jindřich Brabec text písně Petr Rada, který po letech zákazů a nátlaku emigroval do Austrálie a vrátil se až v roce 1990; postižena byla ovšem v době „normalizace“ za prezentaci písně i Marta Kubišová. Připomeňme si text této písně:

At' mír dál zůstává s touto krajinou
zloba, závist, zášť, strach a svár,
ty at' pominou, at' už pominou.

Teď když tvá ztracená vláda věcí tvých
zpět se k tobě navrátí, lide navrátí.

Z oblohy mrak zvolna odplouvá
a každý sklízí setbu svou.
Modlitba má ta at' promlouvá k srdcím,
která zloby čas nespálil jak květy mráz,
jak mráz.

At' mír dál zůstává s touto krajinou.
Zloba, závist, zášť, strach a svár,
ty at' pominou, at' už pominou.
Teď, když tvá ztracená vláda věcí tvých
zpět se k tobě navrátí, lide navrátí.

Zaznívají tady slova, která známe z Komenského (Kšaftu (poslední vůle, závěť) umírající matky, Jednoty bratrské, svým (způsobem mravního odkazu českému národu. Připomeňme aspoň jednu větu z Kšaftu : („Věřím i já Bohu, že po přejití vichřic hněvu (hříchů našimi na hlavy naše uvedeného) vláda věcí (tvých k tobě se zase navrátí ó lide český !“

Ano, je tedy (namísto prosba „At' mír dál zůstává s touto krajinou ...“

Dušan Čurda

Heslo na rok 2015

Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás. Římanům 15,7

Když byla Pavlova rada dobrá kdysi pro římské křesťany, smíme se pokusit, aby byla dHeslo na rok 2015obrá pro nás i dnes. Ale není to snadné. Většinou nemáme rádi, když nás někdo poučuje. A čím jsme starší, tím jsme háklivější. Už přece máme něco za sebou, tak si přece víme rady sami.

Ale když rada od apoštola, to snad ano, ten mně něco povídat může. Co vlastně ten Pavel říká? Aha, že máme přijímat jeden druhého. Že se o to smíme a máme snažit. Nějak cítíme, že to už není žádná legrace. Že to může být velmi obtížné. A někdy snad i nemožné.

Ale základní nasměrování pro sebe smíme přijmout – ano, chci s tím člověkem vycházet. A беру ho tak, jak je, a odsunu stranou své touhy trochu ho zlepšit. Proč? Protože i mne Kristus přijal. Tolik si mne váží! A nijak mne neotesal ke svému obrazu. Dává mi stále čas a prostor, abych zrál k lepšímu, to ano, ale nenutí mne.

Je nám tak nějak příjemné, když si nás váží lidé, kteří něco znamenají. Posiluje to naši sebedůvěru. Možná nejsem tak úplně špatný, když mne ten dobrý a respektovaný člověk rád vidí! A podobně je to mezi Kristem a námi. On je nejvýznamnější ze všech. A nás, prosím, pěkně, přijal! A dokonce k slávě Boží! To je přece něco! Máme zde na světě, v konkrétním čase a prostoru, své originální, jedinečné postavení! Máme bezpečí a domov! Patříme tomu, kdo poznal život od narození z ženy až po krutou smrt. A žije a zve a hostí a nabízí a vrací do živHeslo na rok 2015ota ty, kterým hrozilo, že budou vytačeni někam na okraj, pryč.

Proto si dovolí Pavel nás vyzvat, abychom přijímali jeden druhého. Protože taková snaha a takové přijímání není vedlejší událost. Naopak. Je to velmi důležitá událost. Je spojena s Bohem a jeho slávou. A jeho sláva je tak jiná než lidská sláva. Přesahuje naše myšlení a představitost. A považte, týká se nás právě při tak zdánlivě nevýznamné události, ba právě tehdy, když přijímáme jeden druhého. Nebo se o to aspoň snažíme. A to je přece něco!

(úvodní text biblických meditací na rok 2015 Zastav se na chvíli..., D. Ženatý)

Otevřený dopis synodní rady ČCE

předsedovi Vlady ČR a ministru vnitra ČR

Vážení pánové,

trápí nás, že úřady České republiky odmítají přijmout syrské uprchlíky ničené dlouhým válečným konfliktem. V posledních dnech odmítly učinit alespoň nepatrné gesto vůči těmto zkoušeným lidem. Nechtějí přijmout a poskytnout azyl 15 syrským nemocným dětem a jejich rodinám. Vyslouvají se na kde co, v neposlední řadě na bezpečnostní rizika.

Tento postoj nechápeme a nechce se nám věřit, že za tímto jednáním je zbabělost představitelů tohoto státu a strach, aby nepřišla vládní garnitura o volební preference. Přejeme si, aby česká vláda zaujala statečný, odpovědný a státnický postoj k trpícím, pronásledovaným a potřebným.

Vážení pánové, žádáme vás proto důrazně, abyste přehodnotili své stanovisko v této věci, zasadili se o to, aby strádající a nemocné děti byly přijaty a byla jim poskytnuta potřebná pomoc a bezpečí.

Děkujeme za vaše dobré jednání.

Joel Ruml, synodní senior

Lia Valková, synodní kurátorka

Daniel Ženatý, 1. náměstek synodního seniora

Pavel Stolař, 1. náměstek synodní kurátorky

Pavel Kašpar, 2. náměstek synodního seniora

Eva Zadražilová, 2. náměstkyně synodní kurátorky

Jubilanti v lednu

Magdaléna Rákosníková – 60 let

Jan Zákora – 65 let

Věra Remsová – 85 let

Zdeněk Valenta – 85 let

Vlasta Fialová – 95 let

Přejeme, aby je Pán Bůh posiloval a byl jim blízko i ve dnech zlých a těžkých.

Vánoce mého dětství

Letos po delší době budu trávit vánoční svátky tady v Praze, protože moje dcera se zetěm a dětmi budou pro změnu u druhé babičky v Kraslicích. Já pojedou za nimi až

na Štěpána odpoledne, takže ještě stihnu dopolední Bohoslužby. Moc se těším, protože Vánoce mám spojené s přípravami a návštěvou kostela. Táta s mámou nacvičili s dětmi vánoční program, pro účinkující i ostatní děti se připravovaly dárky v podobě sladkostí a knížek. My s bratrem jsme mámě pomáhali při balení a rozdělování, takže si vůbec nepamatuji, kdy jsem přestala věřit, že dárky nosí Ježíšek. Máma nám to vysvětlila tak, že všechno, co máme, jsou přece dary Boží. Každý rok byla v kostele vysoká krásná jedle, kterou sehnal místní horár (lesník). S mámou jsme ji na Štědrý den dopoledne ustrojili, převlékli jsme bílé roucho na oltář a kazatelnu, pak se šlo domů ustrojit stromek, připravit štědrovečerní večeři, k obědu byly brambory na loupáčku. Táta celý den seděl ve své pracovně a připravoval se na večerní služby Boží, které se konaly od šesti hodin a trvaly téměř dvě hodiny. Večeřet se tím pádem začínalo až po osmé hodině. Na Slovensku byl (a snad i ještě je) zvyk, že když kněz přichází ke kostelu, zvoník začne zvonit. Protože v šest hodin už byla tma, tak měl táta se zvoníkem domluvený signál. Večer vždy nosil baterku – jednak se kdysi na vesnici večer tak moc nesvítilo a jednak mu dával baterkou znamení, že přichází do ulice ke kostelu a zvoník začal zvonit. My s mámou jsme vycházely z fary poslední, ale vždy jsme tátu dostihly, když vcházel do kostela. Večer pak chodila po vsi mládež a zpívala vánoční koledy.

Štědrovečerní večeře začínala modlitbou a na stole nesměly chybět oplatky. Ty se dělaly už i měsíc před Vánoce. Byly to tzv. „železa“ - dva vyšší kovové obdélníky na delších tyčích, do kterých se nalávala směs vajec, mléka a cukru a opékaly se nad plamenem. Byl to majetek obce a kolovaly z domu do domu, aby oplatky byly v každém domě. Kromě toho se dělaly opekance – to byly malé kynuté buchtíčky s mákem a medem. My jsme je neměli, protože táta je neměl rád. Večeře vždy začínala zelňačkou, slovensky kapustnica. Kysané zelí, sušené houby, někdy i sušené švestky a klobása. Na tu jsme se těšili nejvíc. Pak kapr nebo řízky, kdo co chtěl.

Ke stromečku se šlo až po večeři, to už bylo tak kolem deváté hodiny. Nejdřív jsme zazpívali některou vánoční píseň ze zpěvníku, pak se táta pomodlil a poté nastalo rozdělování dárků. Táta se pak zase odebral do své pracovny a do pozdních nočních nebo spíš skorých ranních hodin se připravoval na ranní Bohoslužby.

Na Hod Boží vánoční – slovensky Božie narodenie se zase šlo do kostela a na Štěpána taky. Z Vánoc z dětství si nejvíc pamatují kostel. Buď byly bohoslužby, nebo jsme převlékali roucho, uklízeli, zkrátka, co bylo potřeba, aby kostel na Vánoce byl hezký. A pokračovalo to až do Nového roku. Na Starý rok jsme zase chodili doma po špičkách, protože táta měl nejvíc práce. Jednak Bohoslužby byly zase večer a pak slavnostní na Nový rok dopoledne, kdy táta říkal statistiku za uplynulý rok. Kolik dětí bylo pokřtěných, kolik bylo svateb, kolik pohřbů, apod. To lidi nejvíc zajímalo. Celé vánoční svátky až do Nového roku jsme trávili mezi kostelem a farou, ale pro mne to bylo stejně nejhezčí období v roce.

Nad'a Sleziačková

Kalendář na leden 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 1. Nový rok s VP	A. Hudcová
	4. 1.	P. Hudec
	11. 1.	P. Hudec
	18. 1.	A. Hudcová
	25. 1. 1. 2. s VP	P. Hudec P. Hudec
Biblická hodina	Úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Předškoláci:	8. 1. a 22. 1. v 17:00
	ZŠ Suchdol:	pátek 13:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	2. úterý v měsíci 13. 1. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťan. služba	4. 1. po bohoslužbách	
Klub poznávání	8. 1. v 9:30 L. Janská: Něco málo o divadle	
Hodina pohybu	5. a 19. 1. v 15:00	
Setkání s hostem	Neděle 18. 1. v 17:00 Beseda s Pavlem Rumlem, vojenským kaplanem, téma: „Učíme se stonat, učíme se umírat“	
Staršovstvo	Mimořádně v úterý 6. 1. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 20. 1. 2015.

Únorové číslo vyjde nejspíše 25. 1. 2015.

Obsah: 1-Pane, Ty jednáš jinak | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Ohlédnutí za hledáním | 5-Poprosili jsme | 8-Seznámení s Pavlem Rumlem | 10-50 let dejvického evangelického sboru | 11-Modlitba pro Martu | 13-Heslo na rok 2015 | 14-Otevřený dopis synodní rady ČCE | 14-Jubilanti v lednu | 14-Vánoce mého dětství

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

http://dejvice.evangelnet.cz, dejvice@evangelnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Kdo dává, dostává

V evangeliích narazíme na příběh o nasycení zástupů. Příběh vypráví o nasycení hladových. Už byl večer a učedníci řekli: „Toto místo je pusté a už je pozdní hodina. Propusť zástupy, ať si jdou do vesnice koupit jídlo.“ Ale Ježíš jim řekl: „Dejte vy jim jíst.“ Oni odpověděli: „Máme jen pět chlebů a dvě ryby.“ On však řekl: „Přineste mi je sem.“ Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a dával učedníkům a učedníci zástupům. A jedli všichni a nasýtli se a sesbírali nalámaných chlebů, které zbyly, dvanáct plných košů.

Stojí zato si všimnout, co Ježíš nejprve učedníkům říká. Neposílá je, aby udělali inventarizaci všeho jídla, aby se zeptali lidí, jaké zásoby chleba mají s sebou. Ne. Říká jim, aby začali u sebe a od sebe. Co máte vy? Pět chlebů a dvě ryby. Nabídněte je a pozvěte ostatní k hostině lásky. „Dejte vy jim jíst. Začněte vy. Začněte od sebe.“ O to jde v celém příběhu. Ten příběh není o zázračných kouscích chleba. Nevpráví o nějakém supranaturálním divu. To jen tak vypadá. Příběh ve své hloubce vypráví o zázraku sdílení. Ježíš vyzývá: „Rozdělte se o to, co máte. Rozdělte se o to s druhými, dejte to své k dispozici a zažijete zázraky. Všichni se nasýtí a získáte víc, než ztratíte.“ A po té hostině zbylo dvanáct plných košů. Dvanáctka je symbolické číslo a tento symbolický údaj může znamenat, že vlastně učedníci o nic nepřišli, když dali to své k dispozici, ale právě naopak. Zbylo dvanáct plných košů, zbylo dost pro ně i pro druhé. To je zázrak sdílení. V jedné písni zpíváme: „Kdo dává, dostává, mnohem víc přijme, kdo ztrácí, nalézá sebe i jiné, kdo bližním odpouští, sám milost pozná, ba ani smrt mu víc nebude hrozná. K zázraku sdílení jsme zváni snad každým Ježíšovým slovem, každé slavení večere Páně sem cílí.

Obsah čísla:

1-Kdo dává, dostává | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Kytička díky jubilantovi | 4-Jubilanti v únoru | 5-Život sboru v roce 2014 zachycený nejen statistickými údaji | 12-Život ve sboru na sklonku roku 2014 očima J. Hlavsy | 15-Pout' důvěry – Evropské setkání mladých v Praze | 19-Jen pro starší generaci? | 20-Kalendář na únor 2015

Našel jsem k tomu pěknou modlitbu v modlitební knížce „Sešli světlo své“.

Petr Hudec

Pane Ježíši Kriste, když jsi viděl zástup, řekl's učedníkům: Dejte vy jim jíst! Dej také nám a celé církvi vědomí a cit pro odpovědnost, kterou máme vůči chudým a potřebným. Je tolik těch, kdo hladoví a jsou bez vlasti a bez domova, kteří těžce pracují v továrnách a na polích, těch, kterým jsou svěřovány nebezpečné úkoly. Pomoz nám, abychom na to nezapomínali, že žijeme také z práce druhých lidí. Pomoz nám, abychom uprostřed třídních bojů, napjatých vztahů mezi národy i rasových předsudků slyšeli tvé požehnané slovo: Cokoli jste učinili jednomu z mých nepatrných bratří, mně jste učinili. O to tě prosíme pro zvýšení tvé cti a slávy.

Juhanon Mar Thoma – představitel syrské církve v Malabaru

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 6. 1. 2015

- Další termíny jednání staršovstva s ohledem na aktuální situaci: 19. 3., 9. 4.
- 15. 3. bohoslužby – sborové shromáždění – volba P. Rumla
- rozhodnuto povolat M. Študentovou (br. Mašek pověřen přípravou smlouvy a návrhem na výši platu)
- Hudcovi předložili pracovní náplň sborové sestry
- br. Prosek předložil rozdělení další potřebné práce. Příští staršovstvo by mělo mít už jasno, kdo kterou oblast převezme.
- na SR zaslána přes SV žádost o pokyn k volbě P. Rumla za faráře
- rozeslán sborový vánoční dopis
- adventní a sváteční shromáždění – stručné ohlédnutí a pozitivní hodnocení
- pravidelná setkání, navíc sborový podvečer 18. 1. v 17 hod. s P. Rumlem (program: „Učíme se stonat, učíme se umírat“)
- farářský kurs – Bolest a naděje – 26. – 30. 1. 2015
- seniorátní setkání k otázkám samofinancování a co s finančními prostředky – Sřešovice 24. 1. – od nás tam bude br. Mašek a možná M. Tichý

- před svátky návštěvy členů sboru: v Krabčicích (s. Hachová a s. Králová), v Kobylicích ve Slunečnici (s. Rádlová), v Donovalské ulici P4 (manželé Hrabákovi) – pozdravy od všech
- změna členů dozorčí rady – příště podat návrhy na možné nové členy DR Diakonie Stodůlky
- sbírka na PF - Kč 73 800,-
- sbírka na vikariát a bohoslovce (25. 12.) - Kč 6 119,-
- sbírka na vánoční nadílku - Kč 6 091,-
- Kongo - Kč 28 405,- (zůstatek k 31. 12. 2014)
- vyúčtování hospodaření NP
- oznámení o úmrtí br. f. Adolfa Petra
- křesťanská služba - poděkování s. Kohoutové za 10 letou přípravu gratulací a přání – originály kreseb (zhotovila jich za toto období přes 1 600), nadále bude přání a gratulace připravovat s. Prachenská
- upozornění pro všechny presbytery na nutnost zachovávat pořádek v kartičkách na vyvěšení biblických knih, čísel písní, značek v pořadači i v krabici dle přiloženého návodu
- br. farář upozornil na možnost uspořádání bazaru šatstva ve prospěch personálního fondu Jičina a Libštátu (zajistí ještě Hudcovi a sestry pod vedením J. Kohoutové), bazar se bude konat v týdnu od 18. 5. 2015
- br. Fišer bude slavit 90 let, návrh br. kurátora uspořádat oslavu ve sboru (narodeniny má 15. 2. 2015)

Kytička díků jubilantovi

V polovině února tohoto roku má náš vážený a milý bratr doc. dr. Drago Fišer, CSc požehnané devadesáté narozeniny. Je původním vzděláním právník a ekonom. Akademická kariéra mu skončila v důsledku tzv. normalizace v roce 1969. Poté až do odchodu do důchodu pracoval v podnikové sféře. V seniorském věku se nechal zvolit do staršovstva dejvického sboru a byl jeho velmi platným členem. Právní a ekonomická posouzení a rady bratra Fišera při zřizování současných sborových prostor byly neocenitelné. Též i jednotliví členové sboru jsou mu vděční za jeho cenné rady. Často ve vzpomínkách zalétne do doby, kdy navštěvoval schůzky mládeže v židenickém sboru v Brně. Jeho životní cesta není

snadná. Musel projít se svou ženou Jindřiškou i událostí, při níž došlo ke ztrátě milované dcery. Bratr Fišer je člověk veskrze zkoumavý a stále hledající křesťan. Trápila jej a dosud trápí celá řada věroučných otázek, které klade, a hledá na ně odpovědi. Zkoumá metaforický jazyk Písma, přemýšlí o tom, jak oslovit a předat srozumitelně zvěst evangelia dnešnímu člověku, současnému Zacheovi. Se zájmem sleduje činnost významných členů Jednoty bratrské. Čte celou řadu teologických knížek i pojednání. Zajímají jej na příklad francouzský myslitel Paul Ricoeur, židovský filosof Martin Buber, Bernard Ebeling, Luis Evely a jiní. Také naši Jan Heller, Petr Pokorný, Tomáš Halík, jezuita Petr Kolář, Jan Sokol a další. Pro jeho hledání a nalézání bylo významné též setkání s katolickým knězem a děkanem Janem Rybářem, který mu mimo jiné vyložil základní věroučnou otázku katolické věrouky o očištění. Kontakt s tímto knězem trvá dosud. A je toho nepochybně ještě mnohem více, čím se v této oblasti až dosud zabývá. Nic si z toho však nenechává pro sebe, nýbrž naopak pilně vše publikuje a v mnohých rozhovorech uplatňuje. Nelze nezmínit jeho devítiletou aktivitu při organizaci a moderování debaterního kroužku seniorů. Účastníci dosud vděčně a s láskou vzpomínají. Přípravy na tato setkávání se staly podkladem pro vydání knížky Hledám slova pro hledající, vydané nakladatelstvím Mlýn, v roce 2012. Bratr Drago není však pouze jen studijně zaměřen, nýbrž naopak, až pro mnohé překvapivě se umí prakticky orientovat. Prokazuje to zejména v posledním čase v starostlivém a obětavém pečování o svoji nemocnou ženu a zvládání celého chodu domácnosti. Ve stáří dospívá k poznání, že jedním z pevných základů jeho víry je především vděčnost Pánu Bohu, která plodí důvěru v jeho zaslíbení. Své vyznání formuluje krátce „důvěřuji ti Pane Ježíši“. Přejeme bratru Fišerovi, aby ho tato důvěra v Boží blízkost a vděčnost za Jeho stálou milostivou ochranu i nadále provázela.

Pavel Prosek

Jubilanti v únoru

Milada Betková 95 let

Drago Fišer 90 let

František Čipera 80 let

Miroslav Vencel 75 let

Jan Krouský 65 let

Přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Život sboru v roce 2014 zachycený nejen statistickými údaji

- K 31.12.2014 má náš sbor 621 členů, hlasovací právo má 247 členů a v minulém roce jsme evidovali cca 150 jmen těch, kteří finančně přispěli na provoz sboru anebo poskytli dar církvi na jiný účel (Diakonie, Kongo, pomoc postiženým oblastem apod.). Křtem přibylo celkem 8, přístupem 1, úmrtím ubylo 5, odstěhováním a revizí kartotéky 6 členů.
- **Bohoslužby** se konaly každou neděli a o svátcích celkem 54x, průměrná účast 115. Večeře Páně byla vysluhována 14x za průměrné účasti 89. Při bohoslužbách posloužili kázáním kromě manželů Hudcových Z. Susa, D. Henych, M. Prudký, P. Pokorný, Marie Medková – Jüptnerová, G. Frey Reininghaus. Na presbyterské službě se podílelo 16 presbyterů. Varhanním doprovodem posloužili: T. Černoorský, F. Härtel, L. Härtelová, J. Jasná, P. Prosek, M. Tichý. Hudební doprovod hrou na jiné nástroje zpestřili K. Tichá, Vít Henych, Benjamin Hejl, Judith Stoklasová. Při přípravě občerstvení po každých bohoslužbách se pravidelně střídalo 16 sester.
- **Biblické hodiny** se konaly v úterý - 30x za průměrné účasti 11. Probíráme evangelium podle Matouše. Do druhé části programu přispívají účastníci různými aktualitami, zajímavostmi z literatury, připomínají významná výročí, společenské události, názory různých významných osobností.
- **Děti** - Nedělní škola byla 38x, průměrná účast dětí 11. Děti jsou rozděleny na dvě skupiny - starší a mladší, ve vedení se střídali: Klára Cihlová, Filip Härtel, Magdalena Härtelová, Karolína Härtelová, Anna Hejlová, Kateřina Tichá, Ivana Hellerová, Magdalena Hellerová, Jan Petříček, Michaela Petříčková, Marta Študentová a Judith a Marek Stoklasovi. Judith Stoklasová pokračovala po NŠ s nácvikem písní, např. na Vánoce. K tomuto zpívání se děti sešly asi 10x. V letošním školním roce se v NŠ probírají texty podle církevního roku. Náboženství se vyučovalo pouze v ZŠ Suchdol celkem 25x za průměrné účasti 6 dětí. Přihlášeno je 8 dětí ve věku od 1. do 9. třídy. Ve sboru pokračovalo

vyprávění biblických příběhů předškolním dětem s jejich rodiči. Setkání se koná zpravidla 2x v měsíci. Sešli jsme se 17x za průměrné účasti 8 dětí a 5 rodičů.

- **Konfirmační příprava** se nekonala.
- **Mládež.** Pravidelná setkání se konala každé úterý od 19 hodin, mládež se sešla asi 35x průměrná účast 8. Biblický program se na jaře soustředil na postavu Ježíše, nejprve jako učitele, kritika kultu, lékaře a divotvorce, řada byla zakončena pašijním příběhem o Velikonocích. Na podzim jsme společně četli Genesis spolu s výklady faráře Nohavici. Program si připravuje mládež sama, 1x-2x měsíčně Petr Hudec. Kromě biblických témat diskutujeme aktuální témata, promítáme filmy, scházíme se i po domácnostech, navštěvujeme společně výstavy; zajímavé bylo vyprávění Aničky Jiříčkové o jejím pobytu v utečeneckém táboře v Jordánsku, Life Science festival na ČZU nebo návštěva chasidské bohoslužby. Zveme také členy sboru, pozvání přijali již Karel Řežábek a Pavel Prosek. Na Vánoce jsme upravili a nacvičili hru Malý Princ podle knížky Saint Exupéryho. V neděli nás můžete slyšet při bohoslužbách v triu či kvartetu, mnozí také zpíváme s Našimi Pěvci. Strávili jsme v květnu společný víkend v Bukovci. Snažíme se také pomáhat s dětmi v našem sboru jako učitelé nedělní školy, při přípravě divadla, jezdíme jako vedoucí na letní tábor, v listopadu jsme zorganizovali víkend pro děti a byli opět u Henychů v Bukovci. Na závěr roku se mládež s velkým nasazením vrhla pod vedením manželů Stoklasových do organizace mezinárodního setkání Taizé v Praze. Mládež je živým společenstvím, funguje samostatně a každý může přispět do programu. Jsou vítáni i konfirmandi. V létě část mládeže strávila s dalšími členy sboru týden na sborové dovolené v Alpách v Saalbach – Hinterglemm. (sestavila K. Tichá)
- **X-cátníci** se sešli 8x za průměrné účasti 7. Setkání bylo přesunuto na druhé úterý v měsíci od 19h. Program mívá dvě části – biblický výklad, druhý program – aktuální téma nebo vzájemné sdílení.
- **Setkání s hostem** je určeno všem zájemcům o vybrané téma či osobnost, konalo se 8x, průměrná účast 31. Hosty zajišťovala M. Študentová.
- **Senioři.** Hodinu pohybu vede s. J. Prosková. Jde při ní o rehabilitaci a rozcvičení. Hodina se koná zpravidla 1. a 3. pondělí v měsíci v 15 hod. V minulém roce se konala 14x, s průměrnou účastí 9.
- **Klub poznávání** je určen především seniorům, ale nejen jim. Koná se zpravidla druhý čtvrtek v měsíci v 9:30. Sestry Kohoutová, Bošková a Petříčková připravily 9 setkání, průměrná účast byla 11.

- **Křesťanská služba** se schází k poradě 1x měsíčně v neděli po bohoslužbách. Navštěvuje zvláště starší osamělé členy sboru u příležitosti jejich narozenin a podle svých možností pomáhá. Sešla se 10x za průměrné účasti 8. Křesťanská služba se děje i neorganizovaně mnoha dalšími členy sboru. S.f. Hudcová a Henychová pravidelně navštěvují manžele Hrabákovy v Domově pro seniory v Donovalské ulici, Praha 4. Dvakrát byli Hudcovi u našich členů v Krabčicích.
- **Pastorace** se koná faráři a jednotlivými členy sboru, jde o vzájemné sdílení, naslouchání, povzbuzování, spolu nesení břemen, konkrétní pomoc. Dobrou příležitostí k setkání bývají společné akce, např. sborová dovolená, ale také vzájemné návštěvy, rozhovory.
- **Staršovstvo** tvoří 16 řádných členů, 4 náhradníci, farář a farářka sboru. Staršovstvo se sešlo 10x za průměrné účasti 16. V uplynulém roce se zabývalo především problémem hledání nového faráře a řešením situace uprázdněného sboru.
- **Naši pěvci** měli v roce 2014 cca 50 členů. Počet vystoupení: 7. Průměr. účast na vystoupení: 42. Zkoušky se konaly vyjma prázdnin téměř každý týden, bylo několik soustředění před vystoupeními. Průměrná účast na zkoušce byla asi 40.
- **Svatby** byly 4 (Jana Mostecká a Petr Matěka, Eliška Marková a Pavel Kratina, Vít Veselý a Simona Černá, Anna Jiříčková a Radek Kabeláč).
- **Církevní pohřby** byly 3 (br. M. Potužák, V. Šatava a s. Jarmila Zákorová).
- **Sborový měsíčník** Souterrain mají na starosti manželé Henychovi: henychova@atlas.cz .
- **Diakonie Stodůlky** - 1x týdně jezdí do Stodůlek br. f. Hudec s Karolínou Härtelovou na zpívání s kytarou. V prvním pololetí jezdil Jan Machovec. Členy dozorčí rady jsou z našeho sboru: Petr Hudec, Vladimír Jenček, Pavel Prosek, Hana Volná a Daniela Caldová, která navíc 1x týdně navštěvuje dílnu jako dobrovolný spolupracovník. Dozorčí rada zasedala 6x. Po odchodu Hudcových bude potřeba doplnit místo v dozorčí radě a ve školské radě Diakonie Stodůlky.

Čím jsme žili v jednotlivých měsících v roce 2014

Leden 2014

- Setkání s hostem - Zdeněk Kalvach - Specifika zabezpečení náboženské komunity
- Mimořádné sborové shromáždění ohledně samofinancování a restitucí
- Klub Poznávání- Výstava Olbrama Zoubka
- Havárie vody - zatopení sborových prostor - likvidace škod

- Nabídka masáží - Klára Balabánová
- Oslava narozenin J. Mejsnarové
- Naši pěvci při bohoslužbách
- Svatovojtěšský ples a Báječnej bál
- Sboru v Daňkovicích věnováno 10 000 Kč na opravu varhan
- Seniorátu odeslán příspěvek na nájem kanceláře pro M. Vymětala ve výši 5 000 Kč

Únor 2014

- Klub poznávání - D. Bošková - Barma + oslava 90. narozenin s. Bedrunkové
- Oslava 90. narozenin manželů Hrabákových Domě pro seniory v Donovalské ulici
- Naši pěvci při bohoslužbách - dirigoval F. Härtel
- Setkání s hostem: Václav Petříček - Sýrie
- Odesláno seniorátu 10 000 na přípravu oslav vysluhování pod obojí

Březen 2014

- Setkání s hostem - vietnamská studentka Thu Thuy Truong - Banánové děti - uvnitř bílé, zvnějšku žluté (23)
- Sbírka na Ukrajinu
- Seniorátní konference ve Vršovicích: Sociální práce, kterou můžeme konat sami
- Výroční sborové shromáždění
- Klub poznávání - Výstava Secese v Obecním domě
- Oslava 50. narozenin H. Härtela
- P. Hudec na Keplerově gymnáziu s promítáním DVD Milujte své nepřátele
- Pohřeb br. M. Potužáka
- Sbírka na tisk - 3 905 Kč
- Maminky s malými dětmi v ZOO - vede M.Světlíková
- Křest Elišky Bártíkové
- Začátek rekonstrukce sborových prostor po jejich vysušení

Duben 2014

- Oslava 70. narozenin J. Hlavsy
- Brigáda na úklid sborových prostor
- Dokončení rekonstrukce sborových prostor firmou D. Černohorského
- Čtení pašijí podle Lukáše na Zelený čtvrtek
- Sobotní večerní bohoslužby s německými přáteli - M. Prudký
- Klub poznávání - D. Bošková - DVD Athos
- Koncert pro Afriku IV u Martina ve zdi - Naši pěvci a Nsango malamu
- Sbírka na HDL JJ - věž kostela v Nymburce – 10 430 Kč
- Setkání s hostem - Pavel Dobrovský - Etiopie - země víry a černé kávy

Květen 2014

- Koncert Našich pěvců v kostele Panny Marie pod řetězem - Biblické postavy
- Křest Jana Matouše a Lucie Matoušové
- Košť moravských vín - výtěžek (5 500 Kč) věnován Diakonii Nosislav
- Bazar šatstva - sbírka 46 tisíc Kč určena na Diakonii Stodůlky
- Klub poznávání - Trója - botanická zahrada - M. Petříčková
- Divadelní představení Oskar a růžová paní ve Veletržním paláci (hráli dva členové našeho sboru)
- Výstava fotografií V. Jenčka v našem sboru
- Sběrka darů Jeronymovy jednoty dosáhla 70 700 Kč
- Setkání s hostem - M. Prudký - Bible kralická, její příběh, její podoba, její význam (32)
- Táborová porada O. Macka a mládeže
- Svatba Elišky Markové u Martina ve zdi
- Oslava narozenin manželů Henychových
- Ekumenická bohoslužba za krajinu v Suchdole
- Noc kostelů v jiných sborech a farnostech

Červen 2014

- Rodinná neděle, po bohoslužbách buřtůk u Študentů
- Svatodušní neděle, sbírka na Diakonii - 2 447 Kč
- Na mládeži Milan Balahura - o Ukrajině
- Pohřeb MUDr. O. Kellera u Salvátora
- Svatba Jany Mostecké v Libiši
- Bazárek Stodůlky
- Svatba Víta Veselého a Simony Černé
- Sběrka na Fond solidarity sborů 3 131 Kč
- Seniorátní shromáždění Jeronýmovy jednoty v Dejvicích

Červenec a srpen 2014

- Týdenní pobyt členů sboru v Rakousku v Saalbach - Hinterglemm (účast 78)
- Pohřeb br. f. Jaroslava Voříška na Smíchově
- Svatba Anny Jiříčkové a Radka Kabeláče ve Velké Lhotě
- Pohřeb člena sboru prof. V. Šatavy ve Strašnicích
- Nabídka kalendáře na r. 2015 br. Hlavsy s fotografiemi z historie sboru
- Oslava 70. narozenin M. Světlíka
- Zakoupení a instalace nového kotle do sborových prostor (dozor J. Hlavsa)
- Letní pobyt s dětmi ve Strměchách – vedoucí a mládež: O. Macek, K. Cihlová, F., K. a M. Hártelevi, G. Mužíková, E. Henychová, B. Hejl a mládež z Nosislavi (účast 38)
- Odesláno 87 342 Kč na školné dětem v Kongu

Září 2014

- Koncert souboru příčných fléten Syringa v synagoze v Libni
- Mezisborový zájezd do Normandie
- Sběrka na evangelickou akademii - 1 811 Kč
- A. Hudcová - bohoslužby pro rodiče a děti v Roztokách u Prahy (účast 34)
- 20. výročí vzniku Diakonie Stodůlky - účast synodního seniora J. Rumla
- Rodinná neděle - po bohoslužbách - promítání fotografií z tábora a vyprávění o táboře (G. Mužíková)
- Jednání s br. Pavlem Rumlem ohledně obsazení místa faráře v Dejvicích
- Setkání s hostem - Pavel Dobrovský - Afghánistán - země nad propastí (37)
- Klub poznávání - J. Kohoutová - České umění 19. století
- Odesláno na Diakonii Nosislav celkem 33 500 Kč

Říjen 2014

- „Veselá středa“ z Mladé Boleslavi s Jonatanem Hudcem u nás - posezení s pohoštěním a vyprávěním o našem sboru
- Schůzka ohledně podpory dětí v Kongu - rozhodnutí podporovat 10 dětí a stanovení nových pravidel, kontaktní osobou po A. Hudcové je J. Dvořáková
- Pohřeb br. J. Balcara ve Strašnicích v krematoriu
- Děkčinění za úrodu - sbírka na Fond sociální a charitativní pomoci - 2 557 Kč
- Maminky s dětmi v ZOO - M. Světlíková
- Slavnosti u příležitosti 600 let od prvního vysluhování podobenjí v Kapli betlémské (od nás účast asi 85 členů sboru)
- Oslava narozenin J. Jasně (80 let) a M. Uhlířové (70 let)
- Možnost objednání kralické šestidílky v jednom svazku za zvýhodněnou cenu
- Pokračování ve zpívání s dětmi po NŠ pod vedením Judith Stoklasové
- Sběrka na pomoc Ukrajině (synodní rada uvolnila 200 tisíc Kč) - 26 210 Kč
- Prodejní výstava obrazů Barbory Veselé
- Naši pěvci při bohoslužbách - Lužanská mše
- Setkání s hostem - Toman Brod - O sobě (37)
- Klub poznávání - Hana Palcová - Jak šel život
- Přípravy na setkání Taizé (manželé Stoklasovi a další mládež)
- Bazar podzimních plodů a suchých květín ve prospěch křesťanské služby (s. Kohoutová a Bošková) - výtěžek 3 634 Kč

Listopad 2014

- Zkušební kázání br. f. Pavla Rumla, po bohoslužbách rozhovor s ním
- Křest Matěje Jakuba Horského
- Posezení s Barborou Veselou a povídání o jejích obrazech
- Usnesení staršovstva o kandidatuře P. Rumla za faráře sboru

- Klub poznávání - Návštěva mikve - M. Študentová
- Konvent Pražského seniorátu na Vinohradech - návrhy do nové synodní rady
- Víkend s dětmi v Bukovci
- Sbírka na JTD - 4 415 Kč
- Med a medovina od D. Titěry - prodáno 200 kg
- Ekumenické bohoslužby v Nebušicích s Našimi pěvci u příležitosti 17. listopadu
- Sbírka na pomoc křesťanům v Sýrii a Libanonu 11 500 Kč
- Křest Jáchyma Býmy
- Nabídka knížky pro děti od Milana Kynčla Příhody lesního skřítky Kryšpína
- Sbírka na vánoční nadílku - 6 331 Kč
- Sbírka na bydlení pro seniorátního faráře - 3 323 Kč
- Dar Diakonii Stodůlky 11 000 Kč
- Setkání s hostem - Večer s Václavem Malým

Prosinec 2014

- Koncert souboru příčných fléten Syringa (účast 65)
- Klub poznávání - D. Henych - O svém pradědečkovi + adventní posezení
- Prodej výrobků Jednoho světa a Ergoterapeutické dílny Diakonie Stodůlky
- Nabídka knížky D. Henycha Nové vánoční příběhy
- Zahájení roku M. J. Husa u Martina ve zdi
- Narození 11. vnoučátka Hudcových - Jeremiáše Šimona Macka
- Prodej Kralické šestidílnky
- Nabídka vín z Nosislavi a publikace Zastav se...
- Vánoční besídka v Diakonii ve Stodůlkách
- Vánoční koncert Našich pěvců s orchestrem u Salvátora
- Bohoslužby ve Středisku Diakonie ve Stodůlkách
- 4. adventní neděle - sborová vánoční slavnost s divadlem dětí - Hra o smrti, andělu a dítěti od L. Rejchrt, společný oběd (účast cca 100), odpoledne divadlo mládeže Malý princ
- Štědrovečerní ekumenické setkání s Písmem a koledami na náměstí v Suchdole
- Hod Boží vánoční - sbírka na bohoslovce a na vikariát 6 119Kč
- Setkání Taizé v Praze (setkání v našem sboru)
- Dar Diakonii Valašské Meziříčí 1 585 Kč
- Silvestrovské posezení s občerstvením a programem na téma: Písnička - připravil P. Prosek(účast 38)

Bratři a sestry, na konci dubna tohoto roku končí Hudcovi svou práci v našem sboru. Staršovstvu se podařilo zajistit od 1. 9. 2016 na dobu pěti let nového faráře, bude jím br.f. Pavel Ruml, k jehož volbě by mělo dojít na volebním sborovém shromáždění 15. 3. 2015. Po dobu uprázdnění bude sbor administrovat pravděpodobně sestra

Život ve sboru na sklonku roku 2014 očima J. Hlavsy

Lenka Ridzoňová, farářka ve Střešovicích. Spolu s ní bude sborový provoz zajišťovat a vše potřebné vykonávat sborová sestra. Na toto místo nejméně na dobu jednoho roku povolává staršovstvo presbyterku Martu Študentovou. Zvláště po dobu uprázdnění sboru bude potřeba mnohé věci obstarávat svépomocí a dobrovolnícky. Proto děkujeme všem, kteří podle svých obdarování již svou pomoc nabídli, a vybízíme další, kteří se k tomu teprve odhodlávají.

Pokladním nadále zůstává br. V. Jenček, účetní a ekonomem manželé Černohorští. Jim všem patří za jejich nezištnou službu vřelý dík. A též všem ostatním, kteří zajišťují další aktivity sboru.

Ke konci dubna se rozhodl skončit ve funkci kurátora bratr Pavel Prosek. Za jeho dlouholetou službu je mu sbor velmi vděčný. Na jeho místo bude během března zvolen kurátor nový. Ten bude zastávat tuto funkci pouze do volby nového staršovstva, k níž dojde na podzim tohoto roku.

Upozorňujeme, že i v tomto roce lze dar církvi odečíst od daňového základu, darovaná částka smí dosáhnout až 15% ročního příjmu; potvrzení o daru je možné si vyzvednout u manželů Černohorských (email: tomaschernohorsky@inteline.cz). Číslo účtu sboru, na něž můžete posílat své příspěvky, je: **2400319773/2010**. Jednotlivé variabilní symboly jsou přiřazeny takto:

Salár v.s. **101** (provoz sboru)

Jeronymova jednota v.s. **102** (příspěvek na opravy kostelů církevních budov)

Personální fond v.s. **103** (příspěvek na plat faráře)

Kongo v.s. **200** (příspěvek na školné 16 dětem v Kongu)

Diakonie Stodůlky v.s. **400** (podpora partnerského střediska)

Diakonie Nosislav v.s. **555** (příspěvek na vybudování chráněného bydlení pro seniory)

DVD o Přemyslu Pittrovi „Milujte své nepřátele“ v.s. **105** (zbývá cca 180 ks, lze si zakoupit za 100 Kč v našem sboru).

Pomoc při katastrofách **XX2015** (měsíc události a aktuální rok – vybíráme v případě potřeby pomoci u nás či ve světě)

O výsledku hospodaření bude předložena podrobná zpráva na **výročním sborovém shromáždění 8. února 2015** po bohoslužbách, zároveň uslyšíme i další zprávy a informace ze života sboru. Srdečně Vás na toto shromáždění zveme. A stejně tak Vás zveme do sboru na pravidelná shromáždění, informace o nich a dalších sborových setkáních naleznete na **www.dejvice.evangelnet.cz** anebo ve sborovém měsíčníku Souterrain.

Přejeme Vám, abyste v tomto roce měli dostatek sil naplňovat výzvu apoštola Pavla, která byla vybrána jako heslo pro tento rok 2015: „Přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás“ (Ř 15,7). K tomu Vám pomáhej Bůh.

staršovstvo Farního sboru ČCE Praha – Dejvice
fářka Abigail Hudcová a farář Petr Hudec

Pout' důvěry – Evropské setkání mladých v Praze očima místního organizačního týmu

Jardo, uvítal jsi první poutníky v našem sboru. Jaké z toho máš toho dojmy? Co bylo náročné, co spíš příjemné?

Zajímavé je mluvit (hned) cizí řečí, potkávat se s mladými lidmi, navíc křesťany a přitom neopustit Prahu! Setkání bylo milé, ale co se Welcome Pointu týče, tak si člověk ten den moc vzájemně nepovídá o životu - má zodpovědnost a starost ubytovat všechny pokud možno správně dle pravidel a rychle. Překvapil mě jejich počet, který se tu naráz objevil, ale věřím- i dle díky na konci od našich hostů- že se nám všem, kteří jsme na ubytovacím příjmu byli, vše podařilo zvládnout. Pro mě osobně bylo také milé je ubytovat v bytu kousek od sboru, vzpomínky na společný oběd a rozhovory je něco, co si člověk uchová po celý život.

Filipe, ty jsi organizoval ranní modlitby pro poutníky. Jak to proběhlo a jak jsi modlitby prožil?

Celkově jsem Taizé prožíval spíš organizačně - zajistit zázemí poutníkům. Modlitby byly krásné v tom, jak byly vícejazyčné, v jádru jednoduché a srozumitelné. Jen mě zarazilo, že skoro nikdo nezpíval – na setkání Taizé? Nejlepší ale bylo, že se poutníci celkově cítili v Dejvicích dobře a že bylo vidět, jak je setkání naplňuje.

Martine, po ranních modlitbách probíhaly diskuze mezi poutníky v menších skupinách. Diskutoval jsi také, nebo máš nějaké dojmy/zážitky z těchto diskuzí?

Protože jsem se v době diskuzí také staral o průběh programu, měl jsem možnost diskutovat jen jednou. Skupin bylo 9 a všechny měly nějaké své místo ve sborových prostorách. Každá skupinka měla svého animátora - vedoucího, který diskutování usměrňoval a myslím, že animátoři se zhostili svých rolí výborně. I když nebyl pevně daný čas, kdy je potřeba s diskuzí přestat, vždy 3-4 skupinky diskutovaly třeba i hodinu a půl. Zaujalo mě, jak byli diskutující otevření a nebáli se povídat o svých zkušenostech s vírou v každodenním životě. A jak jedna účastnice z Ukrajiny povídala o tom, jak jí trápí to, co u nich na Ukrajině děje. Líbilo se mi, že po diskuzi se lidé vzájemně lépe poznali a na konci setkání si pak vyměňovali na sebe kontakty.

Který zážitek z celého setkání byl pro Tebe dojemný?

Líbil se mi "večer národů" o Silvestru po půlnoci, kdy se každá ze zúčastněných zemí krátce prezentovala, většinou nějakým tancem nebo písní.

Program trval asi 2 hodiny a myslím, že všichni se výborně bavili.

Sandro, překládala jsi prohlídku na Hradčanech, kterou si pro naše poutníky připravila paní Kohoutová. Jak to proběhlo?

Na 31. 12. byla naplánovaná procházka po Hradčanech pod vedením sestry Kohoutové, která nám velice pěkně povídala o historii tohoto místa. Povídání obohatila o spoustu zajímavostí, které se v knihách nedočtete. Ze sboru jsme vyrazili pěšky asi v půl 12, procházka trvala více než hodinu (účastníci setkání spospíchali na další bohoslužby od 13h) a byla zakončena u Chrámu sv. Víta.

Který zážitek z celého setkání byl pro Tebe důležitý?

Nejsilnější zážitek pro mě bylo tiché rozjímání během setkání v Letňanech a v Chrámu sv. Víta. Bylo zvláštní sdílet ticho s tolika lidmi najednou.

Marku, na Silvestra byla modlitba za mír a následně tzv. Festival národů. Kde jste to uskutečnili, když nebyla možnost v našich sborových prostorách a jaké máš z toho zážitky?

Opravdu dlouho vypadalo, že se Festival národů vůbec konat nebude. Sehnat prostor pro cca 90 lidí, kde by mohli slavit začátek nového roku a přitom nerušit sousedy, není úplně nejjednodušší úkol. Naštěstí se povedlo navázat spolupráci s husitským sborem sídlícím ve Wuchterlově ulici. Modlitba za mír proběhla společně s „husity“ v místním kostele. I když není daleko od našeho sboru, musím se přiznat, že jsem ho nikdy předtím nenavštívil. Překvapilo mě, jak je vevnitř zajímavě zdobený a jak je celkově prostorný. I přesto se nám ho povedlo zaplnit. Modlitba začala ve 23 hodin a končila krátce po půlnoci již v roce novém. Byl to velice zvláštní a silný zážitek prožívat přelom roku takto netradičně - modlitbou za mír.

Na Festival národů nám bratři husité propůjčili sň J.A. Komenského v suterénu pod kostelem. O průběhu festivalu národů již psal Martin. V naší skupině se sešli lidé asi 9 národností; Češi, Poláci, Maďaři, Francouzi, Němci, Ukrajinci Chorvati, Nizozemci a Belgičané. Snad jsem na nikoho nezapomněl :o). I přesto, že se prezentovaly jednotlivé národy, často do svého vystoupení zapojily i publikum. Mě osobně se asi nejvíce líbila ta maďarská. Přestože maďarská skupina byla jen 4 členná, povedlo se jim za doprovodu vlastního zpěvu roztančit celý sál a seznámit nás tímto způsobem s maďarským národním tancem – čardášem.

Jaké pocity v tobě setkání vyvolalo?

Jsem velice vděčný za neuvěřitelně hladký průběh setkání. Některé problémy se vyřešily „samy“ dříve, než jsme se o nich jako organizační tým vůbec dozvěděli, tomu přispěla neuvěřitelná ochota a vstřícnost všech zúčastněných stran. Celková atmosféra setkání byla a zůstává nepopsatelná.

Judith, po Evropském setkání proběhla schůzka s rodinami, které ubytovaly. Jaké byly zpětné vazby rodin - pozitivní nebo negativní?

Na schůzku dorazili nejen lidé z našeho sboru, kteří hostili poutníky na jeden oběd resp. ubytovali ve spolupráci s jinými sbory, ale přišli také zástupci 20 rodin z blízkého okolí našeho sborového domu, kteří poskytli ubytování celkem pro 86 poutníků. Ze strany Taize se schůzky zúčastnili Marie, dobrovolnice z Francie a bratr John Patrick, původem z Indie, aby poslouchali našim zkušenostem.

Příběhy hostitelů byly různé, ale základní pocity ze zážitků s poutníky byly podobné:

- radost z odvahy, překonat počáteční obavy z ubytování cizích lidí, protože návštěva poutníků hostitele nesmírně obohatila

- úžas, že tak veliké setkání mladých lidí proběhlo tak „kultivovaně“ a s tak klidnou, pěknou atmosférou

- vděčnost za bratry z Taizé, kteří s velkým nasazením Evropská setkání každý rok organizují

Dovolím si, uvést pár citátů ze schůzky:

„Byli jsme prostě moc rádi, že je (poutníky) máme.“

„Já, svobodný muž, jsem ubytoval 5 dívek. Do koupelny jsem se během setkání dostal dvakrát: před a po odjezdu dívek :o).“

„Poutníci Vám nevlezou jen do bytu a do koupelny, ale hlavně do srdce a do duše.“

„Návštěva poutníků nejlépe vystihuje věta: 'Host do domu, Bůh do domu'.“

V neděli, 18.01, jsme byli na závěrečné děkovné modlitbě v evangelickém Salvátoru. Po modlitbě děkoval bratr Wojtek Čechům mockrát za vřelé uvítání v Praze. Něco takového prý ještě nikdy při přípravě Evropského setkání nezažili.

A co dál po setkání?

Důležitá myšlenka každého Evropského setkání Taizé je, aby po odjezdu poutníků a bratrů pokračovalo to, co díky setkání vzniklo.

Rádi bychom pokračovali ve spolupráci se sborem CČSH v Dejvicích. Například vzájemná prohlídka kostelů, propojení programů (nejen pro mládežníky), ...

Pokračují pravidelné modlitby Taizé:

Každé 1. pondělí v měsíci, v kostele „Martin ve zdi“ od 19.30 hodin. Všichni jsou zváni.

Marek Stoklasa

Jen pro starší generaci?

V tomto roce uplyne 120 let od smrti amerického skladatele George Fredericka Bootha (1820-1895). Už ve třinácti letech prý byl schopen hrát na rovněž třináct hudebních nástrojů. Léta působil jako varhaník a sbormistr v Bostonu, později přesídlil do New Yorku, kde přednášel na vysoké škole. Získal doktorát honoris causa.

Skládal nejen velebné kantáty, ale i vojenské písně na vlastní texty. Některé jeho písně dokonce zlidověly. Snad nejslavnější Rootova píseň křesťanského rázu Come to the Saviour! (Pojď ke Spasiteli!) se zpívala při velikých evangelizačních shromážděních tím způsobem, že školený sólista zpíval vždy první část slok a shromáždění mu odpovídala sborovým refrénem. Píseň v překladu Josefa Bašteckého byla ještě ve „Zpěvníku ČCE“ z r. 1952, v „Evangelickém zpěvníku“ z r. 1979 ale bohužel už není. Redaktorům zpěvníku vadila příliš sentimentální slova a řízná melodie.

Pokusme se zazpívat dříve velmi oblíbenou píseň na poněkud střízlivější text:

1. Pojď za mnou! Tak nás zve Boží Syn.
On sám se vydal až do hlubin
vší lidské bídy zbavit nás vin.
Kdo pochopí ten čin?

Refrén: Ty jsi za nás chudé splatil dluh,
přijímáš nás jen tak, bez zásluh.
Ať vděčnost k Tobě spojí nás v kruh,
kde středem je sám Bůh.

2. Jen pojd'te ke mně! Přistupte blíž,
vy všichni, kdo jste zmoženi již,
když těžkých břemen je přespříliš.
Chci nadlehčit váš kříž.

Refrén: Ty jsi za nás chudé splatil dluh...

3. Pojd'te, dům k svatbě je připraven.
Pozvání platí, tak vstupte jen!
Sám proti sobě je ale ten,
kdo propase ten den.

Refrén: Ty jsi za nás chudé splatil dluh...

Nápěv s anglickým textem by se asi našel na internetu - „Noty písní“.

3. Pojd'te, dům k svatbě je připraven.
Pozvání platí, tak vstupte jen!
Sám proti sobě je ale ten,
kdo propase ten den.

Kalendář na únor 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 2. s VP	P. Hudec
	8. 2. Výroční sborové shromáždění	P. Hudec
	15. 2. zpívají Naši pěvci	P. Hudec
	22. 2. 1. postní s VP	P. Hudec/A.Hudcová
	1. 3.	P. Hudec
Biblická hodina	Úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Předškoláci:	5. 2. a 19. 2. v 17:00
	ZŠ Suchdol:	pátek 13:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	2. úterý v měsíci 10. 2. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťan. služba	1. 2. po bohoslužbách	
Klub poznávání	12. 2. v 9:30 cestopisné DVD Za křesťany do Etiopie	
Hodina pohybu	2. a 16. 2. v 15:00	
Setkání s hostem	26.2. v 19:00 Pavel Dobrovský - Irán	
Staršovstvo	5. 2. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 17. 2. 2015.

Břežnové číslo vyjde 22. 2. 2015.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú **2400319773/2010**

Hledejte a budete nalezeni

Pán Ježíš říká v Kázání na hoře také: Hledejte a naleznete. Těmito slovy jsme vyzváni k aktivitě. Věřit neznamená oddat se netečné pasivitě nebo se odevzdat do rukou nevyzpytatelného osudu. Máme Pána Boha hledat, máme hledat Boží království. Hledání je důležité a má také zaslíbení: naleznete anebo lépe, budete nalezeni. V tom hledání najednou s překvapením zjistíte, že nejenom vy hledáte Boha, ale on hledá vás a vy jste to nevěděli nebo jste si to nepřipustili. A tak dojde k setkání, Bůh nalezne vás, budete konečně nalezeni. Hodně dlouho mi vrtalo hlavou, jak to myslí apoštol Pavel, když píše do Filipis: „Snažně běžím, abych dosáhl dokonalosti, abych ji uchvátil, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše“. Pavel se dal do běhu, hledání a Kristus ho našel, uchvátil, přemohl. Myslím, že tomu konečně rozumím. Tak to prostě je. Jsme Pánu Bohu, jsme Pánu Ježíši Kristu vzdáleni a on nás hledá, ale my to nevíme. Není tomu tak, že by se před námi záměrně skrýval. Chyba je v nás. A teprve, když se vydáme na cestu za ním, začneme hledat, zjistíme, že on hledá nás a dojde k setkání. Jsem konečně nalezeni, jsme jím uchvázeni. Vždy si při tom vzpomenu na odstaveček z katechismu kolegy J. Nohavici. Píše v něm o Jaroslavu Šimsovi. J. Šimsa je velkou osobností novodobých církevních dějin - evangelický „svatý“ z dob První republiky a druhé světové války. Neměl evangelické kořeny. Stal se výrazným křesťanem až v dospělosti. Za druhé světové války skončil v koncentráku, kde zemřel ke konci války na skvrnitý tyfus. Nakazil se od malého chlapce, když mu obětavě sloužil. Krátce před smrtí psal traktát s názvem: Jak jsem se stal křesťanem. Nedokončil ho, ale právě v něm je věta, která vystihuje přesně, co jsem chtěl povědět. Šimsa píše: „Jak jsem se stal křesťanem? Vydal jsem se spolu s jinými na cestu hledání

Obsah čísla:

- 1-Hledejte a budete nalezeni
- 2-Výtah z jednání staršovstva
- 6-Kmotr
- 7-Jubilanti v březnu
- 8-Kalendář na březen 2015

a uprostřed hledání sám jsem byl nalezen“. To je ono. Takové je hledání víry. Hledáme a hle, světe, div se, sami jsme nalezeni. A ještě poznámku ke slovům „spolu s druhými“. Při tom hledání je důležitá církev, společenství, společné čtení Písma, modlitby, rozhovory, sdílení. Vzpomínám na doby mládí, kdy jsme jezdili spolu s druhými na biblické kurzy. Hledali jsme a byli jsme oslovováni Pánem Bohem skrze přednášky, rozhovory, sdílení. Mnohý z nás našel při těchto příležitostech i životního partnera, partnerku. A vlastně každé bohoslužby jsou takovým společným hledáním. Vždy, když v neděli vykročím za kazatelnu, tiše se pomodlím: „Bože, pomoz, aby skrze mne, nástroj tak nedokonalý v Tvých rukou, zaznělo alespoň jedno slůvko, jedna věta, kterou bys mohl použít a oslovit posluchače v jeho nouzi či pýše.“

Petr Hudec

Výťah z jednání staršovstva – čtvrtek 5. 2. 2015 (trochu zkráceno)

- konal se farářský kurs – téma: Bolest a naděje. Úvodní pobožnosti měli bratři a sestry z českých zahraničních sborů – např. br. Kalousek z Rumunska, sestra Provazníková z Bohemky na Ukrajině. Hovořila o věrnosti Bohu, o vytrvalosti a trpělivosti v těžké válečné situaci. Dále zaujala např. panelová diskuze – zvláště z CB soudce Kubů z Č. Budějovic a senátor Michálek z KS. Oba projevují obdivuhodnou statečnost a odhodlanost jednat z pozice víry ve svých profesích vzdor složitostem života.
- obdrželi jsme ze SR pokyn k volbě P. Rumla za faráře, seniorátní výbor pověřil s. f. L. Ridzoňovou vedením volby v neděli 15. 3.
- ve Střešovicích se konalo seniorátní setkání k otázkám samofinancování – informace podali J. Mašek a M. Tichý
- *Jan Mašek*: setkání navázalo na tři celocírkevní dotazníkové akce s cílem ujasnit, co si představujeme pod pojmem diakonické a rozvojové projekty a jaká část odlukových peněz by na ně měla připadnout. Názory jednotlivých sborů na jejich využití nejsou stejné. Polovina sborů včetně Dejvic navrhla pomalejší přechod k samofinancování a 15 procent na projekty, druhá polovina rychlejší přechod a 25 procent. Proto ještě před synodem (5. května v Libni) by se mělo uskutečnit další takové shromáždění, včetně synodálů ze seniorátu. SR nechce

vnucovat jednotnou strategii sborům, spoléhá na to, že sbory v rámci diskuse najdou řešení. Diskuse se dotkla těchto témat:

- Jak vnímáme nastávající změny v životě církve spojené s postupným zastavením státní podpory ve sborech?
 - Je cesta k samofinancování nezbytně spojena s využitím restitučních prostředků?
 - Existuje ve Vašem sboru prostor pro nové projekty, nové aktivity?
 - Řešili jste otázku, jestli je ve Vašem sboru žádoucí učinit v tom, co již ve sboru děláte jako službu, péči, pomoc potřebným na čistě dobrovolné bázi, posun k (dílní, postupně) profesionalizaci?
 - Postačí nám pro budoucí postupné osamostatnění církve vyřešit jenom financování?
 - Jak se liší pohled jednotlivých sborů v našem seniorátu na budoucí soběstačnost? Neměli bychom hledat řešení společně? Máme dost informací o ostatních sborech u nás v seniorátu, čím žijí, jaké mají problémy?
- *Marek Tichý*: - diskutováno o dvou blocích:
- 1. samofinancování církve
 - 2. jak použít prostředky, které teď přicházejí od státu.
- investice: naše církve má nyní mj. 2 investiční fondy, do kterých se rozdělují finanční prostředky přitékající od státu.
- *Otázky*: Postačí samofinancování? Je třeba měnit organizační strukturu církve?
- *další*:
- projekty, které bychom mohli nabídnout
 - procenta určená na projekty a do PF jsou stanovena na 5 let, ne na celé přechodné období
 - jaká je vize, kam by se naše církve mohla ubírat (nejde jen o finance)
- *br. Mašek*: byla sice vyslovena pochybnost o účelnosti mezičlánku v podobě seniorátů, ale také naopak, že by se měl posílit hlas seniorátů při rozhodování o budoucnosti toho kterého sboru
- následovala diskuse, která se soustředila na otázku spolehlivého uložení a zhodnocování restitučně-odlukových prostředků

- br. Mašek upozornil na osvětu v oblasti obětavosti – uvedl příklad sboru v Libni, kde zavedli „rozpočtový lístek“ – aby se opravdu lidem zjevně připomněl závazek dávat nějaké procento ze svých příjmů. Na žádost staršovstva rozešle br. Mašek rozpočtový lístek presbyterům, aby se k němu mohli na příštím jednání vyjádřit a rozhodnout, zda něco takového použijeme v našem sboru

z dalších bodů jednání staršovstva:

- br. Mašek předložil Smlouvu o zajištění administrativních služeb, která bude uzavřena s Martou Študentovou. Součástí této smlouvy bude Náplň práce sborové sestry.
- byly stanoveny mimořádné termíny jednání staršovstva: **19. 3., 9. 4.** (proběhne volba **nového kurátora**)
- účetními pro tento rok zůstávají manželé Černohorští
- br. Mašek bude vypomáhat s. Dvořákové s administrativními věcmi kolem akce Pomoc dětem v Kongu
- je třeba navrhnout na člena školské rady někoho ze sboru, dále podat návrhy na členy DR Diakonie Stodůlky (volba DR proběhne na staršovstvu v dubnu, nová rada bude působit do vzniku nového střediska Stodůlky - Strašnice).
- setkání u příležitosti 165. výročí narození TGM v Poslanecké sněmovně se 5.3.2015 zúčastní D. Heller
- staršovstvo vyhovělo žádosti amatérského souboru příčných fléten Syringa o možnost využívání prostor ke zkouškám souboru
- Na prosbu Aleny Fendrychové – koordinátorky pro práci s migranty – zda by bylo možné do budoucna poskytnout místnost k ubytování několika osob, odpovídá staršovstvo: v současné době při odcházení farářů by pro nás bylo technicky obtížné takovou službu zajistit. Pouze v případě krajní nouze by to bylo možno zařídit.
- **rozdělení činností ve sboru** mezi dobrovolníky a sborovou sestru. Odpovědnost za jednotlivé úseky bude mít vždy jedna osoba:
 - varhany – br. Černohorský
 - odpovědnost za bohoslužby – sborová sestra
 - nedělní služba – presbyterská služba
 - příprava k vysluhování svátostí – službu konající presbyter a sborová sestra

biblické hodiny – br. Prosek

účetní služba – manželé Černohorští

pokladník – br. V. Jenček

mládež – s. J. Stoklasová

setkání dětí – nutno zeptat se s. f. L. Ridzoňové

koordinace nedělní školy – s. I. Hellerová

x-cátníci – br. M. Volný

křesťanská služba – sborová sestra

klub poznávání – s. M. Petříčková

hodina pohybu – s. J. Prosková

setkání s hostem – s. M. Študentová

diakonie – s. D. Caldová

údržba technického zabezpečení – br. P. Hejl, br. J. Petříček, br. M. Tichý
(počítače)

distribuce tisku – s. M. Petříčková

sborová kuchyně – s. M. Jilková

zápisy - zapisovatel + verifikace statutárem = budoucí kurátor/ka

úklid sborových prostor – hledá se pracovník

- k 30. 4. t. r. **končí smlouva o pojištění** sborových prostor uzavřená u Generali, od 1. 5. je třeba uzavřít smlouvu novou.
- **příprava oslav výročí sboru:** informace o práci skupiny k 50. výročí našeho sboru (členové skupiny: br. Světlík, br. Hlavsa, br. Susa, s. Růžková a s. V. Tichá)

termín oslav: 11. 10. t. r., hlavní kazatel - br. synodní senior, budou pozváni všichni faráři, kteří v tomto sboru sloužili

dopoledne – slavnostní shromáždění s VP

odpoledne – panelová diskuze na téma: Křesťanské sbory uprostřed postkřesťanské Evropy

Staršovstvo odsouhlasilo vyčlenit na oslavy 20 000 Kč

- **další důležitá setkání:**

• **br. D. Fišer bude mít 90 let, stanoven termín pro posezení s ním 22. 3.**

po bohoslužbách

- **rozloučení s kurátorem P. Proskem po 30 letech jeho kurátorství – stanoven termín 12. 4. 2015 po bohoslužbách**
- seniorátní konference v Braníku – 21. 3. – bližší info na www.prazsky-seniorat.evangnet.cz

Kmotr

V době, kdy jsem sloužil v Jičíně, dojížděla každou neděli na bohoslužby sestra J-ová z vesničky Lháň u Železnice. Za svobodna se jmenovala Šilarová a pocházela jako většina Šilarů z Horní Čermné. Občas se objevoval i její manžel, který patřil bezesporu k velmi rázovitým postavám. Malý, zavalitý, ve věčně rozhaleném prastarém kabátu.

Kteréhosi dne jsem se rozjel J-ovy navštívit. Zarazila mne bída, ve které žili. Nejubožejší chaloupka v obci, krytá rozpadlými došky, které zřejmě léta nikdo neobnovoval. Jediná jizba. V jedné půli postel a pod peřinou zavrtaný v kabátě starý J., který tak přečkával zimu. V druhé polovině u starých železných kamínek jeho žena.

Sestra J-ová opláchla v kastrólu, který zřejmě sloužil mnoha účelům, hrneček a nalila mi do něj kozí mléko. Když kdysi T. G. Masaryk navštívil slavného L. N. Tolstého, prohlásil prý podivinský spisovatel, že se neštítí napít ze sklenice po venkovském syfilitikovi. Já jsem se však z nabídnutého hrnečku s mlékem napít nedokázal a vědomě jsem na něj "zapomněl".

Návštěva mnou poněkud otrásla. Co však podniknout? Žádná Diakonie nebo Charita v té době neexistovala. Snad jen na ONV, na odboru pro sociální záležitosti by mohli mít porozumění. Jednání by však bylo asi zdlouhavé. Napadlo mne však jméno MUDr. Opatrný! Na gymnáziu studoval s pozdějším farářem Otou Proskem a sám se stal vyhledávaným dětským lékařem. V době, na kterou vzpomínám, byl primářem léčebny pro děti s prenatální obrnou v Železnici, těsně vedle Lháň, kde bydleli J-ovi. Spoluzáci prý říkali dr. Opatrnému Evženek, poněvadž byl drobný postavou. Byl však mimořádně obětavý a hlavně pomáhal vždy hned. A tak ještě téhož dne, kdy jsem se mu zmínil o J-ových, se rozjel na místo, obhlédl situaci a bezodkladně zařídil, aby sestra J-ová byla ihned přijata do Domova důchodců v blízkých Mlázovicích, kde se i za komunistů udrželo jako personál několik starých řeholních sester. Starý J. se tam měl dostat na řadu o měsíc později.

Co se ale nestalo! Za několik dní sestra J-ová utekla z Domova k manželovi do jejich rozpadlé chýše. To samozřejmě nebylo trestné, ale nikdo se jim už podruhé zasahovat do životů nepokoušel. Zanedlouho však sestra J-ová zemřela - spadla doma na kamna a prorazila si hlavu. Zlé jazyky tvrdily, že ji děda na kamna strčil, ale to byla nejspíše pomluva.

Tím však pro mne všechno neskončilo. Jednou přišel děda J. za mnou na faru, chvíli se se mnou bavil a pak vytáhl z kapsy nevelkou stříbrnou minci, jaké se příležitostně razily ještě za první republiky: "To je pro vašeho syna ke křtu!" Začal jsem se bránit: Petr byl už dávno pokřtěný a měl dokonce dvě kmotry. Starý J. se však nedal odbýt. Žádnou protislužbu nežádal a nechtěl se hnout, dokud jsem jeho dar nepřijal. Od té doby, kdykoli mne potkal, se nezapomněl zeptat: "Tak jak se vede mému kmotřencovi?"

Pohnutky, proč naši bližní jednájí tak nebo onak, nám občas zůstávají zcela skryté nebo nejasné. Chtěl snad děda J. ukázat, že přece jen není takový ubožák, jak by se patrně mohlo zdát? Nebo toužil po tom, aby ho někdo požádal o kmotrovství? Anebo...? Nevím, ale byl to pro mne jeden z Božích náznaků, že bychom si neměli v církvi ani mimo církve vybírat jen "fajnové", "kvalitní" a sympatické bližní, kteří vyhovují našemu vkusu. Ještě že tak nejednal Ježíš!

dh

Jubilanti v březnu

Vladimír Meduna – 95 let

Jindra Fišerová – 85 let

Miroslav Ptáček – 85 let

Eva Šejdová – 85 let

Břetislav Syrovátka – 80 let

Jana Vítková – 80 let

Vladimír Jenček – 75 let

Věra Tržická – 70 let

Všem jubilantům vyprošujeme do dalších dnů a let Boží požehnání.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 24. 3. 2015.

Dubnové číslo vyjde 29. 3. 2015.

Kalendář na březen 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 3. 8. 3. 15. 3. Volební sborové shromáždění 22. 3. 29. 3. 3. 4. Velký pátek s VP v 18:30 5. 4. Hod Boží velikonoční s VP	P. Hudec Z. Susa L. Ridzoňová P. Hudec P. Hudec P. Hudec/A. Hudcová P. Hudec/A. Hudcová
Biblická hodina	Úterý v 17:30, na Zelený čtvrtek v 18:30 čtení pašijí	
Děti	Nedělní škola: Předškoláci: ZŠ Suchdol:	neděle v 9:30 19. 3. v 17:00 pátek 13:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	24. 3. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťan. služba	1. 3. po bohoslužbách	
Klub poznávání	12. 3. v 9h 30 min život a dílo Marka Chagalla a jeho biblické poselství.	
Hodina pohybu	9 a 23. 3. v 15:00	
Setkání s hostem	26. 3. v 19:00 Ota Halama: Husův druhý život v českých zemích 1415 – 1620	
Staršovstvo	19. 3. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Problém nevyslyšených modliteb

V Getsemane se Ježíš modlí: „Otče můj, je – li možné, ať mne mine tento kalich.“ Ježíš jistě myslí na blížící se utrpení a smrt. Ale Bůh jeho prosbu nevyslyší. Nezasáhne, aby Ježíše ten trpký kalich minul. Toto místo se často uvádí jako argument v diskusi s „charismatiky“. Ti tvrdí, že důsledek pravé víry musí být zjevné požehnání. Takovému člověku, který správně věří a správně se modlí, prostě musí jít Pán Bůh na ruku. Když jsi tedy nemocný a modlíš se, aby tě Pán Bůh uzdravil, pak tě uzdraví a ne - li, potom je to doklad, že věříš špatně, špatně se modlíš, jsi podezřelý, nezbavil ses nějakých tajných hříchů. Však Pán Bůh dobře ví, proč ti nechce vyhovět. Znáám hodně lidí, kteří se nejprve stali horlivými „charismatiky“, ale pak přišla nemoc nebo nějaký životní problém. Modlili se ve společenství za uzdravení a uzdravení nepřišlo. A společenství se od nich odtáhlo. Ti lidé se najednou ocitli se svou nemocí, bídou úplně sami a navíc s cejchem zatvrzelých hříšníků. Proti tvrzení, že správnou modlitbu správně věřícího člověka Bůh musí vyslyšet, se tedy staví argument: Ale Bůh přece nevyslyšel ani svého syna Ježíše, když ho prosil v nouzi největší „dej, ať mne mine tento kalich.“ Byl snad Ježíš špatně věřící, špatně se modlil? To si ani „charmatik“ tvrdit netroufne.

Ale co tedy můžeme pro sebe vyvodit ze skutečnosti, že Bůh ani svému milému synu nevyhověl. Třeba to, že Pán Bůh je svrchovaný. Nevyslychá všechny naše modlitby. A také to, že nevyslyšená modlitba není důkazem, že bychom špatně věřili nebo se špatně modlili. A pokud přijde nemoc, trápení a Pán Bůh nevyslyší naši prosbu, neznamená to, že nás přestal mít rád, že nás nemocí trestá za hříchy. Nic nás nemůže odloučit od lásky Boží. Ať žijeme či umíráme, patříme Pánu. To platí navzdory všemu trápení, které nás může

Obsah čísla:

1-Problém nevyslyšených modliteb | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Pavel Prosek | 4-Kurátor | 6-Jubilanti v dubnu | 6-Sestra Jaroslava Svobodová | 9-Koncert Našich pěvců k počtě Mistra Jana Husa | 9-Co míním slovem Bůh? | 11-Nové telefonní číslo na sborovou sestru | 12-Kalendář na duben 2015

v životě postihnout. Nebo si na nevyslyšené modlitbě můžeme uvědomit, že Pán Bůh nás v tomto životě nevede za ručičku jako rodič dítě. Dává nám svobodu. Také před námi neodklízí všechny překážky, aby náš život byl hladký, snadný a bezproblémový. Věřit správně neznamená věřit, že vše bude super a vše dobře dopadne a všechny moje modlitby budou vyslyšeny, nýbrž správně věřit znamená věřit, že jsme v dobrých Božích rukou děj se co děj, jsme v dobrých Božích rukou, i když naše modlitba zůstane nevyslyšena, jsme v dobrých Božích rukou, i když přijde trápení. Taková víra hory přenáší.

P. Hudec

Výťah z jednání staršovstva **– čtvrtek 19. 3. 2015 v 19:00**

- proběhlo VSS a volební shromáždění, při němž byl zvolen novým farářem sboru od 1. 9. 2016 Pavel Ruml, po dobu uprázdnění bude sbor administrovat farářka Lenka Ridzoňová
- uzavřena smlouva se sborovou sestrou – pracovní poměr začne od 1. 4. 2015
- uzavřena smlouva o vedení účetnictví
- vybrán zájemce o úklid sborových prostor od 1. 5. 2015 - vybrána Alena Sýkorová
- bude potřeba zařídit změny statutárů a s tím související další věci
- bude třeba uzavřít smlouvu s P. Rumlem na nájem bytu a nájem garáže v mezidobí, než bude farářem sboru
- bude třeba zahájit rekonstrukci bytu (vodoinstalace, zvuková izolace v obývacím pokoji, nová kuchyň, popř. další) – br. Černohorský a br. Hejl specifikují rozsah prací
- na příští poradě bude třeba rozhodnout o uzavření nové smlouvy na pojištění bytových i nebytových prostor
- 22. 3. po bohoslužbách posezení s D. Fišerem
- naplánována velikonoční shromáždění
- informace o přípravě dvou křtů – Š. Skaláková a Jitka Sýkorová
- mimořádné termíny setkání x-cátníků stanoveny takto: 24. 3., 14. 4., 19. 5.

- konference k výročí upálení M. J. Husa 9. – 11. 4., 10. 4. zpívají Naši pěvci u Martina ve zdi
- dohodnuto, že se v našich prostorách bude konat projekt Noc literatury 13. 5. od 18 do 23 hod. – pronájem prostor na tuto akci bude zdarma
- na člena školské rady Speciální školy Diakonie ve Stodůlkách navržena po dohodě M. Študentová
- je třeba doplnit členy DR Diakonie Stodůlky (volba DR proběhne na staršovstvu v dubnu, nová rada bude působit do vzniku nového střediska Stodůlky Strašnice) br. Petříček, br. Tichý st., br. Stoklasa
- sbírka na tisk – 1. postní 3 428,- Kč
- sbírka na Hod Boží velikonoční je na HDL JJ (kaple v Malešicích)
- schváleno zakoupení nového PC (cca 15 000,- Kč) – notebooku pro sborovou sestru tak, aby mohlo dojít k přenosu dat
- A. Hudcová požádala o SIM kartu u CMS pro sbor, takže mobil bude na sbor a ne na sborovou sestru, zatím po dobu uprázdnění sboru bude ve správě sborové sestry
- objednána publikace pro práci s dětmi Příroda je Boží dar - M. Kocián, podána informace o možnosti zapojit se do sdružení fotografů, kteří budou dokumentovat křesťanské akce

Pavel Prosek

30 let kurátorem našeho sboru a více než 40 let členem staršovstva. Co je pro něj charakteristické? Neděli co neděli na bohoslužbách, týden co týden na biblické hodině, nejenom jako posluchač, ale také jako ten, kdo slouží doprovodem písní. Jen o dovolených chyběl. Málakterý sbor by se mohl pochlubit takovým kurátorem věrným svému sboru. A co si na něm ceníme ze všeho nejvíce? Nevíme, jak tomu bylo dříve, ale během těch 17 let, co nám v Dejvicích stál po boku, jsme nezaznamenali žádné třenice, žádné spory, žádné konflikty. Jsme za to moc vděční. Leckterý farář by nám asi záviděl. V Dejvicích se rozhodl Pavel Prosek skončit ve funkci kurátora ve stejnou dobu jako my, k 30. 4. 2015. Jsme rádi, že to tak dlouho s námi táhl. Asi bychom si na někoho jiného těžko zvykali. Pobesedovat s ním a zavzpomínat na dobu jeho kurátorství a poděkovat mu můžeme po bohoslužbách v neděli 12. 4. 2015.

Hudcovi

Kurátor

Odpovědi na otázky pro Souterrain (odpovídá Pavel Prošek)

1) Vyrůstal jsi jako farářské dítě. Pociťoval jsi to někdy jako omezení?

Nepociťoval jsem to; snad s jedinou výjimkou, že jsem nemohl gymnázium doma v Poličce studovat od 1.ročníku.

2) Ve zralém věku jsi působil na značně exponovaných místech ve „světské“, sféře. Bylo to nesnadné to skloubit s křesťanským přístupem k životu?

Snad ani ne. Mám pocit, když se ohlížím zpět a vydávám si pro sebe počet ze svého působení v aktivním

období, tak se mi zdá, že jsme těsně po revoluci nastupovali do těchto funkcí s mnohem větším pocitem zodpovědnosti a pokory, než je tomu dnes. Nebylo to ovšem vždy snadné. Zejména tehdy, když bylo nutno třeba učinit rozhodnutí, které se dotýkalo člověka. V těchto případech jsem se vnitřně hodně trápil a často v noci nespal.

3) Jako kurátor se snažíš blíže se seznamovat s jednotlivými lidmi i s prací jednotlivých sborových složek. Co bys v tomto ohledu položil na srdce svému nástupci(kyni)?

Ano, zdá se mi to velmi důležité, aby se kurátor pokud možno se všemi členy sboru osobně znal a byl aspoň rámcově informován o dění v jednotlivých oblastech sboru. V početnějším sboru, kde těch aktivit je více, to však není vůbec snadné, zejména, když nabude kurátor většího stáří, a není už tak akceschopný. V posledním čase mě velmi trápilo, že jsem se blíže neseznámil se všemi nově přišedšími členy. A tak bych přál novému nástupci do této odpovědné služby, aby v tomto byl zdatnější.

4) Ve sboru jsi před lety zastával funkci sbormistra, doprovázíš na varhany zpěv, kdysi jsi vedl seniorátní hymnologický odbor. Prozrad' nám, jaké další záliby

máš vedle hudby?

Navzdory tomu, že v poslední době mám více času na čtení a sledování co se děje u nás a v zahraničí, také občas jsem pozván k nějaké konzultaci na bývalém pracovišti a mám více času na naše vnučky, hudba mě však stále zajímá a zaměstnává. Navštěvuji koncerty, operní představení a doma poslouchám nahrávky krásné hudby. Dokonce se začínám snažit se svou ženou chodit na rychlé procházky.

5) V jubilejním kalendáři dejvického sboru je snímek z Tvých oddavků s Janou Šimkovou před více jak 50 lety. Čím obohatilo a obohacuje toto spojení Tvůj život?

Čím dál více si uvědomuji jaký velký dar ve své ženě mám. Vděčím za to Pánu Bohu, že nám bylo přáno dožít se společně tohoto věku. Janě vděčím za velmi mnoho. Je důležité, že si dokážeme vzájemně odpouštět. Mám dojem, že se dnes v manželství stále více onen namnoze nemalý zápas o pěkné soužití velmi brzy vzdává. A zvláště je to smutné, jsou-li děti.

2 x foto J. Hlavsa

6) Jsou některé okamžiky, na které za těch třicet let práce kurátora vzpomínáš velmi rád? A naopak, byly chvíle, na které vzpomínáš nerad?

Ve vzpomínkách mi zůstávají mnohá setkání a navázané přátelské vztahy se sestrami a bratřími, na chvíle strávené při početných sborových akcích a na nekonfliktní spolupráci se všemi duchovními našeho sboru.

Protože stále více zapomínám, tudíž se mi nevybavuje, že bych na některé chvíle vzpomínal nerad. Při pohledu zpět si více uvědomuji svou nedostatečnost, a děkuji všem blízkým spolupracovníkům, farářům a poměrně velkému počtu presbyterů za jejich laskavou vlídnost, toleranci a přátelství.

7) Na co se těšíš v příštích měsících a letech? Máš nějaké plány?

Těším se, dá-li Pán, že mně bude dáno být ještě nějaký čas mezi svými blízkými a nebyl bych jim na obtíž. A také, že budu moci sloužit sboru, třeba i tím, co mě těší - doprovázením zpěvu při bohoslužbách. Dále bych se těšil na to, že třeba ještě budu moci být někomu užitečný.

Jubilanti v dubnu

Jaroslava Svobodová 100 let

Marta Petříčková 70 let

Marie Šmejkalová 85 let

Jarmila Nedvídková 75 let

Naším jubilantům přejeme, aby jim byl Pán Bůh nablízku v dobách dobrých i zlých, byl jim každodenní oporou, potěšením a posilou.

Sestra Jaroslava Svobodová

Sestru Jaroslavu Svobodovou jsem začala občas navštěvovat před několika lety, od křesťanské služby jsem dostala její adresu na pomezí Suchdola a Lysolaj. Žije sama v poměrně velkém bytě, přes školní rok u ní bydlívají studentky nedaleké ČZU. Přes svůj věk, zhoršenou pohyblivost a různé nemoci si obdivuhodně stále udržuje soběstačnost a dbá na svou domácnost s pomocí rodiny a pečovatelek.

Sestra Jaroslava nebo krátce Slávka se narodila 2. dubna 1915, a má věru na co vzpomínat a o čem vyprávět. Její rodiče odešli v roce 1914 na Slovensko za prací. Tatínek pocházel z Golčova Jeníkova od Čáslavi, pracoval jako výpravčí nebo přednosta na slovenských a polských železničních stanicích. Maminka měla svou rodinu v Soběslavi u Jindřichova Hradce, povoláním poštovní úřednice, ale do práce nechodila, zůstala v domácnosti.

Jaroslava prožila dětství v Oždanově, Poltářech, v Tisovci, nejdéle pak v Lučenci. Pamatuje tu třeba návštěvu T. G. Masaryka v roce 1930. Maturovala na místním gymnáziu a pokračovala ve studiu na učitelském ústavu v Popradu a v Bratislavě. Po Mnichovu se rodina vrátila do Čech a usadila se v Soběslavi. Dalo by se pokračovat, ale pro to tady není prostor. Ptala jsem se jí několikrát, jak se dostala k evangelictví, a vybírám několik střípků z jejích vzpomínek a vyprávění.

Tatínek pocházel z katolické rodiny, maminka z evangelické, ale z lásky ke svému snoubenci přestoupila ke katolíkům. Oba rodiče však později z církve vystoupili. Jaroslava vzpomíná, jak pro ni maminka přišla a odvedla ji domů z hodiny katechismu pod dojmem pedofilních zpráv o místním knězi v Poltářech. Do kostela se příliš nechodilo, ale mladší bratr Zbyšek byl pokřtěn evangelickým farářem. V dospělosti pak Slávku silně ovlivnila četba Aloise Jiráska. Považuje si toho, že Lučenec, město jejího dětství a mládí, bylo dějištěm prvního dílu trilogie Bratrstvo, kde v bitvě u Lučence 1451 bojoval Jan Jiskra z Brandýsa proti maďarským vojskům Jana Hunyadyho. Rodiče měli mezi evangelíky řadu přátel. Zvláště pevné přátelství je pojilo s rodinou Kristoslava Hrudy, lékaře v Soběslavi, doma se mu říkalo strýček Slávek. Hrudovi pak přivedli Jaroslavu do sboru v Praze Vinohradech, kde se seznámila se Štifterovými, Kejřovými a dalšími. V roce 1946 se Jaroslava provdala za Václava Svobodu, svatbu měli v evangelickém kostele v Soběslavi. Její snoubenec se tehdy dokonce stal (byť na krátkou dobu) členem evangelické církve. Z toho se upřímně radovala maminka. Později sestra Svobodová našla cestu do evangelického sboru v Dejvicích ve Wuchterlově, dříve Kujbyševově ulici. Mnozí bratři a sestry si ji z té doby pamatují, jak o tom svědčí i vzpomínka sestry Mirjam Růžkové. Bratr farář Henych se s ní potkával ve vlaku z Roztok do Prahy v době, kdy tam dojížděla a zastupovala nemocnou učitelku.

V poslední době poslouchám vzpomínky na léta hodně minulá a žasnu, co vše si dokáže vybavit. Současně však ví naprosto přesně, co se stalo před týdnem, kam jsem uložila načatou láhev bílého muškátu. Sleduje pečlivě televizní zprávy, raduje se z rozkvetlé primulky, pozoruje a zdraví svoje ptáčky na terase.

Přejeeme sestře Slávce do dalších dní, měsíců i let dobré zdraví a mnohou radost ze života.

Anna Hejlová

Jednoho zářijového dne v roce 1984 přišel náš mladší syn, žák 8. třídy, ze školy domů a hlásil, že ta paní učitelka - důchodkyně, zastupující jejich nemocnou třídní, je docela „bezva“. „Představ si, že nám dnes recitovala báseň - To kalné ráno, to si pamatuj, mé dítě... Prý to složil Jaroslav Seifert k úmrtí T.G.M.“ (14. 9. 1937) V příštích dnech byla rodičovská třídní schůzka. Ještě před příchodem učitelky do třídy vstal jeden rodič a ostatním pohoršeně řekl: „Ta zastupující důchodkyně je nějaká divná, představte si, že dětem říkala o Masarykovi!“ Rodiče strnuli, nikdo se neodvážil ozvat. Naštěstí se ten člověk během schůzky ke kritice nevrátil. Já jsem ale byla velmi překvapena a zklamána jeho postojem; byl totiž vychován v prvorepublikové rodině. Ta statečná paní zastupující učitelka byla sestra Jaroslava Svobodová! Po 2-3 měsících se paní třídní po operaci do školy vrátila a vše zapadlo do obvyklých kolejí. Za nějaký čas byly Velikonoce a jaké bylo moje a Michalovo překvapení, když jsme se ve sboru - tehdy ještě v Kujbyševově ulici - potkali se sestrou učitelkou Jaroslavou

Svobodovou! My i ona jsme tehdy měli velkou radost ze setkání „spřízněných duší“, vždyť to bylo za hluboké totality, a potom i později, když jsme se viděli na bohoslužbách ve sboru.

Při doručování gratulací starším členům sboru jsem jednu nesla také manželovi sestry Svobodové; byly to možná osmdesátiny. Cestou od autobusu na Suchdole, už nedaleko jejich domu, jsem potkala staršího pána. Zastavila jsem ho: „Promiňte prosím, nejste inženýr Svoboda? Neznám jej dobře, a mám mu doručit dopis.“ Muž nečekaně pohotově odpověděl: „Inženýr Svoboda nejsem, ale pokládal bych si za čest, kdybych jím byl.“ Nepamatuji se už, jestli jsem gratulaci předala sestře Svobodové, nebo ji vhodila do schránky. S br. ing. Svobodou jsem se už nesetkala, ale myslím, že to byl slušný člověk.

Mírjam Růžková

KONCERT NAŠICH PĚVCŮ K POCTĚ MISTRA JANA HUSA

Srdečně zveme na koncert, který se koná v rámci mezinárodní husologické konference v pátek 10. dubna 2015 ve 20 hodin u Martina ve zdi.

Účinkují **Naši pěvci** a **Jiřina Dvořáková Marešová** (varhany).

Na programu písně Husovy a z doby Husovy, souborné provedení Biblických písní Antonína Dvořáka v úpravě pro sbor, části z oratoria Carla von Loeweho Jan Hus a další.

Vstupné dobrovolné.

Co mním slovem Bůh?

K této úvaze mne inspirovala slova: „Odůvodněním víry není hledat pro svou víru racionální důkazy, nýbrž *činit srozumitelným pro spoluvěřící a nevěřící, co tím míníš, když mluvíš o Bohu...*“⁽¹⁾ Při pokusu formulovat vlastní odpověď jsem rozlišil podotázky „co vím?“ a „co věřím“?

Rád čtu populárně vědecké knihy a z nich zjišťuji, že moderní člověk má více důvodů k údivu a úctě, než starověký žalmista, obdivující nebeská tělesa

v jejich pohybu. Žalmista netušil, že *prach*, z něhož jsme utvořeni, tj. *Atomy uhlíku a dalších složitých prvků*, byl po miliardy let pečen v nitru hvězd, pak rozptýlen do vesmíru a gravitací spojen v planety; včetně Země, na níž vznikl život a myslící bytosti. Údiv nad vznikem člověka vyjádřil jeden vědec dokonce verši: „Z kolébky na suchou zemi / a teď zde stojí / atomy s vědomím / podivuhodná hmota / Stojí u moře / díví se zázraku Já.“²⁾

Stručně shrnuto: **lidský život je zázrak**. To je základem jisté spirituality i mnoha ateistů. V řeči svých nevěřících přátel jsem často ve slovech Vesmír, Příroda, Život přímo slyšel ta velká písmena. Tento pohled navazuje na *vědci*, zkoumajících co nejobjektivněji předmět svého zájmu. Domnívám se, že při pohledu *zvnějšku*, který zůstává nutně *pohledem diváka*, se s Bohem mjíjme.

Nabízí se ovšem i jiný úhel pohledu, nikoli jen „život je zázrak“, ale **můj vlastní život je zázračný dar, jehož se mi dostalo a za nějž jsem vděčný**. Nejen, že se dívím „zázraku Já“, ale mám potřebu poděkovat. To, že jsem, že vidím, slyším, myslím, mám své milé, poznal jsem radost a bolest, to není nějaká samozřejmost, nebo dokonce něco, na co mám nárok.

Jestliže jsem vděčný a za dar života děkuji neznámému Dárce, který mě přesahuje, **mľcky předpokládám, že tento Dárce je oslovitelný a oslovující**, předpokládám, že s ním mohu vstoupit do dialogu, naslouchat mu a ptát se, děkovat a prosit, často i nařikat. **Právě tímto předpokladem ovšem přecházím od „vím“ k „věřím“**.

Tohoto neznámého Dárce míním, když hovořím o Bohu. Křesťanské krédo hovoří nikoliv o Dárce, ale o Stvořiteli; je to v podstatě totéž, termín Dárce pro mne lépe vyjadřuje **osobní vztah, který je zde klíčový**. Je to protiklad onoho výše zmíněného pohledu diváka. Nepopírám evoluci a fakt, že patřím do živočišné říše, ale zdráhám se ne lidský život nahlížet jako na jen biologickou existenci, bez dalšího rozměru, který v Bibli nacházím vyjádřen slovy: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím...“ (Gn 1,27)

V rozhovoru s ateistou či agnostikem lze ovšem čekat námitku asi tohoto znění: Hovoříš o neznámém Dárce, nazýváš jej Bohem, ale vlastně hovoříš o jakémsi panu X, o němž nic nevíš. Oponentovi musím dát za pravdu v tom, že nic nevím ve smyslu běžných znalostí či vědeckého poznání; právě proto věřím. Současně dodávám, že víra mi mnohokrát v těžkých životních situacích pomohla a že důvěřuji všemu, co o Bohu říká a svým životem dokládá Ježíš z Nazareta.

Byl jsem obdarován, cítím se být dlužníkem. Jinými slovy, jsem-li vděčný, měl bych se ptát: **Jak se odvděčím?** A zjišťuji, že příležitostí je mnoho, neboť lidský život je dost riziková záležitost. Ježíš nepřehlížel, že dar života i další životní dary jsou velmi křehké, ne všem se dostalo všech darů a ve stáří všichni musíme životní dary vrátet. Jsou to hřivny, jež nám byly svěřeny a z jejich užití se budeme zodpovídat. Odpověď na otázku „jak se odvděčím“ nacházím velmi jasně formulovanou v Ježíšově podobenství o posledním soudu (Mt 25,31 – 46).

V tomto kontextu mne znovu oslovil Edward Schillebeeckx, který napsal: „V nejzazších hlubinách skutečnosti se ukrývá *volání milosrdenství a soucitu*... věřící v tom zvuku slýchají Boží jméno...“³⁾ Tento hlas slyší i jinověrci a mnozí ateisté a jen jej jinak interpretují. Být milosrdný a soucitný není monopol křesťanů.

Drago Fišer

1) Edward Schillebeeckx: Lidé jako Boží příběh, str. 102

2) Richard P. Feynman: Snad ti nedělají starosti cizí názory, str. 199

3) Edward Schillebeeckx: Lidé jako Boží příběh, 22

Nové telefonní číslo

na sborovou sestru **Martinu Študentovou** je

739 246 347

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 21. 4. 2015.

Dubnové číslo vyjde 26. 4. 2015.

Kalendář na duben 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 4. Velký pátek s VP	P. Hudec/A. Hudcová
	5. 4. Hod Boží velikonoční, křest Šárky Skalákové, s VP	P. Hudec/A. Hudcová
	12. 4.	P. Hudec
	19. 4. Křest Jitky Sýkorové	P. Hudec/A. Hudcová
	26. 4. Rozloučení	P. Hudec/A. Hudcová
	3. 5.	Romana Čunderlíková
Biblická hodina	Úterý v 17:30, na Zelený čtvrtek v 18:30 Čtení pašijí podle Markova sepsání	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Předškoláci:	9. 4. a 23. 4. v 17:00
	ZŠ Suchdol:	pátek 17. a 24. 4. v 13:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	14. 4. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30, 10. 4. ve 20:00 Koncert na počest M. J. Husa u Martina ve zdi	
Křesťan. služba	19. 4. po bohoslužbách	
Klub poznávání	9. 4. v 9:30	
Hodina pohybu	13. a 27. 4. v 15:00	
Setkání s hostem	23. 4. v 19:00 JUDr. Ivana Janů, emeritní soudkyně Ústavního soudu - O mezinárodním trestním tribunálu pro bývalou Jugoslávii	
Staršovstvo	7. 4. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčina 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Hnis v kostech jest závist (Př 14,30 podle Kralické bible)

Občas se přihodí, že se v těle vytvoří skryté ložisko hnisu a stane se příčinou zdravotních potíží. Stejně záluďné a škodlivé mohou však být i nákazy, které infikují naši duši - třeba závist.

Dnešní doba poskytuje všelijaké možnosti, které tu dříve nebyly, mezi jiným i možnost získávat veliký majetek, cestovat takřka po celém světě a žít vůbec, jak se říká, „ve velkém stylu“. To však vyvolává nejednou závist těch, kteří takové možnosti nemají. Ale závist může vznikat i tam, kde nejde o bohatství a úspěšnost. Je možné závidět i zdraví, rodinné štěstí, rozvahu, vytrvalost, ale třeba také lépe situovaný hotelový pokoj při rekreaci.

I Písmo svaté uvádí zcela konkrétní ukázky, jak zhoubně dovede závist v lidech pracovat. Kain záviděl svému bratru Ábelovi, poněvadž se mu zdálo, že Pán Bůh Ábelovi víc přeje - a došlo to tak daleko, že Ábela odstranil. Také Mojžíšovi sourozenci Áron a Marie se nedokázali bez závisti vyrovnat s tím, jak jejich nevýmlyvný bratr Mojžíš získává u lidí respekt, zatím co oni se svými schopnostmi zůstávají nedocení. Izraelský král Saul zas nevrážil na mladičkého Davida, poněvadž si David po vítězství nad Goliášem rázem získal obdiv jeruzalémských fanynek a začal být populární také u různých tehdejších nespokojenců.

Z mimobiblické literatury se přímo klasickým příkladem závistivého člověka stala Balzakova „Sestřenice Běta“, stárnoucí svobodná žena, která se téměř programově soustředila na to, že bude ničit ty, kdo žijí vedle ní - aby se pomstila, že jim život nabídl více než jí.

Závist kvete v každém věku - mezi dětmi i mezi dědečky a babičkami

Obsah čísla:

1-Hnis v kostech jest závist | 2-Výtah z jednání staršovstva | 4-Rozhovor s novým kurátorem | 5-Administrátorkou sboru je Lenka Ridžoňová | 7-Sborová sestra M. Študentová se představuje | 8-Jubilanti v květnu | 8-Oznámení | 9-Hudcovský speciál | 16-Kalendář na květen 2015

v Domovech důchodců. Zvlášť živnou půdu pak nachází mezi osobami samospravedlivými. Takový člověk se stále jen užírá myšlenkami: „Je to spravedlivé, že tenhle ten vydělává takovou spoustu peněz, když já jsem byl ve škole mezi prvními, kdežto on jen taktak prolézal?“ - „Je to spravedlivé, když si ona žije bezstarostně, ačkoli přebrala kamarádce manžela, zatím co já věrně a poctivě táhnu káru rodiny a nadřu se jako pes?“

Závisti bychom se měli pochopitelně bránit. Ale jak? Připusťme, že prvotní příčina závisti může být v nás - v tom, že nedovedeme vidět a ocenit, co všechno dává Pán Bůh nám. A jestli nás souží nespokojenost s vlastním životem, můžeme na tom mít značnou vinu. Možná, že jsem propásl vhodná léta ke vzdělání. Možná, že jsem si sama zavinila, že prožívám život sama, protože jsem na každém viděla jen chyby. A tak dále.

Také bychom si měli uvědomit, že častokrát „zdání klame“. Pod lesklou slupkou, která vyvolává závist, bývá mnohdy hodně smutku, nejistoty, obav. Neměli bychom též ignorovat, že velká část toho, co nás dráždí k závisti, nemá perspektivu před Bohem. Jde totiž většinou o věci a skutečnosti jen pomíjivé, jak dobře vystihuje Bible: Nic jsme si na svět nepřinesli a také si nic nemůžeme odnést. (1 Tm 6,7)

Z toho všeho je patrné, jak je to škodlivé ponechávat v sobě onu cystu závisti trvale působit. Jak se jí ale zbavit? Asi tak, že budeme záměrně pěstovat její opak - a to je přejícnost. Bez Boží pomoci to patrně nepůjde, poněvadž závist je zavilá. Dokážeme-li však přát ostatním lidem dobré věci, zbavíme se určitě aspoň zčásti zbytečného rozčilování a bude se nám lépe žít.

d h

Výtah z jednání staršovstva – úterý 7. 4. 2015 v 19:00

- Staršovstvu byla představena budoucí administrátorka farářka Lenka Ridžoňová ze Střešovic, která povede sbor do 1. 9. 2016, než nastoupí zvolený farář Pavel Ruml. Staršovstvo s povděkem přijalo její ochotu ve sboru pracovat nad rámec povinností administrátora, konkrétně převzít vedení předškoláků a od podzimu pokračovat ve výuce náboženství v ZŠ Suchdol.
- Co se uskutečnilo:
 - oslavy 90. narozenin br. Fišera

- Klub poznávání 12. 3.: život a dílo M. Chagalla a jeho biblické poselství
- x-cátníci 23. 3.
- setkání s hostem 26. 3.: Ota Halama- Husův druhý život českých zemích 1415-1620
- Volba kurátora sboru
Nadpoloviční většinou hlasů byl zvolen novým kurátorem bratr Jan Mašek, který do své funkce nastoupí od 1. 5. 2015. Jeho mandát potrvá do podzimu 2015, kdy proběhne volba poloviny staršovstva. (dalšími kandidáty byli: T. Černohorský a D. Heller)
- Další úkoly pro staršovstvo jsou podrobně uvedeny v zápise, aby se na něco nezapomnělo
- Duchovenská práce a další shromáždění ve sboru – viz informace v Souterrainu
- 19. 4. křest Jitky Sýkorové – rozhovor za přítomnosti několika členů staršovstva v sobotu 18. 4. v 18h.
- bazar šatstva 18. – 22. 5. (po příštím staršovstvu bude třeba poprosit mládež a další ochotné bratry a sestry o pomoc s vykládáním šatstva apod.)
- 13. 5. od 18:00 do 23:00 se v našich prostorách bude konat projekt Noc literatury
- Středisko Diakonie Stodůlky - volba členů DR Diakonie Stodůlky – staršovstvo zvolilo za členy nové DR ve Stodůlkách tyto: s. Caldová, br. Jenček, s. Volná, br. Petříček, br. Sýkora za sbor, za rodiče J. Petřů, za zaměstnance A. Kunová a za odbornou veřejnost P. Weber. Nová DR bude fungovat do konce roku 2015. V novém roce dojde ke sloučení tří středisek: Stodůlky, Strašnice a Michle, poté proběhne nová volba DR.
- Finanční zpráva - sbírka na HDL z Velikonoční neděle 13 410,00 Kč
- Hospodářské záležitosti
- Informaci o plánované rekonstrukci farního bytu podal P. Hejl – rekonstrukce by měla proběhnout během května, aby se f. P. Ruml mohl od 1. 6. nastěhovat. Br. Černohorský osloví firmu Dana Černohorského.
- Z došlé pošty - sborová zásilka ze SR - hlavně nabídka účasti na Husovských slavnostech
- Různé:
 - poděkováno br. Černohorskému za obstarání notebooku a mobilu pro sborovou sestru

- žádost Světlany Dobešové o doporučení do vikariátu – staršovstvo žádosti vyhovělo
- proběhlo rozloučení duchovních s členy staršovstva, popřáno M. Petříčkové k životnímu jubileu, poděkováno za její službu ve sboru
- na závěr br. f. Hudec dal staršovstvu dvě doporučení: 1. řádně připravovat program jednání, držet se jednotlivých bodů, aby se staršovstvo zbytečně neprodužovalo, doporučuje převzít dosavadní osnovu jednání a za 2. držet se církevních řádů a demokratických zásad, o všech důležitých věcech nerozhodují silní jedinci, nýbrž staršovstvo.

Rozhovor s novým kurátorem

Milý Jendo, byl jsi zvolen novým kurátorem nadpolovičním počtem hlasů hned v prvním kole volby. Překvapilo tě to?

Ano, překvapilo. Dokonce se musím přiznat, že jsem ani nepočítal s tím, že se při podzimní volbě dostanu do staršovstva. Řada lidí ze sboru si již všimla, jak často jsem při svém postonávání v posledních letech chyběl v kostele, také jsem nepraktický akademik, na některé věci mám jiný názor než ostatní ... Výsledek volby mi připadá z lidského hlediska těžko zdůvodnitelný a tak jej chápu jako Boží záměr.

I když tě většina členů sboru dobře zná, můžeš se nám přece jen alespoň krátce představit? Odkud pocházíš? Jaké bylo/je tvoje povolání? Co bys prozradil o své práci v církvi, ve sboru? Co působilo během tvého života nejvíce na tvoji víru?

Jsem ročník 1950, stejně jako Dan Heller, se kterým se známe ještě ze salvátorské nedělní školy. Konfirmován jsem ale byl už v Dejvicích a zde patřím ke generaci odchované Janem Čapkem – zažil jsem zde tedy celou řadu farářů a chci říci, že náš sbor na ně měl mimořádné štěstí. Narodil jsem se v Praze, ale oba rodiče pocházejí z Mělnicka, ke kterému jsem si vytvořil hodně silný vztah. Otec vždy zdůrazňoval tři věci, na které bych nikdy neměl zapomínat, totiž selský původ, češství a evangelictví. Na to kladl hlavní důraz – a to je jeden ze silných zdrojů mé víry. A samozřejmě osobní zkušenost s Božím vedením a požehnáním, která opakovaně potvrzuje tátův pohled.

K povolání. Studoval jsem teoretickou fyziku a převážnou dobu své profesní

dráhy jsem strávil ve Fyzikálním ústavu Akademie věd, v letech 1990 - 2000 jako vedoucí teoretického oddělení. Asi nemá smysl zabíhat do detailů, ale podařilo se mi několik věcí, ze kterých mám oprávněnou radost...

Velkou zálibou, která se mi po odchodu do penze stane druhou profesí, je historie. V poslední době se soustředuji na osudy předtolerančních evangelíků na Mělnicku, na toleranční období vůbec, a pak na provoz nekatolických sborů až do prvních desetiletí 20. století. To je nesmírně zajímavé téma, nadto v dnešní době návratu k samofinancování církve dosti aktuální. Tuto práci, toto zprostředkování pozapomenuté zkušenosti minulých generací, považuji za svou hlavní službu (nejen naší) církvi.

Čímž se oklikou vracím ke své práci ve sboru a v církvi. Ve staršovstvu působím 20 let, ještě předtím jsem byl náhradníkem. Dlouho jsem zastával funkci účetního nebo pokladníka. Na to rád vzpomínám, byla to příležitost poznat všechny členy sboru. Již dlouho jsem také delegátem na konventu, před šesti lety jsem byl zvolen jako druhý náhradník do pražského seniorátního výboru. To je opět příležitost setkávat se se skvělými lidmi a vidět naši církev jinak než jen „z dejvického dvorku“. Podobně vnímám i svou práci v celocírkevní revizní komisi. V obou těchto funkcích se snažím myslet na malé mimopražské sbory – to je taková životní výzva.

Co bude pro tebe jako nového kurátora důležité? Za co bys pochválil Pavla Prosku? V čem chceš navázat na jeho práci?

O budoucnosti jsem ještě neměl čas moc přemýšlet. V prvé řadě nás čeká přechodné období bez vlastního duchovního pastýře, které bude potřeba překonat. Nepochybuji o tom, že to zvládneme stejně dobře, jako dobu před příchodem Hudcových nebo bratra faráře Henycha, nebo období Čapkova studijního pobytu ve Švýcarsku. Vždy to byla příležitost k semknutí sboru. Samozřejmě to bude vyžadovat určité úsilí každého nás – a kurátora především.

Pavel Prosek nastavil pro kurátorování vysokou laťku svou bezmeznou obětavostí a osobním nasazením. Chci navázat hlavně na to, jak dokázal sjednocovat celý dejvický sbor, že zde opravdu zažíváme jednotu v mnohosti.

Ptala se redakce, foto archiv J. Hlavsa

Administrátorkou sboru je Lenka Ridzoňová

Můžeš se nám krátce představit, říci něco o sobě a svojí rodině?

Narodila jsem se v Praze v roce 1969. Vyrostla v rodině jako prostřední mezi

dvěma bratry, Igorem Davidem a Štěpánem Pavlem. Po studiích medicíny a evangelické teologie jsem žila rok v Anglii v komunitě Archa s mentálně postiženými lidmi. S manželem Petrem máme děti Ráchel (17), Daniele (15) a Elišku (12). Absolvovala jsem kurz pro nemocniční kaplany. Po vikariátě ve sboru v Praze Kobylisích jsem roku 2009 nastoupila jako druhá farářka ve sboru ve Střešovicích, nyní na 0,7 úvazku.

Jako členka redakční rady Českého bratra mám letos na starost rubriku Děti a sbor určenou primárně pro učitele nedělní školy. V Poradním odboru SR pro práci s dětmi spolupracuji na přípravě katechetických

příruček pro nedělní školu. Spolu s Janou Tureckou a Ondřejem Mackem jsme loni vytvořili knížku pro děti O lidech, cestách, Pánu Bohu a jedné mluvící oslici.

Věřím, že církev a sbor tady není náhodou ani naší lidskou pílí, ale je to Boží požehnání. Sbor vnímám jako společenství lidí, kteří hledají Pána Boha, chtějí se na něj spolehnout, modlí se, věří. Jdou spolu, podírají se. Čtou Bibli. Chtějí o své víře říct dál. Já jako farář jsem v tom s nimi, dělám to stejné a na té cestě jsem trochu průvodcem. Slovem, modlitbou, sama sebou. Theologie je dobrodružství, mám ji ráda a baví mě ji sdílet.

Mám ráda i příběhy. A líbí se mi, když biblické příběhy ožívají ještě jinak než slovy, třeba obrázky, pohybem, tichem, světlem nebo tmou. Ráda používám biblické postavičky, zajímá mě zážitková pedagogika a bibliodrama. Je mi blízká spiritualita Taizé.

Jaký vztah máš k dejvickému sboru?

Do Dejvic chodí moji rodiče Eva a Jaroslav Nadrchalovi. Sem mě přinesli jako dítě ke křtu, byla jsem tady konfirmována, chodila do mládeže. Ve sboru jsme žili až do doby, než jsme se odstěhovali do Střešovic. Manžel sem chodí zpívat do Našich pěvců. Jako administrátor se sem vracím tak trochu domů a jsem ráda.

Jaké úkoly tě čekají jako administrátora sboru?

Spolu s kurátorem budu tzv. statutárním zástupcem sboru. Budu se účastnit staršovstva, vést nejméně jednou za měsíc bohoslužby, učit náboženství ve škole

v Suchdole a skupinu předškolních dětí v Dejvicích. Asi jednou za měsíc budu vést biblickou hodinu pro dospělé. Jsem ráda, že zde ve sboru bude zaměstnaná sborová sestra Martina Študentová. Co přesně bude její práce a co moje jako administrátora, se ještě dohodne. Jste živý a aktivní sbor, starost o jednotlivé aktivity si „rozebrali“ mnozí z vás, máte činnou křesťanskou službu. A já se těším na spolupráci.

Kdy a jak se na tebe mohou členové sboru obracet?

Zatím ještě nevím, zda tady budu mít nějaké pravidelné úřední hodiny, určitě mi může kdokoli zavolat nebo poslat mail a domluvíme se.

V čem můžeš členům sboru pomoci?

Svatosti, pohřeb, svatba. Slovo, návštěva, modlitba. V míře omezené časem a lidskou nedostatečností.

Jak se těšíš na spolupráci? Bude pro tebe spolupráce s naším sborem nějakou novou zkušeností?

Jsem ráda, že lépe poznám jiný sbor (lidi i to, „jak to u vás chodí“) a zároveň naše od Střešovic nejbližší sousedy.

Těším se. Proším o podporu a modlitby. Aby sbor nejen fungoval, ale žil.

Ptala se redakce, foto archiv L. Ridzoňové

Sborová sestra M. Študentová se představuje

Pocházím z Hlinska z tradičně evangelické rodiny (již od Tolerančního patentu). Dědeček byl zakladatelem hlineckého sboru a jeho prvním kurátorem. Kurátorem byl i můj otec a poté nejmladší bratr. Bylo nás pět dětí, čtyři kluci a já. Druhý bratr v pořadí, Jiří Štorek, byl evangelickým farářem v Českém Brodě a také v Kobylisích. Před 12 lety zemřel.

Do Dejvic jsem přišla za svým manželem, který se v té době pravidelně účastnil hlavně setkání mládeže a později třicátníků. Už to je téměř 40 let.

Profesí jsem grafička a také průvodkyně, to je můj velký koníček.

Foto J. Hlavsa

Redakce Souterrainu se mne ptala, zda jsem se rozhodla pro práci sborové sestry sama a dobrovolně, či mě musel někdo přemlouvat. Já vlastně nevím, po prvním dotazu, zda bych to vzala, mi to přišlo absurdní. Pracovala jsem na půl úvazku v reklamní agentuře, mým klientem bylo Hudební divadlo v Karlíně a víceméně jsem byla spokojená. Pak začal hlodat červ v hlavě - a jsem sborová sestra. Mé předchůdkyně byly výrazné osobnosti, ačkoliv každá k té práci přistupovala trochu jinak. Naštěstí Mirjam Růžková ve sboru zůstává a Abigail bude na telefonu.

Určitě mi bude nějaký čas trvat, než se budu ve všem orientovat, takže vám všem budu vděčná za trpělivost, ale i inspiraci.

Některé úkoly jsme si už ve staršovstvu rozdělili, ale určitě se něco ještě vylíhne, až se v tom všem lépe zorientuji.

Sama jsem vyrostla v administrovaném sboru až do své confirmace. Možná nám toto období přinese trochu nepohodlí, ale také to může být čas zrodu nových obdarování... Záleží na nás, jak se k tomu postavíme.

Jubilanti v květnu

Květa Malá 93 let

Natálie Boháčová 90 let

Stanislava Hřebíčková 80 let

Marta Hurdalková 75 let

Jan Mašek 65 let

Naším jubilantům přejeme, aby je Pán Bůh posiloval a žehnal jim.

Oznámení

Milí přátelé,

připomínáme, že se v našem sboru bude v květnu opět konat dobročinný oděvní bazar. Začne v úterý 19. května a potrvá do pátku 22. května. Vybírat můžete vždy od 13:00 do 19:00 hod.

Těšíme se, že si vyberete pěkné oblečení a přivedete i své přátele.

Jana Kohoutová

Prosím všechny členy sboru, kteří nedostávají ode mne e-mailem zprávy a měli by o ně zájem, aby se ozvali. Dávám dohromady databázi příjemců.

Sborová sestra M. Študentová

SOUTERRAIN

Hudcovský speciál

Jana a Pavel Proskovi děkují za 17 let strávených s Abigail a Petrem Hudcovými, s nimiž se v otevřené a upřímné atmosféře vždy cítili dobře. Oceňují soudržnost celé jejich rozvětvené rodiny, též empatii, pracovitost a široký záběr sborových aktivit. V neposlední řadě pak hluboká, srozumitelná a prožitá kázání.

- α ω -

Já nejsem vůbec oprávněna hodnotit práci našich farářů, Abigail a Petra Hudcových.

Z dlouhé řady (17) roků jejich působení v dejvickém sboru jsem měla možnost poznat pouze poslední tři roky. Ale ráda bych vyhověla žádosti bratra kurátora, a tak se pokusím vyjádřit svou nepatrnou zkušenost.

Nejdříve jsem se doslechla o pozeňnané rodině faráře Hudce v souvislosti s farou v Křížlicích. Tam se totiž vypravil český filosof Erazim Kohák, když se po padesáti letech exilu vrátil do vlasti. Na hřbitově v Křížlicích pak uložil popel svých rodičů, kteří v Americe zemřeli. V kostele v Křížlicích uzavřel s 0,21cmňatek se svou americkou přítelkyní Doris. Krásná krkonošská obec Křížlice se ukázala jako jedinečně příznivé místo pro obnovení kontaktu s rodnou zemí. A šťastná rodina faráře Hudce nabídla laskavé prostředí pro zážitek bezpečného domova. Doslechla jsem se také, že se rodina Hudcových bude stěhovat do Prahy.

Když jsem před třemi roky já osiřela a začala častěji navštěvovat dejvický sbor, první, co mě potěšilo, bylo ovzduší domova. Se zájmem jsem sledovala, jak mohou manželé vykonávat práci, která vyžaduje veliké osobní nasazení. A poznávala jsem na sobě, jak člověka posiluje klidná rozvaha a tichá energie sestry Abigail. Zjistila jsem, že rozjímání, které se opírá o osobní prožitek, jak je v kázání sděluje bratr farář Petr, mě zasahuje svou bezprostředností. Ovzduší laskavého domova, jak je Hudcovi dokázali ze své rodiny rozšířit na dejvický sbor, se pro mě stalo velkým darem. Jsem, zůstávám vděčná.

Květa Jechová

- α ω -

Je to už hodně dávno, Vraceli jsme se s našimi malými dvojčaty z bohoslužeb z Jilemnice. Kázal mladý Petr Hudec a naše holčičky velmi pozorně poslouchaly kázání, byly zcela zaujaté. Ptala jsem se, co je tak zaujalo. Odpověděly, že napjatě

čekaly, kdy mu z vousů vyletí roj včel jako Rumcajsovi. Měl vždy mohutný plnovous. Čas letí a pan farář Hudec křtil našeho nejstaršího vnuka – syna jedné z našich dcer.

D. a V. Boškovi

- α ω -

Svámi kázáními mě inspirovali.

Marek E. Světlík

- α ω -

Vzpomínám, jak jsem navštívila Hudcovy krátce po jejich nástupu do Dejvic s novou ředitelkou Diakonie ČCE ve Stodůlkách- paní Štuksovou. Požádaly jsme je o patronát dejvického sboru pro Diakonii Stodůlky. Vděčně vzpomínám na jejich spontánní zájem a pozitivní přístup při našem jednání a děkuji jim za všechno, co od té doby pro Diakonii ve Stodůlkách udělali. Je toho hodně - předsednictví v dozorčí radě střediska, bohoslužby a zpívání ve středisku, úžasná Bienále Diakonie a mnoho dalších činností. Děkuji.

Dana Caldová

- α ω -

Je neuvěřitelné, jak těch 17 let uteklo a co všechno se za tu dobu stalo.

S Hudcovými jsme se sblížili hned po jejich příchodu do Dejvic. Byli nám blízcí věkem i svými životními postoji. Měli jsme (a máme) rádi Gájinu otevřenost a Petrovo chápavé naslouchání. Bude se nám stýskat po kázáních, která propojovala teologii, životní moudrost a lásku k lidem.

Je i jejich velkou zásluhou, že oba naši synové vyrostli ve sboru. Petr s Abigail stáli u důležitých mezníků jejich života – máme na mysli confirmaci a v době poměrně nedávné Tomášovu i Markovu svatbu.

Bude se nám stýskat. Ale Jilemnice našťastí není tak daleko.

Přejeme Abigail, aby jí v nové roli po ukončení činné služby bylo dobře, a Petrovi, aby v nových působištích našel lačné a laskavé posluchače, které mu budou oporou.

Tomáš a Věra Tichých

- α ω -

Kázání Abigail a Petra Hudcových mě oslovila - kázání když mají duchovní náboj, tak dávají odpovědi na předem kladené otázky v našich životech, tím nás osloví. Tak to jsem to často prožíval při kázání od Petra a Gáji. Mohl jsem si někdy myslet, že jsou to šamani, kdybych nebyl věřící a nevěděl, že takto právě

Pan Bůh, který do nás vidí, k nám promlouvá. Pamatuji si jak např. v létě 1999 (jsem se poprvé dostal do Prahy a začal chodit do sboru) jsem stál před těžkou volbou: jít v pondělí na plicní oddělení na Veleslavíně za krajanem, který měl tuberkulózu a musel opustit plicní předčasně, neboť mu ukončili jeho stipendium. Tedy neměl plátce své péče a také neměl kam jít. Byl jsem jediný, kdo by mohl poskytnout (aspoň provizorně, na černo) střechu nad hlavou na koleji Hvězda. Jelikož ta nemoc působila komplikace nejen jemu samotnému, ale i dalším, všichni jsme tím byli poznamenáni, tak jsem měl strach tam pro něho jít. V neděli jsem šel zoufale do sboru a Gája kázala (u příležitosti zatmění Slunce, které v ČR bylo dobře vidět a přijeli ho sledovat i turisté - toto bylo v úvodu téhož kázání) o posledním soudu (text z Mt 25): „... byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, ..., byl jsem nemocen, a navštívili jste mě.“ Já, který jsem česky dobře nerozuměl, jsem jí i přesto rozuměl, a tak jsem věděl, co mám udělat v pondělí.

Zaskočila mě někdy také shoda okolností nebo vybrané texty kázání. V neděli 23/11/2003 se konalo poslední rozloučení s mým otcem v Kongu, na kterém jsem nemohl být. A proto se mě rodina ptala na čas konání bohoslužby, abychom aspoň měli bohoslužbu ve stejnou dobu. Základ kázání Petra Hudce byl žalm 90. Když jsem dostal později video záznam, zaskočilo mě, že v Kongu měli také ten samý text. Mám spoustu takových drobných shod, ale všechny je uvádět nemohu. Pro mne je jasné, že jsem slyšel Boží hlas skrze tato kázání. Věřím, že nejsem sám kdo tak může svědčit. S celým srdcem přeji Petrovi a Gáje, aby je Pán používal k jeho službě jako doposud, aby mohli uhasit žízeň žiznivých a nasytit hlad hladových tam, kde je teď povolal.

Jacques

- α ω -

Abigail jsem poznala před mnoha lety, ještě před narozením Simeona, jako farářku v Křížlicích. Za kazatelnu křížlického kostela je okno, takže při kázání jakoby vystupovala ze záře, tvář nebyla téměř vidět. Ale zvěstování evangelia bylo už tehdy jasné a oslovující.

Do dejkického sboru jsme s manželem začali chodit snad před patnácti lety. Třebaže by oba Hudcovi podle věku mohli být mými dětmi, sblížili jsme se tak, že Gáju vnímám jako moudrou a ochotnou rodnou sestru. Zná nejednu svízel mého života. Jistě nejen mého. Obdivuji její přímou, organizační schopnosti a dovednost v řešení složitých situací. Ať jde o přípravu společného oběda nebo úklid vytopených prostor, je ochotná vždy přiložit ruku k dílu a nečeká, až farníci přijdou na brigádu. Sbor pro ni není „svěřená farnost“, ale širší rodina, kterou obhospodařuje „tělesně i duchovně“. I s dětmi ve sboru jedná jako se svými vnoučaty.

Petr pro mne je duchovní osobnost – což zní nadneseně. Ale z Petra vyzařuje upřímnost, víra a láska zároveň s pokorou a hlubokou pravdivostí. Nepřednáší kázání, zvěstuje nám, čemu uvěřil.

Jsem vděčná, že jsem mohla žít pod vedením takových farářů. Mám radost z toho, že oba dva mohu považovat za naše přátele. Jsem moc smutná z toho, že už se nebudeme několikrát týdně vidat – se vším, co nám to přinášelo. Navštívili jsme v loňském roce Hudcovy v jejich domku v Jilemnici. Když jsme viděli dům už tehdy plný knih a vnučat, pochopili jsme jejich přání odejít z Prahy. Věřím, že naše přátelství tu vzdálenost překoná a potrvá.

Jana Jindrová

- α ω -

Proč budu vzpomínat na Hudcovy

Mám dva okamžiky v životě, kdy mi dobrá rada Abigail a pravá slova v pravý čas Petra pomohly. V prvním případě jsem Abigail poprosila o radu, na koho se obrátit o pomoc pro jednu osamělou starší bezdětnou vdovu, která přišla o zrak. Poradila mi, abych zašla za panem Přeučilem, který vede domov seniorů Horizont tady na Suchdole. Je to středisko Diakonie a mise Církve československé husitské. Zašla jsem tedy za ním a on ochotně pomohl s péčí o nevidomou paní, i když náš dům už není v katastru Suchdola, ale Lysolají.

Ve druhém případě jsem jednou po návratu ze Slovenska byla v těžkém psychickém rozpoložení v důsledku komplikovaného vztahu se svým příbuzným. Tehdy mi moc pomohlo nedělní kázání Petra Hudce.

Pro mne byli oba Hudcovi nejen jako kazatelé – výjimeční a obětaví. Budou mi ve sboru chybět.

Nad'a Sleziaková

- α ω -

Za co vděčíme Petrovi a Gáje Hudcovým?

Za mnoho. Jako všichni ostatní. Ale přece jen ... V roce 1986 jsme odešli z Moravy a nastěhovali se do Stodůlek. Dlouho jsme v Praze hledali sbor, ve kterém bychom byli zase doma. Nějak to nešlo. A pak v roce 1998 přišli do Dejvic Hudcovi. Byli jsme na jejich instalaci. A od té doby jsme, díky Hudcovým, v Dejvickém sboru doma.

Jiřina a Tomáš Černožských

- α ω -

Ideální dvojice policajtů – vyšetřovatelů je prý hodný versus zlý. Když to nejde po dobrém, půjde to po zlém. Roli hraje také moment překvapení. Gája s Petrem jsou pro mne ideální farářský manželský pár. Naštěstí jejich role nejsou rozdělené podle policejního modelu, i když každý z nich má své kompetence. Bavilo mě sledovat je při práci ve sboru a ve staršovstvu, jak se vzájemně respektují i při různých názorech. Jsem moc vděčná za těch 17 let, nedělní kázání, Bienále pro Diakonii, Přemysla Pittra, dovolené v Rakousku, jejich velkou pomoc po povodni, Petrovo laskavé pokyvování hlavou a Gáji rychlé řešení. Těším se na další setkávání s nimi a hlavně ať se jim dobře daří. Milí Hudcovi, Pán vás provázej.

M. Šudentová

- α ω -

Když jsme jako rodiny s dětmi jezdili s Gájou a Petrem sjíždět řeku, ocitla jsem se jednou s Gájou na jedné lodi. Protože jsem byla nezkušený háček a Gája zkušený vodák, bylo rozhodnuto, že já budu sedět vzadu a učit se kormidlovat a Gája vpředu na háčku. A tehdy jsem zažila tu neskutečnou situaci, kdy Gája loď s přehledem uřídila zepředu a ještě mě chválila, jak dobře to tam vzadu dělám. Pro mě právě tyto okamžiky vystihují Gáju nejlépe. A Petr? Můj křest, který se odehrával 70 kilometrů za Prahou v lese - Petr přijel vozem, vyrazil nějaký ten kilometr do lesa, oblékl talár a pokřtil mě vodou ze studánky. Jak jinak by měl člověk na Hudcovy vzpomínat než s úsměvem.

E. Henychová

- α ω -

Milá Gájo, milý Petře,

zásadním způsobem jste ovlivnili moje dospívání. Pomohli jste mi v době osobního hledání. Patříte mezi moje „nejdůležitější lidi“. Vzpomínám si, jak jsem často přišel na mládež otráven všelijakou skepsí a během pár chvil s Vámi to ze mě spadlo. Ten čas strávený ve Vaší přítomnosti беру jako velký dar a jsem vám vděčný. V Dejvicích jste dali význam slovu společenství. Přejeme Vám s Dorkou zdraví, sílu a Boží požehnání do Vaší další štace a za vše Vám děkujeme.

Vaši Tomáš a Dorka

- α ω -

Pokoj vám!

Zvedněte hlavy ustaraní,
zvenku je slyšet dětský smích.
Tolikrát jste mne oplakali,
a večer jsem stál ve dveřích.

Zvedněte hlavy ustaraní,
ten smutek byl by na obtíž,
vždyť dávno stojím mezi vámi
a netíží mě kříž.

Ref: Pokoj vám, pokoj vám
Pokoj vám, pokoj vám

Dva nebo tři se pro mě sejdou,
a stojím hned uprostřed nich.
Tomu kdo lidskou slabost vyzná,
svou krví smažu jeho hřích.

Ref: Pokoj vám
Pokoj vám (Sólo: Ne jako svět dává)
Pokoj vám
Pokoj vám

Netrap se tím co zítřek chystá,
dnešek to stejně nezmění.
Ptáci zpívají, louky kvetou,
raduj se z toho stvoření.

Ref: Pokoj vám (Sólo: Kteří mě nevidíte
Pokoj vám Kdo ve mě věříte)
Pokoj vám
Pokoj vám

Především ale mějte lásku,
ta pojí s dokonalostí
a i když vyhnání jste z ráje,
světu je Boží milostí.

Ref: Pokoj vám, pokoj vám
Pokoj vám, pokoj vám
Pokoj vám, pokoj vám

Kryštof Sýkora (i melodie, která se nevešla, ale Kryštof vám ji určitě rád pošle...)

- α ω -

Milí Hudcovi,

Vaše působení v Dejvicích dosáhlo postupně pastýřské dimenze. Sbor měl dosud štěstí na výborná vedení, každý farář přidal další kvalitu. Vaše společné vedení utvořilo ze sboru společenství, v němž komunikace je přímá, smysluplná a tvořivá. Svým pevným morálním a vnímavým postojem jste se jistě stali oporou mnohým, mě a mé rodině jste pomohli překlenout nejtěžší období mého života.

Přejeme Vám, aby Vaše další působení bylo naplněno takovou zralostí ve Vašem osobním i pracovním životě, jakou jsme v posledních letech mohli sdílet s Vámi zde.

Vaši Jarka Slánská, Klára a Mikuláš Balabánovi

- α ω -

Kolikrát naši faráři s námi sdíleli radostné události, rodinné oslavy, a kolikrát jsme na ně naložili svoje problémy, smutky, starosti. Kolikrát prokázali, že se umí radovat s radujícími a plakat s plačícími.

Vzpomínám na svatbu Alžběty Hudcové a Ondřeje Macka v Křížlicích. Pamatuji se dobře na jednu chvíli, kdy se k nám dejvickým posadil Petr a začal vyprávět: jak je rád, že tam jsme, jakou má radost ze všech těch přátel a hostů, kteří přijeli na svatbu. Dal nám tak najevo, že nás vlastně potřebují, tím, že s nimi sdílíme jejich radost. Na to se nezapomíná.

A. Hejlová

- α ω -

Milá Gájo a milý Petře,

jsme moc vděční, že jsme s vámi mohli vyrůstat a máme na to spoustu milých vzpomínek: ze společných výletů, z náboženství, konfirmačních cvičení, rodinných i mládežnických vod, táborů, dovolených v Alpách a z nedělí. Jsme rádi, že jsme se i díky tomu ve sboru našli a že jste nás doprovodili na společnou cestu.

Když teď odcházíte, budeme se těšit na to, že společné zážitky nabudou nových rozměrů, ať už společenstvím s novými sbory, či tím, že to bude trochu vzácnější. Přejeme vám na další cestě hodně sil a inspirace a ať máte na Dejvice jen hezké vzpomínky, my na vás budeme často myslet.

Vše dobré a Boží požehnání

Marek a Káťa

- α ω -

Kalendář na květen 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 5. s VP 10. 5. 17. 5. 24. 5. s VP - Svatodušní svátky 31. 5.	Romana Čunderlíková Blahoslav Hájek farář ze Synodu Lenka Ridzoňová Zdeněk Susa
Biblická hodina	Úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	19. 5. v 19:00 u Řežábků	
Sbor Naši pěvci	Středa 18:30, 10. 5. NP zpívají v Německu	
Křesťan. služba	24. 5. po bohoslužbách	
Klub poznávání	14. 5. v 10:00 (stanice tramvaje Pražský Hrad) návštěva výstavy Velká Morava	
Hodina pohybu	11.5. a 25. 5. v 15:00	
Setkání	13. 5. Noc literatury 19. 5. až 22. 5., 13:00 až 19:00 Dobročinný oděvní bazar.	
Staršovstvo	Čtvrtek 7. 5. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 26. 5. 2015.

Květnové číslo vyjde 31. 5. 2015.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (M. Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN Červen 2015

Diakonie aneb setkání s Bohem ve službě bližnímu

„Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili“ (Mt 25, 40)

Většina z nás ten novozákonní text dobře zná. A přesto: Ani se nám nechce uvěřit tomu, že by Bůh mohl přijít tak blízko. Na dosah ruky. Ruky, která buď pomůže, nebo nepomůže. Tím, co děláme a neděláme, se přímo dotýkáme Boha. Nekonečného Boha, který je nade všechno naše pomyšlení, stvořitele všech věcí, viditelných i neviditelných. To, co uděláme nebo neuděláme tváří v tvář chudým, slabým a trpícím, se přímo dotýká Boha. Kde jsou oni, tam je i Bůh. Jaký je to zvláštní Bůh! Nikdy nebyl v našem světě tolik a tak nadosah přítomen jako v trpícím a umírajícím Ježíši. Bůh na kříži. A právě tak je přítomen v trpících a umírajících dodnes. A ve všech bližních námi lidmi zavržených, odepsaných, vyřizených. Nám se zdá a připadalo to tak i mnoha lidem v biblických dobách, že jsou Bohem opuštění a od Boha zavržení. Ale to je jenom zdání, klam, šalba a mámení nás, „Jobových přátel“, kteří těm trpícím dáváme „dobré rady“.. On je ve skutečnosti s nimi, On k nám v nich dokonce přichází. Přichází v chudých, slabých a trpících zblízka i zdaleka, v unavených a vyčerpaných, zklamaných a zoufalých, v lidech, kteří téměř nebo už docela ztratili naději. Často k nim patříme i my sami. Ztrácíme naději, právě tak jako víru. Stačí se podívat kolem sebe. Naše rodiny, naše pracoviště, naše společnost, náš bolavý svět - copak nejsme tak často i my unavení a vyčerpaní, zklamaní a zoufalí, copak i my neztrácíme občas naději? Místo života přežívání, místo činnosti letargie a apatie, jako kdybychom vyhořeli a už v nás nezbyla ani jiskra, natož pak plamen. Bůh se nám ztrácí z očí, nedohlédneme, nerozumíme... Ptáme se: „Pane, proč? Pane, kde jsi? Kde jsi, Pane?“ Ticho. Mlčení. A najednou se vynoří překvapivá odpověď: Tam, kde lidé trpí. A tam, kde jsme se odhodlali podat pomocnou ruku, i když dobře víme, že nemáme sílu pomoci všem,

Obsah čísla:

1-Diakonie aneb setkání s Bohem ve službě bližnímu | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Pěvci zpívali v Sebnitz | 4-Noc literatury | 6-Bohoslužba za krajinu | 7-Trpělívý kaktus | 7-Jubilanti v červnu | 8-Kalendář na červen 2015

i když sami sobě pomoci neumíme. Dovolím si teď osobní vzpomínku z konce šedesátých let dvacátého století: Byla pořádná zima, chodil jsem na střední školu a v zasněžené chaloupce v Jeseníkách, daleko od lidí a od civilizace nás bylo asi třicet mladých lidí včetně několika studentů teologie. Věděl o nás jenom hajný (kterému jsme v létě pomáhali v lese), nebo jsme si to tenkrát alespoň mysleli. (Hajného – a nejen jeho - později opakovaně vyslýchala státní bezpečnost a do Jeseníků jsme museli přestat jezdit.) Mezi těmi bohoslovci byl výraznou postavou pozdější vikář naší církve v České Lípě, ještě později ale také topič, mluvčí Charty 77, a posléze i farář tohoto sboru, Miloš Rejchrt. Venku se kvapem stmívalo a on s kytarou v ruce, na stole notový papír a tužku, dokončoval text písně, přesněji řečeno překlad či přebásnění písně z francouzštiny. Písní přeložil řadu a ještě mnohem víc jich sám napsal. Já teď vzpomínám na tu, kterou jsme zpívali při večerní pobožnosti toho večera v zasněžené chaloupce v Jeseníkách, a především na text, který se mi nesmazatelně vryl do paměti, aby se opět znovu vynořil, když jsem to mnohokrát v životě tak moc potřeboval. Najdete ji ve zpěvníku Svítá pod číslem 143. Zazpívejte si ji kdykoli, třeba i jenom potichu! Tenkrát mi odpověděla na některé palčivé otázky, na rozdíl od mnohých kázání, kterých jsem slyšel nepočítaně. A ta odpověď na nejenom mojí zoufalou otázku „Kde, Pane, jsi?“ zůstává pro mne po více než třiceti letech stejná: „Kde jsem druhým ku pomoci podal ruku ochotnou, tam uprostřed temné noci zřel jsem Pane, slávu Tvou.“

Daniel Heller

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 7. 5. 2015 v 19:00

- Předsedou staršovstva byl zvolen br. kurátor Mašek.
- Na staršovstvo zavítal jako host br. Ruml, poděkoval za zvolení a péči o přípravu bytu, po nastěhování požádá o členství v našem sboru a bude vypomáhat kazatelsky.
- Potřeboval by zůstat v armádní službě o dva měsíce déle a nastoupit na sbor až 1. 11. 2016 (podle nových vojenských zákonů může jeho nástupce nastoupit až 1. 10. a měsíc je třeba na předání agendy). Požádal staršovstvo o rozhodnutí, zda souhlasí s posunutím nástupu do funkce z 1. 9. na 1. 11. 2016, s tím, že pokud staršovstvo rozhodne jinak, termín 1. 9. 2016 dodrží. Po jeho odchodu a diskusi staršovstvo rozhodlo schválit nástup 1. 11. 2016 - trváním na nástupu 1. 9. 2016 bychom ohrozili práci vojenských kaplanů.
- Br. Heller upozornil na možnost, že by administrátorka sboru s. Ridzoňová byla

na dobu do nástupu nového faráře povolána za farášku na částečný úvazek (0,3), mj. s ohledem na přislíbený rozsah její práce ve sboru. L. Ridzoňová: souhlasí, pokud bude souhlasit staršovstvo i sbor. Povolací listinu a další formality připraví br. Mašek a br. Heller, je nutné přesně specifikovat práci nad rámec administrace sboru. Volba by mohla proběhnout na mimořádném sborovém shromáždění již v červnu.

- Do konce května probíhá sbírka JJ (zatím na účtu cca 40 000,- Kč).
- Na Svatodušní svátky sbírka pro Diakonii určená pro „Domov Diakonie pro seniory“ v Hradci Králové a „Domov Radost“ v Plzni.
- Rekonstrukce bytu probíhá, kotel není potřeba vyměňovat. Synodní rada s rekonstrukcí souhlasí, výši její participace projedná br. kurátor po dokončení s br. Strakou.
- Zamykání kanceláře - s. Růžková předala klíč sborové sestře.
- Odemykání a zamykání sborových prostor v neděli – organizačně zajišťuje sborová sestra.
- Další otázka klíčů se bude řešit na příští schůzce staršovstva.
- Sborová zásilka ze SR - hlavně nabídka účasti na Husovských slavnostech a prosba o pomoc dobrovolníků všech věkových skupin, třeba i na pár hodin.
- Informace ze seniorátu, z hospodářské komise synodu a o 2. setkání „Střešovické iniciativy“ dne 5. 5. v Libni věnované změnám v ČCE v důsledku odluky od státu (br. Heller, br. Mašek).
- br. Černohorský zajišťuje pojištění sborových prostor s pojišťovacím agentem.
- 19. - 22. května proběhl plánovaný bazar šatstva, sborům v Jičíně a Libštátě můžeme s radostí poslat dohromady 80 000,- Kč. Děkujeme všem, kteří se v této akci angažovali.

Pěvci zpívali v Sebnitz

Ústí nad Labem, Děčín, za hranicí Bad Schandau, ještě kousek dál a pak zpět. Tak vypadal cestovní itinerář Našich pěvců v neděli 10. května. Přijali jsme totiž opětovné pozvání k vystoupení v evangelicko-luteránském kostele Petra a Pavla v Sebnitz. Část NP vyrazila tímto směrem o den dva dříve, aby si její členové mohli déle užít krásného kraje Českosaského Švýcarska. Nicméně i nás „jednodeníky“ čekal kratší výlet či procházka v půvabném Křínickém údolí, kde se k nám většina víkendujících Pěvců připojila. Kompletně jsme se pak scelili v Sebnitz. Toto „město umělých květin“ jsme si i prohlédli, potvrzujeme tedy, že výlohy na náměstí jsou vyzdobeny tímto dříve neznámějším zdejším artiklem.

Pak už nás čekal Peter-Pauls-Kirche, rozezpívání, zkouška, občerstvovací pauza. Program našeho koncertu zahrnoval výběr z Dvořákových Biblických písní a skladby německých autorů, aktuálně i část z oratoria Jan Hus od Carla von Loeweho. Posлуhači tleskali, tedy doufejme přijali náš zpěv příznivě. Odjížděli jsme spokojeni a unaveni jen přiměřeně. Postupné a krásně barevné zapadání slunce při zpáteční cestě příjemně zakončilo tento den.

Madlenka Kesl

Foto: Ervín Kesl

Noc literatury

Ve středu 13. května bylo v našem sboru jedno ze stanovišť projektu Noci literatury 2015, který probíhal na území Prahy 6.

V našem sboru herec Ivan Řezáč četl úryvek z knížky *Akvarely pro Mengeleho* polské autorky Lidie **Ostalowske** (*1954), bývalé disidentky a reportérky spjaté od roku 1989 s deníkem *Gazeta Wyborcza*. Patří mezi nejvýznamnější autory spojené s fenoménem popularity polské školy literární reportáže. Ve svých textech z pomezí žurnalistiky a beletrie se věnuje těm, kteří to mají v životě těžší: etnickým menšinám, lidem na okraji společnosti, ženám a mladým lidem ze subkultur. Vedle *Akvarelů pro Mengeleho* vydala také knihu o středoevropských Romech *Cikán je cikán* (2000) a výbor reportáží z tzv. Polska *B Bolelo to ještě víc* (2012).

© foto Anna Pleslová

Ještě cituji oficiální popis ke knize: Výjimečná publikace známé polské publicistky věnující se nejen holocaustu. Ústředním motivem je osud brněnské rodačky Diny Gottliebové-Babbitt (1923–2009), která byla deportovaná z Terezína do rodinného lágru v Auschwitz-Birkenau. Válku přežila díky tomu, že pořizovala přímo pro Mengeleho věrné portréty vězňených Romů, které chtěl použít pro svoji pseudovědeckou práci, jelikož akvarel dokázal odstín kůže zachytit věrněji než tehdejší barevná fotografie. Kniha *Akvarely pro Mengeleho* však vypráví nejen o osudech středoevropských Romů a Židů během holocaustu. Příběh dodnes trvajícího sporu o vlastnictví portrétů, které Gottliebová vytvořila, otevírá také otázky týkající se paměti a dědictví holocaustu a také kolektivní a individuální identity. Kniha byla v Polsku nominována na nejprestižnější literární cenu NIKE (2011).

Knížka byla na místě i v prodeji a já už jsem ji jedním dechem přečetla. Příchozí, včetně organizátorů projektu, byli mile překvapeni naším sálem, vůbec nečekali, že by uvnitř normálního činžovního domu něco takového mohlo být. Navíc po desáté večer nečekaně dorazila i autorka (to je ta paní s krátkými vlasy a s brýlemi na fotce), tak to bylo moc milé. Kolik přesně lidí k nám přišlo ještě nevím, ale odhaduji tak kolem 300.

Marta Študentová

© foto Anna Pleslová

Bohoslužba za krajinu

Ekologická sekce České křesťanské akademie ve spolupráci s občanskými sdruženími a s městskou částí Praha Suchbátka zvu na již osmou EKUMENICKOU BOHOSLUŽBU ZA KRAJINU v sobotu 6. června 2015 v 15.00 na levém břehu Vltavy, na zahradě nad Sedleckými skalami.

Bohoslužbě předchází pouť od kostela Stětí sv. Jana Křtitele v Dolních Chabrech v 10.00.

Kázáním poslouží Sandra Silná, farářka Církve československé husitské a generální sekretářka a mluvčí Ekumenické rady církví. Účast dále přislíbili kazatelé a duchovní Českobratrské církve evangelické, Římskokatolické církve, Starokatolické církve, Církve bratrské a Obce křesťanů.

Po bohoslužbě uvede ředitel Ekumenické akademie Jiří Silný besedu na téma Česká krajina a Transatlantické obchodní a investiční partnerství (TTIP). Více na www.drahan.chabry.cz.

Anna Hejlová

Trpělivý kaktus

Po třech letech nám opět vykvetl kaktus. Úžasný veliký bílý květ na vrcholu krabatého pichlavého těla. Květ se chystal dlouho, možná měsíc, možná déle. Nevím přesně, nejsem dobrý pozorovatel. Na vrcholu kaktusu, trochu z boku se objevil výstupek, pomaličku se zvětšoval. Krása a ušlechtilost květu byla dlouho skryta. Připravoval se. Dozrával. Víím, že nebude kvést dlouho. Ale nemyslím, že je to pomíjivá krása. Je to krása, která se dlouho chystala. Plnost.

Kaktus je trpělivý. Možná proto, že mu nic jiného nezbyvá. Možná nám taky často nezbyvá než být trpěliví. Čekat. Až rozkveteme. Až zjistíme, k čemu je naše čekání, jaký smysl mají šedivé dny. Až skončí bolest. Až...

Pane Bože, Ty víš, co nás trápí, Ty víš, jak je čekání těžké. Věříme, že pochopíme. Prosíme o trpělivost.

L. Ridzoňová

Jubilanti v červnu

Růžena FUKSOVÁ	90 let	Pavel DRÁB	70 let
Josef BLAŽEK	88 let	Petr SCHINKMAN	65 let
Blanka SOJKOVÁ	75 let		

Přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Kalendář na červen 2015

Bohoslužby	7. 6. s VP	Miloš Rejchrt
ve sboru -	14. 6. rodinná	Lenka Ridzoňová
neděle 9:30	21. 6.	Zdeněk Susa
	28. 6.	Pavel Ruml
Biblická hodina	Úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	23.6. (úterý) v 19:00 ve sboru. Základní biblické pojmy – téma „srdce“.	
Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťan. služba	21. 6. po bohoslužbách	
Klub poznávání	po prázdninách	
Hodina pohybu	po prázdninách	
Setkání s hostem	po prázdninách	
Staršovstvo	04.05.06 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 6. 2015.

Prázdninové číslo vyjde 28. 6. 2015.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN

**červenec a
srpen 2015**

Doba prázdnin

Doba prázdnin bývá časem dalekých cest, kdy vyjíždíme „za hranice všedních dnů“, užíváme si dalekých krajin, moří, barev a vůní. Exotická příroda, historické památky, nezvyklá jídla – ve světě se nabízí tolik nebývalých zážitků. Dosvědčuji však, že to není celé, pokud se při tom nesetkáváme s místními lidmi. Po svých zkušenostech bych se asi nedal zlákat k dovolené za plotem, který z bezpečnostních důvodů odděluje turistický rezort od života místní populace. Mám rád kontakt, snažím se s lidmi komunikovat. Vyžaduje to ovšem alespoň základní znalost místního jazyka. Říká se, že dnes stačí angličtina, ale to platí ve městech a při kontaktu s mladými lidmi. Když jdete venkovem ve Španělsku, Francii, Itálii, bez místního jazyka se neobejdete.

Někdy stačí hezky pozdravit. Když jsme jeli před lety se synem na kole Francií, v jakési vesničce v údolí Loiry jsme zatoužili po vodě. V časném odpoledni byla vesnice jako vymetená. Jen v zahradě jednoho starého domu sedělo několik místních žen. Do stínu velkých stromů si vynesly židle, pletly a klábosily. Zajeli jsme k nim otevřenými dveřmi zahrady. Zdvihly oči od pletení a měly v nich přesně tu nevrlou otázku, jakou má každý, když ho nezvaný a nežádoucí cizinec vyruší v jeho poklidném soukromí. Zazpíval jsem nejlepším přízvukem, jaký jsem dokázal: „Bon jour, mesdames“. V tu chvíli – sotva se zvuk mého pozdravu „dobrý den, mé dámy“ dotkl jejich uší – se tetky proměnily ve skutečné dámy. Nevrlé obličejce roztály, obdařily nás úsměvy, několika zdvořilostmi a množstvím vody s ledem. „Au revoir, mesdames! Au revoir, messieurs!“

V jednom francouzském městečku jsme projížděli předměstským sídlištěm – dnes lacinou čtvrtí pro přistěhovalce. Docela malá snědá holčička přiběhla a křičela na nás „Bon soir!“ Pozdravili jsme ji, jak se sluší: „Bon soir, mademoiselle.“ Holčička neodpověděla, zato se ozval její otec, který se svou společností trávil

Obsah čísla:

1-Doba prázdnin | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Vzpomínka | 4-Zpráva o rodinné neděli | 5-Instalace Petra Hudce v Jičíně | 6-Hudební okénko Husovské | 8-Husova kniha o církvi | 8-Husův druhý život | 11-Hus a Chelčický | 13-Mistr Jan Hus v roce 2015 | 17-Benefiční koncert Hradišťanu | 17-Z ulice | 18-Jubilanti v červnu | 20-Kalendář na července a srpen 2015

večer na balkoně. Odpověděl arabsko francouzsky: „Salaam – bon soir!“ Nestává se každý den, aby někdo projíždějícím cyklistům přál vedle dobrého večera také pokoj. To hřeje u srdce.

Když jsme pak pokračovali do Centrálního masivu, bylo horko a často jsme prosili o vodu. To že vodu nikdo neodmítne a ještě se dá do řeči a ptá se, co jste zač a jak dlouho už jedete, to je obvyklé. Kdesi za Firminy se však stalo něco neobvyklého; překvapil nás večer a hrozil déšť. Požádali jsme o vodu u starších manželů, kteří seděli na zápraží. A pak jsme svou lámanou francouzštinou vysvětlovali, odkud jedeme a že nemáme stan a hle, blíží se déšť. Oba staří lidé vstali, zavedli nás na zahradu a otevřeli svůj zahradní domek. „Bydlivá v něm náš syn, když k nám přijede, jinak tam ještě nikdo nepřespál, jste první“, řekli. A ráno jenom: „Měli jsme radost, že jsme vám mohli udělat radost.“ Představte si, že by k vám za šera dorazili na kole nějací lidé z daleké východní země (třeba z Ukrajiny či Rumunska) a lámanou češtinou naznačovali, že nemají kde spát... To na francouzském venkově ještě pohostinnost nevymřela.

Při poutích v zahraničí chodívám v neděli do katolických kostelů. V evangelických je středobodem kázání a tomu obvykle nerozumím. Zato katolickou liturgii znám a rozumím tedy, i když neznám dobře místní jazyk. Vrcholem katolické liturgie je pro mne pozdravení pokoje, když si mohu stisknout ruku s lidmi kolem. Když tisknu drsnou ruku španělského, francouzského či italského sedláka, mám silný pocit sounáležitosti. Však k této křesťanské kultuře, která pramení v židovství i v antice, patříme všichni.

Přeji i vám mnoho podobných zážitků! Požehnané léto 2015!

Zdeněk Susa

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 4. 6. 2015 v 19:00

- Příprava volebního sborového shromáždění (21. 6. 2015): aktualizace seznamu hlasovných údů (aktualizace - data sborového shromáždění - přesunuto na 19. července)
- Volby konventuálů: volí se dva členové a tři náhradníci (to s ohledem na dnešní virilní členství br. Hellera a Maška). Zvoleni: Daniel Heller a Věra Tichá, náhradníci Jan Mašek, Marta Študentová a Marta Petříčková - v tomto pořadí.
- 2. - 9. srpna - tábor dětí ve Strměchách u Pelhřimova - jede i s. Lenka Ridzoňová. Ta vyřizovala prosbu br. Ondřeje Macka o finanční podporu tábora.

Odhlasována jednorázová podpora ve výši 2 000,- Kč.

- Žádost A. Hudcové o zachování způsobilosti k ordinované službě - doporučení schváleno všemi hlasy.
- Středisko Diakonie Stodůlky s. Dana Caldwellá navrhuje uspořádat ve prospěch střediska koncert spojený s aukcí obrazů. Měl by se uskutečnit do konce roku. Pro podporu akce vyslovili souhlas všichni přítomní. S. Caldwellá byla požádána o projednání záměru s ředitelem Suchelem.
- Finanční zpráva
 - sbírka JJ - odesláno 53 450,- Kč, sbírka na Nepál - 8 060,- Kč, sbírka pro Diakonii - 3 621,- Kč.
- Hospodářské záležitosti
 - rekonstrukce bytu – zprávu podal br. T. Černohorský.
 - pojištění sborových prostor - odhlasováno uzavřít pojistku od Generali dle e-mailové nabídky
 - nové klíče – zámky u farářského bytu byly dnes vyměněny, sborové zámky a klíče zatím beze změny.
 - brigáda na umytí oken ve sborových prostorách a postupné uklízení skříní - probíhá
- Z došlé pošty
 - Husovské slavnosti - prosba o dobrovolníky všech věkových skupin třeba i na pár hodin
 - souhlas s ubytováním mimopražských dobrovolníků - schváleny obecné podmínky pro obytování
- Různé
 - poděkování z Daňkovic za dar na opravu varhan
 - seniorátní den v Dobříši 13. 9.

Vzpomínka

Dne 6. 6. 2015 zemřel Ludvík Vaculík, jeden z nejvýznačnějších českých spisovatelů, který se také podílel na řadě důležitých událostí v naší republice, jakými je „pražské jaro“, Charta 77 či listopad 99.

Jeho rodné Valašsko (23. 7. 1926 Brumov) se projevovalo nejen na jeho temperamentu, ale i na jeho svérázném jazyku. Mohli jsme ho také slyšet přednášet i v našem sboru (myslím, že r. 1995).

Když r. 1967 přednesl Ludvík Vaculík na sjezdu spisovatelů významný kritický projev, který vyvolal ve vládních kruzích značnou nepřízeň, pozval ho

tehdejší borovský evangelický farář Jiří Tytl, aby si přijel na nějakou dobu na tehdejší faru odpočinout. A Ludvík Vaculík tuto nabídku rád přijal.

Když jsem r. 2011 sbíral doklady o bohaté kulturní tradici evangelické fary v Borové u Poličky (kde býval častým hostem Herbert Masaryk nebo Bohuslav Martinů), obrátil jsem se dopisem i na Ludvíka Vaculíka, zda má nějakou vzpomínku na zdejší faru, a ten mi obratem odpověděl, že na Tytlovy často vzpomíná. A připojil úsměvný zážitek:

Jednou v neděli jsme s Jiřím šli do katolického kostela, kde právě byl křest. Byla to milá slavnost. Kněz, když děčko pokřtil, řekl radostně: „A máme nového křesťánka!“ Tytl se tomu zasmál: „To my ho musíme vychovávat celý život.“

Dušan Čurda

Zpráva o rodinné neděli

„Husovským“ kázáním, nejen pro děti, posloužila administrátorka našeho sboru Lenka Ridzoňová, které se podařilo děti vtáhnout do děje a přimět k aktivní účasti na bohoslužbě. Jedním z vděčně přijímaných prvků byly loutky znázorňující aktéry děje. Takto teologicky motivovány si děti během kávového posezení již tradičně pochutnaly na zmrzlině a takto občerstveny se vypravily ve složení Ciara, Tyge, Šimonek, Leontinka, Ondra a pod vedením Marty Študentové a Gábiny Mužíkové po stopách MJH do Starého města pražského. Martina dokázala o jednotlivých místech tak poutavě vypravovat, že ji všichni účastníci, dokonce i Ti nejmladší, doslova viseli na rtech. I my, školním škamnám odrostlí, jsme se dozvěděli řadu pozoruhodností o středověké Praze a působení MJH v ní. Jedna z prvních zastávek nás zavedla logicky na Betlémské náměstí, kde děti, rozděleny do skupin, řešily kvíz o životě MJH a vedly si překvapivě dobře. Poslední ze zastávek nás pak zavedla do dalšího důležitého působiště někdejšího rektora, na půdu Karlovy University. Zde si děti v dalším kvízu mohly vyzkoušet, co si z výkladu zapamatovaly, a protože byly opět úspěšné, odměnila je Gábina pamětními medailemi MJH. Ty byly nejen krásné, ale i dobré, a protože nám mimo jiné přálo i počasí a bylo krásně teplo, byly děti od čokolády až za ušima. Nedělním tempem jsme se pak odebrali na Klárov, kde jsme se rozloučili.

Zde ještě krátká zpráva od jednoho z nejmladších gramotných účastníků:

Po stopách Jana Husa

První jsme hádali

třeba, jestli byl Jan Hus upálen
a potom jsme šli kolem Zlaté uličky
a dělali další kvíz a taky jsme šli kolem arkýře a to je všechno.

Jan a Ondra Petříčkovi

Téměř po 45 letech opět vcházím do rodného domu a v brance dávám přednost zástupci místní katolické komunity, který přichází pozdravit nového faráře. Spolu s ostatními přicházíme a usedáme do lavic místní kaple. Sbor farářů, místních i přespolních evangelíků i hostí hostí slavnost. Okny s vyobrazením reformátorů dopadá světlo na vysloužilý zesilovač východoněmeckých varhan (také jsme podobné mívali ještě v době, kdy Wuchterlova bývala Kujbyševovou), do jehož tichého hučení a šramotu se mísí radostná zvěst...

Vítej, faráři!

Instalace Petra Hudce v Jičíně 20. 6. 2015 též i v obrazech:

D. Henych

Hudební okénko husovské

Písmo podává od počátku spoustu důkazů o tom, že se zpívalo a hrálo. Ať je to píseň prorokyně Debory, považovaná za nejstarší část bibleůči Mojžíšův chvalozpěv na oslavu přejití Rudého moře nebo jeho dlouhá píseň před smrtí. Především jsou to však žalmy. I Pán Ježíš znal a užíval zpěvník Izraele - žaltář. (Jako důkaz toho se uvádí, že Ježíš s učedníky zazpíval po velikonoční večeři chvalozpěv - „velký halel“ hodu beránka.) Po Kristově smrti sáhli učedníci naprosto samozřejmě k žalmům. Začaly se skládat také zpěvy nové, oslavující vzkříšení a osvobození hříšníků.

Podobně jako sv. Augustin utřídil křesťanské učení, ujal se sjednocení liturgického zpěvu na přelomu VI. a VII. století papež Řehoř Veliký. Tento hudbymilovný muž nechal sebrat všechny dosud známé zpěvy, méně hodnotné

vyřadil a asi 630 těch, které považoval za dobré, vydal ve známém antifonáři. Ten údajně nechal připevnit zlatým řetězem ke hlavnímu oltáři chrámu sv. Petra - snad proto, aby zpěvy byly nadále zachovány beze změn. Tyto jednohlasé zpěvy bez taktu, které dodnes katolická církev užívá, se podle vydavatele nazývají „gregoriánský chorál“.

Gregoriánský chorál byl postupem času víc a víc zdoben, stal se velmi náročným a komplikovaným, takže jej provádět brzy mohli jen odborníci. Vytvářely se školené sbory kleriků („schola cantorum“), které zpěv při shromážděních obstarávaly. Ale následkem toho se lidé přestali aktivně podílet na bohoslužbách, a ty začaly být věci posvěceného stavu.

S problémem bohoslužeb jako věci posvěceného stavu se vyrovnává reformace. A musíme říci s trochou pýchy, že to byla právě reformace česká, která toto řešila o sto let dříve než reformace světová, když se navrátila k novozákonní zásadě všeobecného kněžství věřících.

I když Husův učitel Viklef i Husovi předchůdci Milíč z Kroměříže a Matěj z Janova byli ke zpívání lidu ve shromáždění spíše zamítaví, mistr Jan zpěvu naopak přál. Podle něj se chvalozpěvy a děkováním pozemský chrám nejlépe připodobňuje chrámu nebeskému, který se rozléhá zpěvem andělů a svatých. Jan Hus sám v mládí patřil k tzv. „kurním žákům“. Byli to chudí studenti, kteří za odměnu vypomáhali zpěvem mnichům. Zpěv živil Husa i na studiích. Bylo běžné, že středověcí žáci chodili koledovat a žebrot a podle zavedeného zvyku odevzdávali vše starším kolegům, čekající, co na ně zbyde. (Dnes by se to považovalo jistě za šikanu.) Jako kazatel v kapli Betlémské zavedl M. Jan kromě čtyř lidu dovolených písní (tj. Hospodine, pomiluj ny, Buóh všemohúcí, Svatý Václave a Jezu Kriste, šcedrý kněže - které se tolerovaly od dob prvního českého arcibiskupa Arnošta z Pardubic) i písně nové, které upravoval, překládal a hned také učil (Navštěv nás, Kriste žádúcí, Vstalť jest Buóh z mrtvých či Bože, Otče všemohúcí a řada jiných).

Husitství v Husově odkazu, a to i v názorech na společný zpěv, pokračuje. Za zmínku stojí jistě radikální křídlo táborů, které některé věci dovedlo ad absurdum: Táborité nejenže odmítali latinu, a tím pádem i latinský gregoriánský chorál, ale v artikulech táborských kněží přímo stojí, že „všechny misály a knihy ke kostelnímu zpěvu mají býti ničeny a páleny“. Varhanní hudba i vokální vícehlas byly pro ně jen „daremné lektání a dyndování kratochvilné“ a instrumentální hudbu dokonce označili jako „nástroj ďábla“. Není divu, že došlo i na ničení varhan.....

Husova kniha o církvi

V prvé dny června r. 1413 se stala Betlémská kaple jevištěm události, která budila po Praze hodně vzrušení. Po několik dnů plnilo prostorný chrám v době, nevyhrazené bohoslužbě, učené obecenstvo celé Prahy, zejména univerzitní, aby vyslechlo slova nepřítomného správce betlémského kostela Mistra Jana Husi. Od podzimu byl totiž v prokletí církve a musil se skrývat ve vyhnanství, nyní však promlouval k žákům a přátelům přece. Mladý jeho odchovanec, bakalář Jan Přítel předčítal v chrámě celé hodiny rozsáhlý spis mistrův několika písařům, kteří diktát ihned zapisovali. Ve čtvrtek 8. června bylo diktování skončeno a nejslavnější kniha Husova, dílo o církvi /De ecclesia“/ se rozešlo do světa. . .

Byl to sám dr. Martin Luther, kdo založil slávu Husova díla v širém světě. Dostal je v rukopise od českých přátel, které si získal především tím, jak se Husa zastal v památné disputaci s dr. Eckem, jenž mu dokázal shodu s českými kacíři, v Lipsku v červenci 1519. Četba Husovy knihy Lutherem otrásla, jakkoli mu již nepřinášela tolik nového, jako kdyby ji dostal aspoň před půl rokem. Užasl nad překvapující shodou Husových názorů s přesvědčením, ke kterému se sám dopracoval teprve nyní bolestnými boji nejen s odpůrci, ale i s vlastní katolickou minulostí. Užasl i nad tím, jak podivuhodně se Hus shodoval i s jeho nejdražšími učiteli Augustinem a ap. Pavlem. I přičinil se o to, aby knihu vydala proslulá tiskárna Anselmova v alsaské Hagenavě, a to v neobyčejném nákladě 2000 výtisků. Vyšla za vzrušení nad bojem Lutherovým v březnu 1520 a v srpnu vychází vydání nové. Luther ji doporučoval v přednáškách i v dopisech přátelům, a praví, že všichni, kdo ji četli, spatřují v ní takřka zázrak. S úctou a obdivem četl ji a doporučoval přátelům i švýcarský reformátor Ulrich Zwingli. . .

heda (z článku historika F. M. Bartoše *1883 - †1972)

Husův druhý život

Od chvíle Husovy smrti se jeho památky zmocnili rozliční vykladači a jeho osobnost začala být interpretována v duchu různých názorů a ideologií.

Výtvarné pojetí: Pod vlivem obrazů a soch si Husa představujeme jako vysokou štíhlou až asketickou postavu s plnovousem, mnohdy s univerzitním baretem na hlavě. Tradice takového zobrazení Husa se táhne už od 16. století. Jisté je, že tak nevypadal. Za jeho života ho sice nikdo nenamaloval, ale autor Richentalovy kroniky, která popisuje Kostnický koncil, na koncilu byl a Husa tedy znal. V jeho kronice je Hus zobrazen bezvousý, menší, spíše obtloustlý. Podobně i v dalších starých zobrazeních jako v Jenském kodexu nebo

v Martinické Bibli.

Katolické pojetí: *Prý byl zatvrzelý kacír a byl řádně odsouzen a popraven.* Tento postoj k Husovi v poslední době oslabil, ale někteří konzervativní katoličtí věřící ho ještě drží.

Prý nenáviděl církev a svoje kněžské spolubratry. Jeho kritika kněží a biskupů ovšem nebyla plodem nenávisti k církvi. Naopak: Církev miloval a chtěl ji mít krásnou a příkladnou. Viděl, že mnozí kněží žijí pohoršlivě, zavádějí tím své posluchače a snižují Boží pravdu. Proto je ve svých kázáních tepal. Že je církev na scestí, si uvědomovali mnozí. Kostnický koncil se sešel, aby napravil církev „v hlavě i v údech“. Husovy snahy tak byly zcela v duchu koncilu.

Prý odmítal autoritu, neuznával svého arcibiskupa a dokonce odmítl předvolání k papežskému soudu. Tomu se nebudeme divit, když si uvědomíme, v jakém úpadku tehdy církevní autorita byla. Od roku 1378 byli v církvi dva papežové – v Římě a v Avignonu. Oba papeži se navzájem prokleli a exkomunikovali – vyloučili z církve. V roce 1409 se sešel koncil v Pise, aby dvojici papežskou ukončil. Zvolil nového papeže, ale ti dosavadní dva odmítli odstoupit, takže měla církev tři papeže. Papežskou trojici odstranil až kostnický koncil a roce 1417 – tedy dva roky po Husově smrti. V tomto zmatku se Hus uchýloval k nevyšší možné autoritě – Boží pravdě dosvědčené Písmem.

Prý šířil články odsouzeného kacíře Viklefa. Když však dnešní teologové srovnávají Viklefovy a Husovy spisy, zjišťují, že Hus byl proti Viklefovi umírněný. Jediný Husův blud prý byl, že tvrdil, že hříšný kněz neposvěcuje – že tedy svátosti z jeho rukou nejsou platné. To je jistě chyba, protože hříšní jsme všichni, tedy i kněží – takže platné by pak nebyly žádné svátosti. Ale vzhledem ke smutnému stavu tehdejší církve se Husovi nemůžeme divit.

Současné katolické bádání dává Husovi v mnohém za pravdu. Papež Jan Pavel II. vyslovil roku 1999 lítost nad jeho smrtí. Protože husovské komise dál bádají, možná se dožijeme dalších překvapujících změn v katolickém pohledu na Husa.

Evangelické pojetí: *Hus byl prý bojovník proti katolické církvi, duchovní otec husitství a tím předchůdce a téměř zakladatel pozdějších evangelických církví.* Někteří evangelíci to dosud drží. Když se sešla mezicírkevní husovská komise a katolíci se k Husovi začali vyjadřovat vstřícně, slyšel jsem kritiku z evangelické strany, že „oni nám Husa chtějí vzít“, že Hus je tedy náš – evangelický a katolíci nám na něj nemají sahat. Celé je to zmatečné. V Husově době nelze mluvit o katolících a evangelících v dnešním slova smyslu. V západní a střední Evropě byla jediná západní křesťanská církev a všichni (kromě židů) byli automaticky

jejími údy. Můžeme jí říkat „katolická“, protože to slovo znamená „obecná, po všem světě rozšířená“. Hus tedy žil a zemřel jako katolický kněz.

Nebyl zakladatel husitského hnutí, které si jen vypůjčilo jeho jméno. Troufám si tvrdit, že by s husity v mnohém nesouhlasil. Byl reformátor, chtěl opravu církve „v hlavě i v údech“, ale určitě ne násilnou revolucí. Nechtěl také štěpení církve na více směrů.

Národní pojetí: *Jan Hus prý miloval český národ i český jazyk, chránil ho proti Němcům.* Dokládá se to jednak jeho péčí o jazyk; on navrhl reformu pravopisu, že píšeme háčky a čárky na místě dřívějších spřežek (ty si do dneška zachovala polština). A zvláštním dokladem Husova národního citění prý je, že se zasloužil roku 1409 o vydání dekretu Kutnohorského, kterým král změnil řád hlasování na univerzitě ve prospěch Čechů – do té doby měli jen jeden hlas ze čtyř a Němci se třemi hlasy je tedy vždycky přehlasovali. Podle králova dekretu měli pak Češi tři hlasy a všichni cizinci jen jeden.

Nejprve k pravopisu: Husovi šlo v první řadě o dobré kázání evangelia. Chtěl, aby jazyk kázání byl kvalitní. Chtěl také, aby Češi mohli svatá písmena číst ve svém jazyku a v jednoduchém pravopisu. Tím byla motivována jeho péče o češtinu.

A k univerzitě: Univerzitiní „národy“ zdaleka nebyly národy v dnešním slova smyslu. Byly to kluby studentů a učitelů, v nichž rozhodovala země původu, ne jazyk – na univerzitě se přece učilo, diskutovalo i zkoušelo latinsky. Proto se univerzity jmenovaly univerzity, že to byly univerzální školy, studenti i profesori mohli přecházet z jedné na druhou bez jazykové bariéry. Na pražské univerzitě byly čtyři kluby, nazývané „národy“. V národě saském byli nejen Sasové, ale i všichni ostatní ze zemí na severozápad, v polském na severovýchod, v bavorském na jihozápad a v českém nejen rodáci ze zemí Koruny České (ať doma mluvili česky nebo německy), ale i Uhři a Sedmihradané – tedy ze zemí na jihovýchod.

Důvod králova rozhodnutí byl politický. V době přípravy Pisánského koncilu měl král jiné plány než pražský arcibiskup. Král tedy vyzval univerzitu, aby se za něj postavila; chtěl tak posílit svůj vliv. Univerzita nevyhověla, protože jednak kancléřem univerzity byl arcibiskup, jednak profesori ze zahraničí nebyli na českém králi závislí. Král dal tedy tři hlasy národu českému, kde přece jen převažovali jeho poddaní, a ti se tedy postavili za svého krále. Vedlo to k protestnímu odchodu cizích profesorů a studentů z Prahy, čímž úroveň univerzity na staletí velmi poklesla. Takže se nejednalo o žádné české národní vítězství.

Koneckonců Husův výrok, že „milejší je mu Němec dobrý, než bratr zlý“,

dokládá, že nebyl žádný národovec moderního typu.

Socialistické, či spíše komunistické pojetí: *Hus byl prý sociální revolucionář, mluvčí utlačeného lidu, který vedl k revoluci.* Tak známe Husa z Vávrova filmu. Je to od základu chybné pojetí a Husově památce velmi ublížilo. Zcela pomijelo nejpodstatnější skutečnost, že Hus byl kněz a šlo mu v první řadě o obrodu církve, aby plnila svůj základní úkol – pomáhala všem lidem ke spasení. Hus jako kazatel s mimořádným charismatem oslovoval nejen prostý lid, ale i vyšší vrstvy, na jeho kázání chodila prý i královna Žofie. Hus nikdy nevolal po revoluci. Revolučním vůdcem lidu byl až Jan Želivský, který se velmi zasloužil o to, že z husitství se stalo násilné hnutí. Želivský ovšem mečem zacházel i mečem sešel.

Prezidentské pojetí: To má na očích každý, kdo se na Pražském hradě podívá na prezidentskou standartu s údajným Husovým heslem „Pravda vítězí“. Není to Husovo heslo. Hus tvrdil, že „pravda Páně vítězí“, a držel se toho až do smrti. Když se vypustilo slovo „Páně“, aby neuráželo české bezvěrce, heslo ztratilo smysl. Zvláště dnes v postmoderní době, kdy každý má právo na „svou pravdu“. Jaká pravda to tedy vítězí? Vždyť pod vlajkou, která ukazuje pouze, že pan prezident je doma, se bezostyšně lže.

Hus byl dobrý kněz, věrný Boží pravdě až do smrti. Nic víc a nic míň. Jeho známému heslu rozumějme takto: *Proto, věrný křesťane, hledej Boží pravdu, slyš Boží pravdu, uč se Boží pravdě, miluj Boží pravdu, říkej Boží pravdu, drž Boží pravdu, braň Boží pravdu až do smrti: neboť Boží pravda tě vysvobodí od hříchu, od ďábla, od smrti duše a konečně od smrti věčné, což je odloučení věčné od milosti Boží...*

Zdeněk Susa

(část přednášky o Husovi, prosloušené při Noci otevřených kostelů 2015 v Libčicích nad Vltavou)

Hus a Chelčický

Příběh jejich doby, Renáta Fučíková

Obyčejní lidé z doby vrcholného středověku měli určitě daleko více starostí než my. Uživit sebe a rodinu, udržet si zdraví a dožít se vysokého věku jim dalo mnohem víc námahy než nám. Proto jim také na srdci ležely jiné zájmy. V daleko menší míře než my se středověcí křesťané zabývali tělem, jeho zdravím krásou. Tělo pro ně bylo jen pomíjivým obalem něčeho daleko důležitějšího. Obalem duše.

... Když středověký křesťan uvěřil, že jde po té správné a jediné cestě k Bohu, nebo naopak nabyl dojmu, že mu někdo v té cestě brání, byl ochoten pro svoje

přesvědčení položit život, a dokonce i zabít. Neboť tělo bylo pouhým obalem věčné duše...

Západní Evropu sužuje morová rána. Stověžatá Praha zatím sebevědomě září, je plná domácích i cizinců, císař Karel chystá svého desetiletého syna Václava na dráhu vládce. Václavův bratr Zikmund je ještě maličký. Na jihu Čech se v Husinci rodí chlapec, je pokřtěn jménem Jan. Píše se rok 1371.

O několik let později císař Karel umírá. Mor dorazí i do Čech. Církev je rozdělená, má dva papeže. Král Václav je slaboch, ztrácí důvěru pánů i biskupů.

V jihočeském Záhoří u Chelčic vyrůstá zemanský syn Petr Záhorka. Rád by studoval, ale po smrti otce musí převzít starost o hospodářství. Pilně sám čte Písmo a bedlivě pozoruje svět, život a církev kolem sebe. *Doufal jsem, že pocítím Ducha svatého, ale je to jen divadlo... Stojíme tu jak dřevění panáci a biskup se nás venkovánů štítí.*

Vliv valdenských. Ohlas učení Jana Viklefa. Hus knězem a učitelem. Pražská univerzita se mění vlivem Dekretu kutnohorského.

Praha má asi 40 000 obyvatel, na jednoho kněze připadá přibližně 20 věřících. Betlémský kazatel Jan do svých slov vplétá myšlenky Jana Viklefa. Petr v jižních Čechách stále studuje Bibli a přemýšlí, často pomáhá lidem moudrou radou a spravedlivým soudem.

Koncil v Pise odsuzuje učení Jana Viklefa, kněz a rektor pražské univerzity Hus má zakázáno kázat, ale káže dál. Praha se bouří proti prodeji odpustků. Na Husa je uvalena klatba, odchází na Kozí Hrádek. Přemýšlí, píše, občas káže. Jde mu o lidi, o to, aby měli možnost slyšet slovo Boží, pravdu. Píše česky, aby byl srozumitelný.

Krakovec, Kostnice. Souhlas s vysluhováním večeře Páně podobojí. Těžké věznění, bolesti zubů. Předčítání obžaloby trvá dva dny. Obhajoba. Pro Husa je jediným měřítkem pravdy Kristus.

Neodvolám! V té pravdě, kterou jsem kázal, dnes vesele chci umřítí.

V Čechách se proti upálení Husa bouří. Česká katolická šlechta začíná příznivcům Husa říkat posměšně husité.

Husitské války. Čtyři pražské artikuly. Vojevůdci, způsob boje, husitské písně. Spory mezi umírněnými a radikály. Ušlechtilé myšlenky a jejich zvrát v násilí.

Stále znovu se na stránky knihy vrací Petr Chelčický, jeho kritické uvažování a pacifismus.

Basilejská kompaktáta povolí v Čechách vysluhování večeře Páně pod obojí způsobou.

Petr Chelčický umírá, nevíme přesně kdy. Z jeho myšlenek vzejde nové náboženské uskupení, Jednota bratrská. Chelčického názory se dostanou ke Lvu Nikolajeviči Tolstému. Píše o něm knihu Království boží v nás. Tato kniha později ovlivní Mahátma Gándhího, indická cesta nenásilného odporu má pak vliv na Martina Luthera Kinga i mnoho odpůrců diktátorských režimů.

Co nám zanechala popisovaná doba? *Vítězné bitvy a tažení? Neporazitelnou vojenskou strategií? Změny v křesťanských obřadech? Věhlas českých středověkých válečníků?*

Nejen to. Dala nám daleko víc. Dala nám myšlenky, které mohou všem lidem otevřít cestu k nápravě společnosti, k lepšímu světu.

My už po té cestě kráčíme, ale cíl je ještě daleko před námi.

Jak vtěsnat celé století na 100 stran? Co ze spleti dějin vybrat, co vynechat, do jakých jít podrobností? Jak věci zjednodušit? Je to těžký úkol, hrozí přílišná heslovitost. Autorka obratně „zoomuje“, zaostří pohled na velké světové dějiny a hry o trůny, pak přeskočí do jedné vesnice nebo kostela. Odvede nás na bitevní pole, vylíčí dění na univerzitě. Cituje Nový zákon a knihy lidí, o nichž píše. Hledá souvislosti. Netají se svým pohledem na věc. Vzniká čtivý příběh, díky grafice a výtvarnému zpracování přitažlivý i pro oči.

Bibliografie dětských knih Renáty Fučíkové je docela obsáhlá. Psala např. o Přemyslovcích, Komenském, Masarykovi nebo Antonínu Dvořákovi. Knihy sama ilustruje. Vytvořila také předlohy několika poštovních známek a je autorkou dvou dětských pořadů Národního divadla. Fučíková věnovala tuto knihu památce svého dědečka, Dr. Františka Kroupy, ředitele Husitského muzea v Táboře. Kniha vychází v edici Největší Češi pro děti, mládež i rodiče.

Lenka Ridzoňová

Mistr Jan Hus v roce 2015

Již několik roků si s přáteli uvědomujeme ono nadcházející Husovo významné výročí. Zpočátku s obavami, jak se společnost, ale především naše církev, na ně připraví - s obavami, aby si dnešní doba nezačala s našimi předky. Vždyť ještě do nedávna se připomínaly Národní poutě do Kostnice, Pomník Mistra Jana Husa na Staroměstském náměstí, mohutné vatry v předvečer 6. července, tábory lidu, disputace o Husově vlastenectví, o Husově rehabilitaci, o tom, kdo nechal Husa usmrtit, - koncil, světská moc a jiné. Když jsem tedy, asi před dvěma roky zaznamenal, že naše církev, ale i společnost připravují vzpomínky na ono opět stoletím zaokrouhlené výročí násilné smrti Mistra Jana, uklidnil jsem se.

A s radostí jsem se zúčastnil jedné z prvních vlašťovek letošních husovských oslav, Mezinárodní konference k výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa, kterou pořádala především Českobratrská církev evangelická spolu s Evangelickou teologickou fakultou, ale i ve spolupráci s CČSH a Ekumenickou radou. A za účasti řady zahraničních hostů - jak přednášejících, tak řadových účastníků: Přednášeli a diskutovali odborníci i z evangelických církví německých, rakouské, holandské, skotské, slovenské, polské či maďarské, z USA, Koreje, z Finska i ze Švýcarska. A neméně významný byl i ekumenický ráz konference, např. když vystoupil i kardinál Dominik Duka, pro něhož Jan Hus představuje i současný ekumenický kontext. Mistr Jan Hus byl přednášejícími pojmán jako nosný prvek české reformace jak v historickém pojetí, tak i v autenticitě dnešní doby: Význam Husa pro dnešní společnost, Dnešní nahlížení na reformaci z pohledu stávající sekularizace, Souhrnný přehled historických a teologických bádání o české reformaci - to je jen letmý nástin témat probíraných na konferenci. Na programu konference se podílel i pěvecký sbor Naši pěvci, který přednesl Biblické písně od Antonína Dvořáka v úpravě Lydie Hárteřové a Úryvky z Oratoria Jan Hus od Carla Loeweho. Sobotní jednání této čtyřdenní Husovské konference probíhalo i v Rytířském sále Valdštejnského paláce, kde účastníci byli hosty senátorského klubu KDU-ČSL. Když jsem zmínil ten Valdštejnský palác, dlužno podotknout, že velká část jednání však probíhala v Zotavovně Vězeňské správy ČR Praha, prostě na Pankráci. I to bylo radostné - podle mě vpravdě husovské. Ne že by se tam mezi námi pohybovali nějakí vězni, ale mě potěšilo, jak církev dnes postupuje vskutku občanské struktury země - i to má hodně společného se snažením, do kterého Jan Hus vrostl a ve kterém svým způsobem pokračoval: evokovalo to u mně Milíčův „Jeruzalém“, zařízení pro ženy, které v těch prostorách dříve působily jako nevěstky a snažením Jana Milíče z Kroměříže byl zde zřízen ústav, kde ty ženy již jako kajčnice žily ve vzájemném obecenství a pražské měšťky si je najímaly např. jako služky do svých domácností. A v bezprostředním sousedství tohoto zařízení byl později vystavěn Husův „Betlém“.

Neméně významným počinem pro připomenutí památky Jana Husa však je čtení Na každý den 2015 - S Mistrem Janem Husem, vydané, jako každoročně, Synodní radou ČCE. Každý večer si z této příručky čtu, v poslední době mě mimořádně oslovil oddíl vybraný na 2. června - možná i propojením Husových vět z jeho spisku Dcerka: *„Bůh v sobě jest neobsažený rozumem, neb on jest prvý i poslední, počátek i konec všech věcí: počátek nepočatý, ale od něhož se všechny jiné věci počínají; a konec neskonalý, ale v němž se všechny jiné věci skonávají.“* Autorka příslušného oddílu tyto Husovy jedinečné věty přiřadila k biblickým

slovům ze Zj. 22,13: „*Já jsem Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec.*“ Jakmile nyní dočtu čtení na příslušný den, nalistuji si 2. červen a Husovy myšlenky z Dcerky si znovu a znovu připomínám - zaujaly mě jako mimořádně jasně vyjádřený významný ontologický argument, neřku-li jako podstatný kosmologický důkaz. Bez pochyb by stálo za to, s nimi pracovat zevrubně.

Úžasný je ekumenický ráz připravovaných oslav Mistra Jana: Samotný 6. červenec proběhne víceméně ve vzájemné křesťanské pospolitosti, i když každá církev klade důraz na to „své“ - proč ne! Moc se těším na průběh oslav. Budu mít ten čas nabitý. Vzdal jsem sborový zájezd do Alp, abych se mohl, spolu s ČČSH, od 3. - 5. 7., zúčastnit pouti do Kostnice. A když píšu tyto řádky, na internetu jsem objevil výzvu papeže Františka k setkání s českými křesťany v rámci husovských oslav. Až budeme číst tyto řádky vytištěné, budeme již znát výsledky setkání českých křesťanů s papežem, který ho předznamenal slovy, jimiž charakterizuje soud kostnického koncilu nad Janem Husem: „*Zranili jsme svatou matku církev! V našem svědomí musí být ono poprošení o odpuštění za dějiny naší rodiny, za každou událost, kdy jsme zabili ve jménu Boha...*“ Tyto věty vnímám jako první hodnocení kostnického koncilu skutečně křesťansky kajicně, bez žádných, právě pro českou katolickou provenienci tak příznačných: avšak, ovšem či ale....

A česká společnost? Karlova univerzita již od jara pořádá výstavu o dění na univerzitě v době Husově, právě tak Klementinum, v předvečer husovských oslav Karlova univerzita uspořádá koncert na památku svého rektora a po letních prázdninách proběhne univerzitní konference k dílu Mistra Jana Husa. Přirozeně probíhá i řada jiných výstav či koncertů. A co vynikající husovské literatury se vyrojilo!

Na jarní Husovské konferenci také zaznělo: „Hus si to prostě u slovutných koncilních prelátů a kardinálů rozlil již šest let před tím: Kutnohorským dekretem, který mu oni prostě nedokázali zapomenout.“ A navíc na něho proto našili nálepku nacionalismu, která je dodnes leckterým historiografickým eklektikem užívána. A ještě: „Hus si dokonce ve své naivitě dovolil vnímat se za partnera koncilu!“

I tyto poznámky mě provázely při sledování posledního televizního filmu Jan Hus. Co negativní kritiky si jeho autoři museli vyslechnout: „Jen se s přáteli koupal v řece... mohl oči nechat na královně...“ a další nejasnosti. Jako by česká kritika vůbec nepochopila pojednávané téma. Vedla paralely s Vávrovým sociálním pojetím Husa, až mi ti kritici připomínali ony koncilní preláty - neustále si vedli svou, jako by neznali a nedokázali vnímat Husovo prosté: „*Ukažte mi,*

v čem jsem se mýlil, a já milerád se poučím a vše křivé a bludné před celým světem odvolám.“ Kritiky nezajímalo, ve filmu Husem tolikrát zopakované: „*A ustavičně tvrdím, že není bezpečnějšího odvolání než k Pánu Ježíši Kristu, který se nedá pohnouti křivým darem, nebo oklamati falešným svěděctvím, dávaje jednomu každému, co si zaslouží.*“ - Jak jeho slova na koncilu zaznamenal jeden z průvodců Mistra Jana, Petr z Mladoňovic. Ano, scénář, režie, a v neposlední řadě i představitel Husa Matěj Hádek, Mistra Jana zobrazili vpravdě jako jednoho z oněch biblických „tiších na zemi“. Jak jinak, že! Zřejmě nepochopení mistrovského ztvárnění tohoto Husova jedinečného životního postoje, zřejmě nevědomost o Ježíšově umocnění tohoto predikátu jeho horským příkazem: „*Blahoslaveni tiší, neboť oni dědictví obdrží na zemi*“, může kritiky filmu vést ke kritice Husovy údajné bezvýraznosti, upozadění až k bezvýznamnosti, jak vyzněly leckteré kritiky toho posledního Svobodova filmu. Jakoby kritici najednou postrádali dodnes tolik kritizované Štěpánkovo pojetí impozantního Husa a toužili po jakémisi mysteriózním pojetí i celkového prostředí Mistra Jana. - Nediskutuji zde o režii využitě technice či nabízejících se scénických prostředků, nýbrž jen o ztvárnění postavy a osobnosti Jana Husa.

Ještě snad jedno: Hnidopichy je soustavně kritizován Václav Brožík za své ztvárnění Mistra Jana. Právě tak i Šalounovo sochařské ukování Mistra. Ano, z dochovaných dobových kreseb znázorňujících Jana Husa: Kronika Kostnický koncil od Husova současníka kostnického měšťana Ulricha Richentala, Martinická bible (1430), Jenský kodex (1490) či dřevoryt Jan Hus na hranici vystupuje (1563), že Jan Hus neměl tak elegantní vzezření - přirozeně lidské ztvárnění Husova vzezření zde se poměrně shoduje, rozhodně však nelze Brožíkovi vyčítat jeho Husovo pojetí. Nemohu to tvrdit, ale Brožík se bez pochyb seznámil i s tvorbou německého romantického malíře K. F. Lessinga - potomka německé evangelické fary a i významného německého vzdělance a dramatika Gottholda Ephraima Lessinga. K. F. Lessing, zemřel ve vysokém věku, v roce 1880, byl o generaci starší než Brožík, a právě on je autorem mimořádně romanticky elegantního zobrazení Jana Husa, jakož i celého koncilního prostředí. A je přímo do očí bijící, že to ztvárnění bylo Brožíkovi předlohou pro jeho Husa. V. Brožík svůj obraz Hus před kostnickým koncilem namaloval v roce 1883. V půli 19. století ovšem v Evropě vznikala sousoší reformátorů, na nichž je ztvárněn i Jan Hus - a také s vousy. Ovšem také se traduje, že v té době sám český lid přidal Husovi vous, tehdy již všude přítomného Johánka z Pomuku.

A když rok 2015, je nezbytné a radostné připomenout skutečně aktuální husovský monument Pravda vítězí na zdi Betlémské kaple, přímo u jejího vchodu, vytvořený našim milým Davidem Vávrou.

A tak věřím, že konečně v tomto roce započaté zodpovědné vnímání Jana Husa ze strany všech, i těch, kteří jeho tiché, pokojné, čisté, lkající, ale i radostné vnímání slova Božího dosud přecházeli s pohrdáním až i posměchem, přinese skutečné duchovní sblížení všech vyznavačů Ježíše Krista, na němž Mistr Jan Hus své učení stavěl.

Marek Světlík

Benefiční koncert Hradišťanu nám dodal naději

Pondělní večer 8. června 2015 v zaplněné bazilice sv. Markéty v Břevnovském klášteře se zalil tóny a hlasy hudebníků Hradišťanu pod vedením Jiřího Pavlici. Přes pracovní náročný víkend muzikanti zahráli s chutí a radostí benefiční koncert pro Domov svaté Rodiny na Praze 6, který pečuje o lidi s mentálním postižením.

Spojení s místní benediktýnskou komunitou podtrhl průvodním slovem převor Prokop Siostrzonek, který se souborem léta spolupracuje a jeho duchovní nadhled a svěží humorné postřehy obohatily příjemný večer.

Zazněly písně ze staršího repertoáru, ale i z nového alba Vteřiny křehké. Sřídaly se písně milostné, lyrické, pro děti, i ty vracející se ke kořenům naší národní svébytnosti. Muzikanti po delší době zahráli Mys dobré naděje ze stejnojmenného alba a hudební produkci okořenily improvizace s bubny. Písně o víře, lásce a naději potřebujeme i pro svůj osobní život. Dalším benefitem koncertu byl výtěžek ze vstupného a sbírky ve výši 65 tisíc korun, který je určen na rekonstrukci osobního výtahu pro klienty Domova v libockém domě.

Pořadatelé děkují za umožnění této podařené akce břevnovským benediktýnům, Jiřímu Pavlicovi a Hradišťanu za novou naději, kterou jim jejich písně daly do dalších dnů v péči o bližní s postižením. Dále děkují sponzorům (jmenovitě Imperial Tobacco, Pražská teplárenská, Hospimed a Městská část Praha 6) a všem dobrodincům, kteří koncert a dílo Domova svaté Rodiny podpořili.

Tisková zpráva - Tomáš Biňovec

Z ulice

Sotva jsem onehdy vyšel z domu, uslyšel jsem z dálky pronikavý dětský jekot. Po chodníku se blížila zvláštní skupinka: Mladá maminka přidržovala oběma rukama na koloběžce asi dvouletého chlapečka a za ní poskakovala už větší žárličí dívenka a bušila oběma pěstičkami mamince do zad. Přichystal jsem si pro holčičku mravní ponaučení: "Ale maminka se přece netluče!" Než však maminka s dětmi ke mně dorazila, rozmyslel jsem si to. Všiml jsem si totiž, že po okraji

chodníku jde zahanbeně mladý tatínek a bezmocně opakuje stále dokola: "Uklidni se! Uklidni se!" Tím se jeho účast na dění vyčerpávala. Vždyť kdyby se uchýlil k fyzickému zásahu, mohl by se snadno dostat s někým do konfliktu.

Když jekot v dáli zanikl, zauvažoval jsem: A od koho by se měla vlastně holčička dozvědět, že se rodiče nemají tlouct?

Vždyť do funkce rodičů jsou dnes často postaveni lidé, kteří sami nebyli dostatečně poučeni, podle jakých pravidel se má řídit rodinné soužití. Jak by se tedy mohli dovolávat vyšší autority? Kolik Božích přikázání už vymizelo z povědomí lidí! Neměl jsem se přece jen ozvat?

Časy se mění

Když za starých dob zasedaly synody Jednoty bratrské, bylo prý zavedeno, že nejprve byli vyslechnuti mladší účastníci zasedání, a staří se ujímali slova až po nich. To asi nemělo nic společného s novodobou tendencí "Mládí vpřed!" Patrně šlo o to, aby se staří zbytečně "neshodili" a aby jejich závěrečná slova vyzněla moudře.

Podobné pocity mají možná i někteří příslušníci dnešní staré generace. Neradi by vypadali před mladými hloupě. Nejsou však takové obavy zbytečné? O co to mají snadnější ti, kdo dovedou bez zábran připustit, že se ve všem, co přináší převratná moderní doba, zdaleka nevyznají a že jsou schopni dopustit se i nejrůznější nemoudrosti.. Udělat si občas i legraci ze své vlastní negramotnosti, to nemůže škodit - zejména v takové společnosti, kde jsou vzájemné vztahy utvářeny láskou a pochopením.

heda

Jubilanti v červnu

Červenec

Jaroslav ŠEBESTA	93 let	Jiří FELČÁREK	70 let
Milena FRYNTOVÁ	91 let	Marie SUSOVÁ	70 let
Luděk NOVOTNÝ	85 let	Vladana KALIŠOVÁ	70 let
Eva NADRCHALOVÁ	75 let	Marie ČERNOHORSKÁ	65 let
Pavel WEINZETTL	75 let	Karel ŘEŽÁBEK	60 let
		Petr HUDEC	60 let

Srpen

Bohumila HACHOVÁ	90 let	Jan VESELÝ	80 let
		Jindra ZUKALOVÁ	65 let

Naším jubilantům přejeme, aby jim byl Pán Bůh posilou.

WIFI: CCE Dejvice-sal

heslo: dejvicky_SBOR

Milé sestry a bratři starší, v prostorách našeho sboru je nyní dostupná WIFI.

Přikládám informace potřebné k připojení.

Zdravím, Petr Hejl

5. a 6. července budou Husovské slavnosti 2015,

které nabídnou pestrou škálu duchovních a kulturních akcí od bohoslužeb přes koncerty, divadelní vystoupení až po přednášky a diskuze. Hlavní

pódium bude umístěno v sousedství pomníku Mistra Jana Husa na Staroměstském náměstí. Na Ovocném trhu bude možné zažít atmosféru středověkého tržiště včetně aktivit pro děti. V okolních kostelích proběhne poutnický program a další literární, hudební a interaktivní programy. Podrobné informace můžete najít na www.hus-fest.eu.

**Husovské
slavnosti
2015**

Zástupy za Lenku Ridzoňovou během prázdnin:

29.6. - 4.7. Pavel Pokorný (731 314 689)

3.8. - 7.8. účastní se tábora dětí ve Strměchách,
zástup bude upřesněn v ohláškách

10.8. - 16.8. Romana Čuderlíková (608 219 820)

17.8. - 30.8. Pavel Ruml (601 580 216)

Kalendář na červenec a srpen 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	5. 7. VP	Lenka Ridzoňová
	12. 7.	Daniel Henych
	19. 7.	Pavel Ruml
	26. 7.	Zdeněk Susa
	2. 8. VP	Lenka Ridzoňová
	9. 8.	Martin Prudký
	16. 8.	Romana Čunderlíková
	23. 8.	Zdeněk Susa
30. 8.	Pavel Ruml	
Biblická hodina	po prázdninách	
Děti	2. - 9. srpna - tábor dětí ve Strměchách u Pelhřimova	
Mládež a dorost	po prázdninách	
x-cátníci	po prázdninách	
Naši pěvci	středa 15. července v 18:30 - tradiční prázdninové zpívání ve sboru	
Křesťan. služba	po prázdninách	
Klub poznávání	po prázdninách	
Hodina pohybu	po prázdninách	
Setkání s hostem	po prázdninách	
Staršovstvo	3. 9. v 19 h.	
Zpívání ve Stodůlkách	po prázdninách	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 25. 8. 2015.

Záříjové číslo vyjde 30. 8. 2015.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN září 2015

Jste ozbrojeni?

Zamyšlení nad výzbrojí proti zlému podle Ef 6,10-17

Válka, řinčení zbraní a hukot stíhaček mi nahánějí strach. Vlastně nemám ráda ani výbuchy silvestrovských rachejtlí. Příčí se mi násilí i řešení konfliktů silou. Vojenská terminologie mne neoslovuje. Je mi bližší moc bezmocných nebo postava Přemysla Pitterra. Ráda bych žila v milém, pokojném, bezkonfliktním světě, kde by se na sebe všichni usmívali a dávali si přednost. Ale...

Četli jsme nedávno v epištole Efezským o výzbrojí proti zlému. Potřebujeme ji, protože žijeme v agresivní době tmy. Tedy – v době tmy žil pisatel listu do Efezu. Můžeme náš věk popsat jinak?

Díky Boží zbrojí odoláme ďáblovým metodám. Ďábel to kdysi zkoušel na Jóba. Skrz neštěstí, nemoc, pak si použil i jeho malověrnou manželku. „Ono ho to nezlomilo“, žasneme nad osudem Jóba i mnoha pozdějších svědků víry.

Co je tou zbrojí od Boha? Pravda. Kolem beder. Je to připravenost, pohotovost. Bedra jsou místem naší síly a plodnosti. Potřebují být chráněna. Pravda souvisí s věrností. Bedra obnažená nás činí zranitelnými.

Další je pancíř spravedlnosti. Jsme ospravedlněni, žijeme z milosti. Nemusíme se strachovat před Bohem a jeho soudem. To nás osvobozuje k rezistenci vůči silám zla, mocnostem, které jsou možná nadpozemské, ale ne Božské.

Obuti k pohotové službě evangeliu pokoje. Boty jsou na chození. Mám nejen stát na místě a odolat střelám zla, ale pohotově vyrazit na pomoc. Být aktivním šířitelem pokoje. Peacemakerem. Evangelium pokoje není jen pro

Obsah čísla:

1-Jste ozbrojeni? | 2-50 let dejvického sboru | 3-Tábor - Strměchy | 6-Vystrašená strašidla | 7-Vzpomínka na Libštát a Jičín | 11-Oprava článku Mistr Jan Hus v roce 2015 | 11-Jubilanti v září | 12-Kalendář na září 2015

nás, nemám se jím jen těšit sama ve svém pokojíku.

Štít víry. Luther se bránil zlému větou „Byl jsem pokřtěn, jsem Kristův“. Ty zlý na mě nemůžeš, jdi pryč, já věřím! Štít musí člověk aktivně držet a směřovat proti nepříteli. Odložíme-li štít na zem ke svým nohám, necháme-li víru chladnout, neochrání nás. Je nám víra štítem?

Přilba spasení. Helma uchová chladnou hlavu, chrání před zoufalstvím z toho, že vidím tolik zla. To, co vidím, není ta jediná ani poslední skutečnost.

A ještě meč. Mečem je nám Duch, jímž je slovo Boží. Meč je v naší zbroji to jediné, co může být použito i k boji, nejen k obraně. Rozhodování, kdy a jakou zbraň použít, nemá být z nás, ale z Ducha. Duch nás má vést i ve výběru zbraně duchovní, v porozumění i užití slova Božího, slova Bible.

Naše zbroj je od Boha a od něj se i obnovuje. Modlitbou, svátostmi, slovem Božím. Požehnání na konci bohoslužeb je vyzbrojením na cestu do všedního dne.

Lenka Ridzoňová

50 let dejvického evangelického sboru

„...Věřte, nevěřte... letí to“, napsal jsem do novoročního čísla letošního Souterrainu. Ano, letí to, co? Jako by to bylo včera. Mezitím byl ustanoven výbor pro přípravu oslav toho výročí a rozhodli jsme se uspořádat na jeho připamatování na neděli 11. 10. 2015 sborový den: dopoledne bohoslužby s kázáním bratra synodního seniora a s vysluhováním Večeře Páně faráři Hudcovými, zpívat budou Naši pěvci, děti, a zpěv při shromáždění doprovodí instrumentální skupina mládeže. Přímluvnou modlitbu se s námi pomodlí bratr farář Daniel Henych. Odpoledne si vyslechneme zamyšlení Jana Čapka, Jany Slámové a Jana Maška a i umělecký hudební vstup sester Troupové a Marešové, a pak přijde vzájemná beseda při pochutinách, kávě, čaji. Věřím, že mnozí již tradičně podpoří i výstavbu nosislavského hospice.

No prostě bude to sláva. A to především proto, že sbor jako takový pro svou nevídanou činnost totiž nemá ani čas na uvědomování si nějakého výročí. Vždyť v neděli to je v našem sboru jako v úle. Pravda, bohoslužby ten veškerý bzukot utnou, ale potom - však to znáte. A je to velice hezké. Na jarní husovské konferenci ze strany německých hostů zazněl hlas, že u nich se nyní probírá, co je v tom nedělním dopoledni významnější: bohoslužba nebo „Kaffee“? Jistě, zaznělo to na odlehčení, ale je hezké, jak bezesporu právě

bohoslužba dokáže vytvořit obecnství, které sbor prožívá ještě i nějaký čas po závěrečné písni, a věřím, a přejme si to, aby to přetrvávalo i do rodinného obecnství, i když právě to začíná být velkým problémem sborového života. Je nás čím dál víc, kteří ze shromáždění přicházíme do svých domovů, a kázání a i všechno ostatní bohatství bohoslužebného shromáždění si promítáme sami pro sebe. Ale opět tu je sborové prostředí, které nás i přes týden zve k vzájemně činné spoluúčasti. A to pak nutně nastává ten shon sborových aktivit, které nám brání v soustředění se na jakési oslavy. Je prostě radostné, že mohu pociťovat, že náš sbor je tolik činný - a uvědomuji si to již přes 60 let.

Při přípravách oslav zazněly hlasy, aby program byl takový, že by přitáhl hosty. Není třeba. Jen na společné fotografii na rozloučenou s Hudcovými jsem napočítal na 160 hlav. A to se zdaleka ne všichni účastníci toho shromáždění fotografovali. Avšak, přece jenom bychom chtěli, aby nás bylo opět co nejvíce, ano, oznamujeme při ohláškách, a je to i smysl tohoto psaní: pozvěte své známé, své bližní - a co nejdůležitější, upozorněte sborovou sestru na bratry a sestry, které si pamatujete ze shromáždění, ale oni se bohoslužeb dnes již pro nemoc či tělesnou slabost nezúčastní, abychom zajistili jejich přítomnost. Jistě, oslavy mohou mít i misijní dopad, avšak především musí mít smysl křesťanský služebný. Pro vytváření křesťanského obecnství a služby, a to nejen v modlitebně. Od samého počátku evangelické činnosti v Dejvicích mezi našimi sestrami působil Kruh sester, které byly vždy zázemím pro křesťanskou sociální službu sboru. Bazary, skutečně praktické nadílky potřebným dětem několikrát do roka, především však vánoční, zdravotní výpomoc a i jiné. To ovšem byla předválečná i válečná doba. Kazatelská stanice tehdy disponovala i vlastním sociálním fondem. Kruh sester postupně přešel do odboru Křesťanské služby, který se ve sborech zakládal po komunistickém puči v roce 1948, kdy byla zakázána Diakonie, a církve však službou druhým žila i nadále. Ať to byla služba materiální či duchovní. A náš sbor službou druhým žije i dnes. Tenkrát to byly sáčky pomerančů, pořizování léků, návštěvy a naslouchání potřebným. Jistě nejinak je tomu i dnes: to však již mnohé sbory přecházejí od pojmu Křesťanská služba k označení takové práce opět jako sborová Diakonie. - A to si zde ani nedovolím psát o duchovní péči našeho sboru o Středisko Diakonie ve Stodůlkách.

I církve - např. v Bělči na táboře pro postižené, kde pobývá snad i většina klientů bez církevní příslušnosti, jakož i řada asistentů, zdůrazňuje především křesťanskou službu bližnímu. A ta se konec konců obrací i v misií, aniž by ti

potřební byli skrýváni pod nějaký církevní chomout. To ovšem neznamená, že by se jim svobodně a nenásilně nezvěstovalo Slovo boží - ať již výkladem, zpěvem či modlitbou.

Sestry a bratři, i tak vidím práci v našem sboru. Působím zde od narození. Žasnu nad dílem Páně, který žehná naší práci. Vždyť úžasná je již jen obměna nás všech. Vděčně si připomínám zástup všech bratří a sester našeho sboru, které jsem znal od svého dětství, a oni prošli kolem mě - nelze je jmenovat, protože bych mnohé opomenul, a přitom s nemenším vděkem se rozhlížím po nás všech, kteří tu dnes vysedáváme, besedujeme, vykládáme si, přeme se a hodujeme. A tak se těším, že k takovému setkání využijeme i ty slavnostní chvíle při říjnovém sborovém dni, abychom se posílili vzájemným obecenstvím.

Marek Světlík

Tábor - Strměchy

Když se podívám zpět na týden strávený ve Strměchách na faře, kde se letos konal tábor pro pražské a nosislavské děti, musím se zasmát. Vážně, věřte mi, byla to docela legrace. Nevím, čím začít. Třeba tím, jak pro nás,

vedoucí, připravily děti noční bojovku a nám se podařilo vystrašit je tak, že s řevem přiběhly zpátky na faru ještě dříve, než bojovka začala. Nebo si děti sestavily orchestr z nástrojů, které vyrobily v rámci her, a pokoušely se zahrát mnoho písní. Musím říci, že zvuky, které vyluzovaly, se někdy i podobaly hudbě. Také si vybavím vyděšené výrazy ve tvářích, když bylo dětem oznámeno, že sedm stanovišť, kde plnily horlivě úkoly (symbolizovaly 7 let, které Jákob odpracoval pro Lábara a pak místo Rebeky dostal Leu), musí projít znovu, protože pouze s Leou se přeci nespokojí. Přála bych vám také vidět, s jakou radostí se všichni v tom horku vrhly do vody! Někteří vedoucí dokonce skončili ve vodě v šatech. Noc strávená pod hvězdami, pozorování východu Slunce, který byl dechberoucí, nebo noční návštěva andělů (symbolizovala zjevení andělů chodících po řebříku v Jákobově snu) děti nabila novou energií. Hodně legrace si užily při vymýšlení, který kámen schovají kamarádovi do spacáku (symbolizovalo to spícího Jákoba, který si po útěku dal pod hlavu kámen a na něm přenocoval). Našla jsem pod matrací obrovskou dlažební kostku, ale Ondřej Macek třeba takové štěstí neměl. Když se ráno probudil, měl před stanem hotovou hradbu z kamení. A aby toho nebylo málo, největší zábavu měli někteří z nás z toho, že mohli v tom největším parnu beztrešně postříkat děti hadicí!

Efox

Vystrašená strašidla

Letošní tábor ve Strmýchách na téma putování s Izákem a Jákobem byl super, jenže se děly podivné věci. Někteří vedoucí říkali, že slyšeli v noci kroky u stanů. Asi v polovině tábora se konala bojovka pro vedoucí, ale stala se z ní také bojovka pro děti.

Vedoucí se vydávali na stezku odvahy samostatně či po dvojicích. Na začátku bojovky byly některými táborníky viděny něčí nohy a taška ve vysoké trávě. Bezdomovec? Opilec? Kdo ví. Ještě než vyšel první vedoucí, se ozvala rána. Začali jsme utíkat na faru. Za chvíli jsme se vrátili a už se nic divného nedělo. Na konci bojovky nám bylo řečeno, že vedoucí toho bezdomovce potkali a je to chudák, a proto přespí na faře.

Bezdomovec se jmenoval Aleš Homuta!

Šimon Härtel

3 x foto z fotoaparátu manželů Tichých

Vzpomínka na Libštát a Jičín

aneb „I ten nejslabší může udělit bezprávi lekci“

Ráda vzpomínám na instalaci našeho dnes již bývalého dejvického faráře Petra Hudce, která se konala 31.5. v Libštátu. Bylo to kouzelné. A to hned z mnoha důvodů.

Podářilo se nám přesvědčit Zdeňka, manžela, aby nás (mě, jeho maminku a jeho bratra Čestmíra) odvezl autem. Tak začal rodinný výlet. Jeli jsme přes Sobotku, kde jsme zastavili, abychom se porozhlédli po městě. A zde došlo ke krásnému překvapení, setkali jsme se v podloubí náměstí s farářem Janem Čapkem a jeho paní. Je to ten farář, který před lety sdílel se Zdeňkovou mámou trápení po smrti jejího manžela a moc ji pomohl. Cestovali také do Libštátu. Byla to taková mimořádná chvíle, radovala jsem se z toho, jak vše pěkně začíná.

V Lomnici nad Popelkou jsme navštívili krásné místo plné klidu, čtvrt Karlov. Jsou tam zachovalé roubené domy a uprostřed nich je parčík. Pod stromy najdete barokní sochy a oázu klidu. U domků vše jarně kvetlo. Den byl nádherný, zalitý sluncem.

Pokračovali jsme dále přes Jičín. Projeli jsme libosadem Albrechta z Valdštejna. Netušila jsem, že existuje takové místo. Je tam vysázeno přes 1000 lip, a protože se jedná o čtyřřadou alej, působí jako chrám s hlavní lodí a dvěma vedlejšími. Posvětili jsme zhruba uprostřed aleje a pokračovali k cíli..

Vesnička Libštát mě okouzila. Má už horský ráz, najdete tu katolický kostel, barokní most a nádherný toleranční kostel, prý nejhezčí v ČR. Působil jako takový bonbónek, měla jsem pocit, že si ho chci položit na dlaň a vzít si ho domů. V kostele je zajímavě a pro mě nezvykle umístěna kazatelna centrálně v presbyteriu a k mému překvapení se používá, což jsem následně zažila.

Celá instalace se odehrála ve velmi slavnostním duchu. Přijela spousta „Dejvičáků“ a nejen proto jsem měla na chvíli pocit, že nic neskončilo, že již příští neděli najdu Petra zase kázat v Dejvicích.

Bylo moc fajn, že jsem seděla během instalace vedle MUDr. Zdeňka Susy, který mě ochotně osvětlil některé přítomné evangelické faráře, které jsem neznala. A ještě něco. Z kostelíka je oknem vidět horskou stráž a na jejím vršku domek. Takový pohled z kostela byl pro mě mimořádný, přímo mě nadchnul.

Slavnost vyvrcholila bohatým pohoštěním, kterého jsme si všichni moc užili. Místní presbyter zorganizoval ještě návštěvu cca 2,5 km vzdáleného kostelíka, kde jsou bohoslužby jen 1x za rok. A protože se nás tam sešla hrstka zpěváků, zazpívali jsem pár písní.

V červnu čekala Petra Hudce další instalace, a to v Jičíně. Věděla jsem, že se jí nebudu moci zúčastnit. Ale ukázka libštátských ubytovacích kapacit mě inspirovala k myšlence vyrazit do Jičina v červenci, a to na celý víkend, a ubytovat se na faře.

Domluvila jsem se s Gájou, že budu moci přespat v kanceláři, a nemohla jsem se dočkat, až si splním svůj sen spát na evangelické faře.

Jela jsem v pátek 24. 7. autobusem z Prahy. Gája s Petrem mě vyzvedli na nádraží a dovezli na místo. Seznámili mě se vším nejnútnejším a mně právě začínalo celé jičínské dobrodružství.

Prakticky ihned jsem vyrazila přes lipovou alej dlouhou 1,7 km k Valdštejnově lodžii. Je sice nedostavěná stejně jako jiné stavby v Jičíně kvůli náhlé smrti Albrechta z Valdštejna, ale pro svou monumentalitu je přímo ideálním místem pro slavnostní chvíle, pro pořádání svateb či koncertů. Stavba je to impozantní s průhledy do parku. Je součástí tzv. komponované krajiny a počítá i s východy a západy Slunce v době slunovratů.

Ten večer se zde konal koncert na téma Čtvero ročních období. Přišla jsem včas a usedla do zadních řad k návštěvníkům. Představte si: ještě před pár hodinami jste seděli v Praze v kanceláři a najednou se ocitnete na koncertě v jiném městě. Miluji tyhle chvíle, kdy člověk cestuje sám, a to mu umožňuje intenzivně prožívat svět. Je sám se sebou a nerušen vnímá své okolí, jak nejlíp to jde.

Už ten večer jsem prožila něco zvláštního. V první půlce jsem se spíše rozkoukávala, zažívala prostředí a vybrané věty z Vivaldiho díla jsem až tak neprožívala. Ale po přestávce, strávené u vínka v příjemném prostředí na dvorku kavárničky, se ve mně odehrála nějaká změna. Nastoupily tři dívky, hráčky na violoncello, akordeon a housle. A předvedly dílo argentinského skladatele Piazzolly „Čtvero ročních dob“. Ještě nikdy se mi nepodařilo prožít hudbu tak intenzivně. Bylo to jakoby se přede mnou odehrál celý můj život v obrazech. A co bylo zvláštní, ten životní tanec v mých představách skončil s posledním taktom hudby, kterou jsem ale předtím nikdy neslyšela. V neděli mi potvrdil místní presbyter bratr Kubiček po bohoslužbě, že měl také v té druhé půlce silný prožitek.

No a po skončení koncertu jsem pomyslela: „Jak zpátky? Šlapat sama

v noci městem několik kilometrů?“ Vyhodnotila jsem situaci a požádala nějaké lidičky, zda bych se s nimi nemohla svézt autem do centra Jičina. Nejenže mě ochotně vzali až k faře, ale ještě mi pomohli odemknout branku. Byli to místní katolíci a co víc, jejich syn prováděl v kostele sv. Jakuba. Druhý den se ke mně samozřejmě přihlásil. Bylo to milé. Člověk, i když je fyzicky na cestách sám, vlastně není sám.

Jejich ekumenický pozdrav našemu faráři jsem ráda vyřídila.

V sobotu na mě čekalo město jako takové. Kostely, věž, zámek. Ale mě nejvíc zaujaly židovské památky. Židovské muzeum v bývalé židovské škole bylo pro mne nejsilnějším zážitkem. Tam jsem zhlédla emotivní výstavu židovské malířky, dcery Židů, kteří oba přežili holocaust. A ona se z toho v těch obrazech „vymalovává“.

Nahoře v patře je stálá expozice o židovských spisovatelích a jiných osobnostech židovského vyznání.

A tam na mě čekala myšlenka, která mě nadchla, silně zapůsobila, zarezonovala v nitru. Kdybych měla zvolit motto mého pobytu v Jičíně, tak by to bylo toto:

„I ten nejslabší může ud0,13 cmělit bezprávi lekci“.

Byla to věta z knihy Arnošta Lustiga „Modlitba pro Kateřinu Horowitzovou“.

Výstava byla skvělá, dalo se nastudovat mnohé o židovských osobnostech, byla velmi poučná. Také jsem tam strávila nejvíce času. Návštěva nádherně opravené synagogy vše završila.

Po setkání se spolužákem z Lomnice nad Popelkou v prostředí příjemné místní vinárničky jsem tak tak stihla další koncert, a to koncert na zámku pořádaný k 70. narozeninám Štěpána Raka. Gratulanty uváděl pan Alfred Strejček. Přišli jeho přátelé a též osobnosti české kultury. Celou dobu hrál spolu se svým synem, který byl posledním gratulantem. Škoda, že se pro vážné důvody omluvila Marta Kubišová, to už by bylo dokonalé.

Neděli jsem začala bohoslužbou. Petr Hudec opět nezklamal. Zvláštní bylo, jak začal větou, že doufá, že to kázání bude alespoň k někomu z nás mluvit. K někomu z nás šestnácti přítomných to určitě promluvílo. Než začalo kázání, pomyslela jsem si, že už nastal čas se začít modlit k Pánu Bohu za to, aby se Zdeňkovi, mému manželovi, podařilo najít cestu k Bohu, že by se měl pokusit zaslechnout jeho hlas. A třeba mě také někdy doprovodit v neděli do kostela, nejen jednou za rok o Vánocích.

A hle - Petr kázal o Samuelovi a Elióvi. První neslyšel Boží hlas, a tak

dlouho se ptal Elía, kdo ho volá, až to Elíovi došlo a poradil mu, že je to Bůh, kdo ho opakovaně volá.

Tak jsem si uvědomila, že je to třeba má role pomoci v tomto směru, i když nejsem kněz ani mudrc. A že mi On pomůže, vždyť mě právě teď podpořil.

A tak to pokračovalo.

V karmelitánském knihkupectví na náměstí jsem si v sobotu koupila knihu „O pokoře a zakoušení Boha“ a četla ji večer a i ráno před bohoslužbou.

A Petr zakončil své myšlenky krásnou definicí pokory od Tomáše Halíka.

A jiné další myšlenky zazněly, které zarezonovaly. Petře, moc děkuji.

A pak jsem šla pout'. Ne ke svaté Anně z Dolního Lochova, o které jsem věděla z letáčku na jednom z kostelů, to už bych nezvládla, ale svoji vlastní. K židovskému hřbitovu a na vrch Zebín kolem kostela Všech svatých a barokní dřevěné kapličky.

Bylo to krásné dobrodružství a musela jsem překonat nějaké překážky, ale vše nakonec krásně dopadlo.

Klíče od hřbitova jsem si půjčila před polednem v informačním centru na náměstí a vyrazila jsem známou lipovou alejí. Působí opravdu se svými čtyřmi řadami lip jako chrám. Tak jsem si cestou zpívala písně z Pěvců, tak, jak mi přišly na rty. Na konci aleje jsem odbočila na prašnou cestu a šla ještě skoro kilometr k cíli. Problém byl v tom, že se cesta dvakrát dělila a nikde žádné značení. Kupodivu jsem vždy zvolila správně.

Odemkla jsem vstupní branku do márnice a pak ještě odstranila závoru uvnitř té márnice a vstoupila na hřbitov. Nejstarší náhrobek je ze 17. století, poslední pohřeb se tu konal v r. 1949. Z cca 140 židovských obyvatel se jich vrátilo po válce asi sedm.

A tak zase došlo na zpěv, tentokrát židovských písní, máme jich v pěveckém repertoáru dost. Měla jsem pocit, že právě takto nejlépe uctím jejich památku.

A tak jsem si celý hřbitov prošla, četla staré nápisy a jako pokaždé na takovém místě zalitovala, že neznám hebrejštinu. Ale ruce Kohenů jsem poznala a nápisy z pozdější doby již byly srozumitelné, byť byly třeba v němčině.

Přes Valdštejnskou lodžii jsem pokračovala až k výstupu na vrch Zebín ke kapličce Máří Magdalény. Ještě že jsou tam cca rok řetězy, bez nich bych to nezvládla.

Viditelnost úžasná, viděla jsem až na Ještěd, Trosky, vrch Tábor, Kumburk

aj.. Na dálku mě zaujal kostel v Železnici, tak jsem si slíbila, že se tam musím někdy vypravit.

A hurá zpět, celou dobu jsem musela hlídat hodinky. Byla neděle a v informačním centru měli do 16 hod. Bylo třeba vrátit včas klíč. Tak jsem pelášila libosadem (o víkendu již potřetí) a cca v 15:55 jsem ho šťastně odevzdala.

Po zaslouženém odpočinku při jídle - kde jinde než v restauraci U anděla - jsem ještě došla do zámecké zahrady poslechnout si folk - rockovou kapelu Hromosvod. Přijeli z Prahy ze Žižkova a byli skvělí. A pak rychle na faru pro tašku, hodit klíč od fary bratru Kubíčkoví do schránky a hurá na nádraží. Přišla jsem těsně, ale místo v posledním přímém autobuse do Prahy pro mě bylo. U příjemné paní, se kterou jsme si povídaly až do Prahy. Zjistila jsem, že máme mnohé společné a probráním svých životních tablů jsme si myslím docela pomohly.

Tak to byla krásná závěrečná tečka mého pobytu v Jičíně.

Díky Bohu, že vedl mé kroky.

Pevně v to věřím.

Díky

Jiřina Muzikářová

Oprava článku Mistr Jan Hus v roce 2015

Opravuji omyl v příspěvku **Mistr Jan Hus v roce 2015** na straně 16. Správně má být: skutečně aktuální husovský monument "Za pravdu" na zdi Betlémské kaple, přímo u jejího vchodu, vytvořený tvůrčí skupinou: Adam Jirkal, Martin Papcún a Jerry Koza.

Marek Světlík

Jubilanti v září

Vladimír ŠABATA	92 let	Dagmar OŠMYKOVÁ	70 let
Anna DUSOVÁ	80 let	Jan KASAL	65 let

Všem jubilantům vyprošujeme do dalších dnů a let Boží požehnání.

Kalendář na září 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	6. 9. rodinná neděle 13. 9. s VP 20. 9. 27. 9.	Lenka Ridzoňová Romana Čunderlíková Pavel Ruml Jana Plíšková
Biblická hodina	21.9. v 17:30	
Děti	nedělní škola:	neděle v 9:30
Mládež a dorost	úterý 19:00	
x-cátníci	22. 9. v 19:00	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	21. 6. po bohoslužbách	
Klub poznávání	10. 9. v 9,30 h. Téma „Paní Hana Benešová“	
Hodina pohybu	21.9.2015	
Setkání s hostem	24. 9. v 19:00 Irena Ryantová, Izrael: z Jericha až do vesmíru	
Staršovstvo	3. 9. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek v 9:30	

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 9. 2015.

Říjnové číslo vyjde 27. 9. 2015.

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN Říjen 2015

Můj otec byl Aramejec bloudící bez domova...

(Dt 26,5-10)

Na první říjnovou neděli letos připadá svátek *děkčiny*. O této každoroční slavnosti dáváme Bohu společně najevo, že mu máme proč a zač děkovat.

Po staletí nebylo lidem nutné nijak zvlášť vysvětlovat, že uspořádat takovou slavnost právě na podzim – v návaznosti na dožínky a vinobraní – je v rytmu ročních období ten nejvhodnější čas. Ve dnech, kdy už je možné po týdnech tvrdé práce odložit vidle a kosu, svléct pracovní šaty a vystrojít hostinu z plodů nové úrody, je opravdu zvlášť vhodný čas na zamyšlení, jak se nám vlastně daří, co všechno jsme přijali a „komu za to dík...“

Dnešní městský člověk už obvykle žádnou bezprostřední naději či obavu v souvislosti s úrodou či neúrodou neprožívá. Žije v bláhové představě, že vše potřebné k životu se prostě jen pořizuje na trhu „produktů“. Slyšet pak, co si říkával a čemu se učil starověký Izrael, nám může znít jako naprosto bláznivá řeč „z jiného světa“. I tak – možná *právě* tak – to ale může být inspirativní.

Ti, kdo k nám z Bible promlouvají, pojímali sebe sama za zvláštní „Hospodinův lid“. K takovému pojetí patří, že i ona *země*, kterou obýváme, není nijak „přirozeně naše“, nýbrž je to zem svěčená a to, co zde máme, je darem od Hospodina. Ano, nadřeli jsme se; ale to, co jsme v potu tváře nakonec získali, není „produkt“ – a už vůbec ne „kořist“! – nýbrž „požehnání“, jímž jsme Bohem obdařeni a obdarováni.

Z takového postoje pak plyne řada podstatných důsledků. Dva z nich pěkně vyjadřuje pokyn, který pro Izraelce zachycuje Pátá kniha Mojžíšova (Dt 26,1-15):

Obsah čísla:

- 1-Můj otec byl Aramejec bloudící bez domova... | 3-Výťah z jednání staršovstva |
- 4-Program oslav padesáti let sboru dne 11. října 2015 | 5-Mistr Jan Hus ve Vršovicích |
- 6-20 let v pěveckém sboru Naši pěvci | 7-Výlet do Úholiček | 9-Sborový pobyt v Alpách |
- 10-Nemalovat čerta na zeď! | 11-Jubilanti v říjnu | 11-Oznámení | 12-Kalendář na říjen

„Až přijdeš do země, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává do dědictví, a obsadíš ji a usadíš se v ní, vezmeš z prvotin všech polních plodů, které vytežíš ze své země, ... a vložíš je do koše a půjdeš k místu, které vyvolí Hospodin, aby tam přebývalo jeho jméno... a postavíš koš před Hospodina, svého Boha, a pokloníš se před Hospodinem, svým Bohem. A budeš se radovat ze všeho dobrého, co Hospodin, tvůj Bůh, dal tobě a tvému domu, ty i lévijec i bezdomovec, který bude mezi vámi.“

Jednak, nikoli z toho, co ti zbývá či přebývá, nýbrž z toho prvního a nejlepšího – z prvotin všech plodů – přineseš dar vděčnosti. Žádné: zde je můj „členský příspěvek“ nebo snad „chrámová daň“. Nýbrž: z toho všeho, cos mi dal, přináším vděčně kousek toho nejlepšího ke společné oslavě.

A s tím hned souvisí onen druhý podstatný aspekt. To, co je vnímáno jako dar a požehnání, není pro „skrbliky“, nýbrž pro široké a štědré sdílení, které přesahuje rozměr Božího lidu. Ona radost z darů Božích není jen pro potěšení obdarovaného, jemuž jsou biblická slova adresována, nebop jen pro jeho blízké (jeho rodinu, jeho „dům“). Výslovně se zde zdůrazňuje, že je určena také pro bezdomovce, cizince na cestách, cizokrajné uprchlíky, kteří jsou právě mezi námi.

Na svěřeném kousku země si totiž nikdo nemůže dělat nárok na to, že právě on je tu od počátku „přirozeně doma“ a proto právě jemu tento kus země na věky patří. Právě i s tou příslovečnou „zemí zaslíbenou“ to je přece v Bibli tak, že ji Izrael získal jako *dar* – poté, co byl Hospodinem zachráněn ze smrti, z egyptského otroctví. A praotcové Izraele, jimž byl dar země přislíben, byli původně kočovní *Aramejci* a kdyby je Hospodin neoslovil, nepovolal a na jejich putování neprovázel, nikdy by se jejich potomstvo nestalo Izraelem a nikdy by nedošli do „země oplývající mlékem a medem“.

Ke zvláštní ozvučnosti tohoto prastarého biblického textu navíc právě letos patří, že ona první věta zde citovaného vyznání – „*Můj otec byl Aramejec bloudící...*“ – rezonuje s titulky denních zpráv („Aram“ je označení pro starověkou Sýrii a severozápad Iráku). V překladu Bible Kralické můžeme číst „*Syrský chudý byl otec můj...*“ – A pak že nám, velkoměstským bezzemkům, kteří většinou nepoznají žito od pšenice a svůj „každodenní chléb“ si už sami ani upéct nedovedou, ony texty *ke svátku díkčinění* (a vzájemné *solidarity ve vděčné radosti*) nemají co říct...!

Martin Prudký

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 3. 9. 2015 v 19:00

- příprava 50. výročí založení našeho sboru
- informace o stavu příprav, zajištění pohoštění si na starost vezme M. Jílková a sborová sestra; víno, pivo, vody P. Hejl. Na nástěnku dáme seznam osob se sníženou pohyblivostí, které bude třeba přivést autem, aby si je mohli řidiči rozebrat. Pozvánky hostům již byly rozeslány, pozvánky členům sboru budou rozeslány e-mailem a poštou, na tištěné pozvánky použijeme pohledy našich oken. Oznámení o v církevním a místním tisku, J. Mašek pozve kazatele a kurátory sousedních sborů.
- příprava voleb části staršovstva 8. 11. 2015: zůstává 5 dosavadních presbyterů, budeme volit 11 nových a 4 náhradníky. Alternativně navrženo postoupení dnešních náhradníků na místa 2 rezignujících členů, pak by se volilo jen 9 presbyterů. O technickém řešení se rozhodne na příští schůzi.
- středisko Diakonie Stodůlky – s. Dana Caldová
- zopakován návrh na konání aukce uměleckých děl případně koncertu ve prospěch střediska Diakonie ve Stodůlkách: doporučeno odložit z uvažovaného listopadového termínu na později, po ujasnění detailů požádat členy sboru o pomoc s organizací.
- volba členů DR s účinností od 1. 1. 2016 – bude projednáno na další schůzi DR
- finanční zpráva
- Kongo – odesláno 89 402,- Kč, sbírka na Fond solidarity sborů 21. 6. – odesláno 2 950,- Kč
- celocírkevní sbírka na Fond křesťanské služby – schválen termín 6. 9.
- hospodářské záležitosti a další úkoly
- revize plynového kotle, zavedení teplé vody do nové sprchy a dovybavení koupelny – schváleno
- vyřešit úklidovou komoru pro využití úklidu domu
- objednat školení na provádění archivace; J. Mašek dohodne spoluúčast ÚCK na úpravách farního bytu
- různé
- br. farář Pavel Ruml přijat za člena sboru

- termín podzimního bazaru 25. 10. 2015
- dokoupení skleniček na oslavy – odsouhlaseno
- příspěvky na školné dětí v Kongu – J. Mašek připomene zbývajícím příspěvratelům – pro příští rok schváleno posunutí termínu na úhradu příspěvku na konec června
- předběžně projednán dopis několika členů mládeže ohledně pomoci uprchlíkům. Staršovstvo se obrátí na SV s žádostí o uspořádání workshopu na téma uprchlíci, jak jim pomoci, jak být připraveni, kde získat informace

Program oslav padesáti let sboru dne 11. října 2015

dejvické vitráže ovoce Ducha svatého: RADOST

Dopoledne od 9:30

Bohoslužby s večeří Páně – povede br. synodní senior Joel Ruml za spoluúčasti farářů Hudcových., s. Lenky Ridzoňové a br. Daniela Henycha. Ke slavnostnímu rázu přispějí Naši pěvci, zazpívají i děti. Ukončení se předpokládá nejpozději ve 12:00.

Poledne

Společný oběd pozvaných hostů a zapsaných zájemců z našeho sboru v restauraci „Na Rozhraní“

Odpoledne od 14:30

Moderovaná část (moderuje br. Zdeněk Susa):

- Zamyšlení br. faráře Jana Čapka a s. Jany Slámové na rámcové téma „Křesťané a křesťanské sbory ve dnešní Evropě“
- Hudební vložka: s. Irena Troupová (zpěv) a Jiřina Marešová-Dvořáková (varhany)
- Krátké úvahy br. Jana Maška a mládeže o devickém sboru

Od 16 hod. volný program s pohostěním

Ukončení s modlitbou a požehnáním na cestu (br. Jan Čapek) se předpokládá v 17:30.

Mistr Jan Hus ve Vršovicích

V Husově sboru ve Vršovicích bylo v roce 1932 otevřeno neobvyklé divadlo, související se sakrálním prostorem. Od padesátých let přestalo sloužit původnímu účelu, stalo se skladištěm. Po čtyřiceti letech bylo citlivě revitalizováno jako významná památka českého konstruktivismu. Když tam byl před dvěma roky obnovován provoz divadla, vyhlásili jeho tvůrci velmi neobvyklé heslo CHUDÉ, ALE POCTIVÉ DIVADLO.

Letos se ve skromném a důstojném prostředí Husova sboru představil ochotnický soubor Divadla pod Petřínem. S velikou péčí a s nadšením nastudoval historické drama Josefa Kajetána Tyla (1808-1856), ve kterém je Husův příběh vyprávěn jako zápas o svobodu a demokracii. První inscenace hry v roce 1848 v Nosticově divadle v Praze se setkala s nadšeným přijetím, ale po porážce revoluce byla na dlouhá léta zakázána.

Ochotnický soubor Divadla pod Petřínem při TJ Sokol Kampa zaslouží uznání za to, že Tylovo drama pro letošní Husův jubilejní rok nastudoval a připravil (pouhých) pět představení. Herci pod režijním vedením Bohumila Gondíka obdivuhodně zvládli staročeštinu původního textu. Pěvecký sbor

Gaudium byl organickou součástí působivého představení. V komorním prostoru vršovického divadla prožívali diváci silné souznění národní tradice s aktuálním hledáním a odcházeli povzbuzeni k neustálému obnovování pokusu o život v pravdě.

Vršovické divadlo je přívětivým kulturním prostorem, je bezbariérové a dobře dostupné veřejnou dopravou. (jen několik kroků od zastávky tramvají 22 a 4). S mistrem Janem se můžete setkat ve Vršovcích ještě dvakrát : 15.října a 19. listopadu.

Květa Jechová

20 let v pěveckém sboru Naši pěvci

Ráda bych vzpomínala na svoje zpívání v Našich Pěvcích. Je to neuvěřitelné, ale je tomu už opravdu 20 let, co jsem velmi nesměle vstoupila na pole sborového zpěvu vážné hudby. Na pole nezorané, čisté. Ale vstoupila jsem s nadšením a vlastně i s určitým očekáváním. „Bude mě to bavit?“ „Budu já přínosem?“ „Budu stačit ostatním určitě mnohem zkušenějším spolupěvcům?“

Zpívala jsem velmi ráda už od dětství. Jezdily jsme se sestrou na putovní tábory po republice a já jsem prochodila kilometry po naší vlasti s písněmi na rtech. Kdykoli byla možnost vystupovat na základní škole v nějakém pěveckém útvaru, já nechyběla. Na střední škole jsem obdivovala hráčky na kytaru, které mohly doprovázet svůj zpěv. Tak jsem se začala jako samouk učit hrát a posléze jsem už neuměla, ale přece zpívala při kytaraře u táboráků, na narozeninových oslavách či při setkáních s přáteli.

A pak přišla výzva. Psal se březen 1995. Tehdy mě vyzvala Věrka Tichá, naše nadaná sopranistka, abych přišla podpořit altovou sekci. A tak jsem vstoupila do sboru a začala pilně cvičit. Začátky nebyly vůbec lehké. Projevilo se pole nezorané. Tedy nulová znalost not, harmonií, notových značek aj. Jak říkávala jedna naše spolupěvkyně z altů: „Máme to těžké, my, co jsme chyběly v hudební přípravce“.

Musím říci, že mně v začátcích, ale i později, velmi pomáhala naše dirigentka Lydie nahráváním altových partů tehdy ještě na kazety. Co já jich mám ještě doma schovaných! K tomu jedna úsměvná odbočka: Zdeněk, manžel, byl často doma nechtěným posluchačem mých opakovaných cvičení pro něj nezáživných altových partů. Dlouho taky nešel na žádný můj (náš) koncert. Ale jednou, tuším, že to bylo v kostele u Klimenta, dorazil. Vystoupení končilo velmi efektně, odcházeli jsme špalírem s písní „Každý den

Pán mi sílu dává“ a já viděla v jeho tváři úžas, nadšení. Doma říkal: „Ale to je něco úplně jiného, než když ty doma cvičíš“.

Od té doby jsem odzpívávala na 150 koncertů a jiných vystoupení. Vedu si svoji kroniku. První tři roky jsem nevynechala žádné vystoupení a to byly naše děti opravdu malé. Jak jistě víte, pořádáme pravidelné velikonoční a vánoční koncerty, doprovázíme zpěvem ranní bohoslužby, zpíváme při svatbách našich kolegů, dokonce už i při křtech dětí Našich Pěvců. Zúčastnili jsme se i pěvecké soutěže, nahrávali pro rozhlas. Zpíváme i v katolických kostelech v rámci ekumenických bohoslužeb, nahráli jsme několik CD. Zpíváme doma i v zahraničí.

A já jsem šťastná. Spojují se dvě silné touhy. Láska ke zpěvu a láska k Bohu. Dříve převládalo to prvé, nyní jsem se prozpívávala (nebo spíše prožila) k tomu druhému. Zpívání v Pěvcích totiž silně podpořilo mé hledání.

Nebyla jsem pokřtěna hned po narození. Paradoxně mně to umožnilo svobodně si hledat cestu a díky tomu silně stát za svým rozhodnutím. Můj křest v r. 1993 vedl tehdejší dejvický farář Miloš Rejchrt. Byl zajímavý i tím, že šlo vlastně o dvojkřest. Se mnou byla křtěna i moje mladší dcera Zdenka. Ale to byl jen začátek všeho. Ale velmi důležitý. Od té doby se v mém životě mnohé změnilo. K lepšímu. Protože můj život dostal smysl.

Závěrem této mé zповědi chci vyjádřit vděčnost, že existují Naši Pěvci. Bez osobní podpory konkrétních lidiček ze sboru bych se nedostala nikdy tam, kde jsem. Bez možnosti vyzpívat své emoce, uklidnit bolavou mysl a sdělit Bohu svá přání a touhy bych nenašla svoje místo v životě. Takže i když poslední roky přibýly pauzy v mých účastech na koncertech, a to nechtěné pauzy dané zdravotními důvody, o to více si vážím okamžiků, kdy je mi dopřáno zpívat, zkrátka prožít vystoupení pěvecky, lidsky i duchovně.

Jiřina Muzikářová

Výlet do Úholiček

První zářijovou neděli se děti v doprovodu rodičů, prarodičů, kmotrů a naší milé faráčky Lenky Ridzoňové vypravily na výlet do Úholiček. Rádi jsme se připojili a těšili na poslední záblesk prázdninové nálady.

Cestovali jsme vlakem a v Úholičkách pokračovali silnicí do kopce směrem k místnímu hřišti. Podle věku a rozpoložení jsme se rozprostřeli na kilometru silnice. Ve škarpě jsme našli mrtvého hraboše, kterého Ondra pečlivě prozkoumal a zařadil mezi nejsilnější zážitky z celé výpravy.

Po parném létě nás zaskočil studený vítr, takže jsme zavolali SOS a promrzlí vděčně obklopili spřátelené auto plné zimního vybavení. Omotaní huňatými šálami jsme pokračovali na hřiště. Hřiště se všem moc líbilo, zaujala nás zejména lanovka a provazový most, děti svými akrobatickými kousky pocuchaly nervy babičkám a potěšily tatínky.

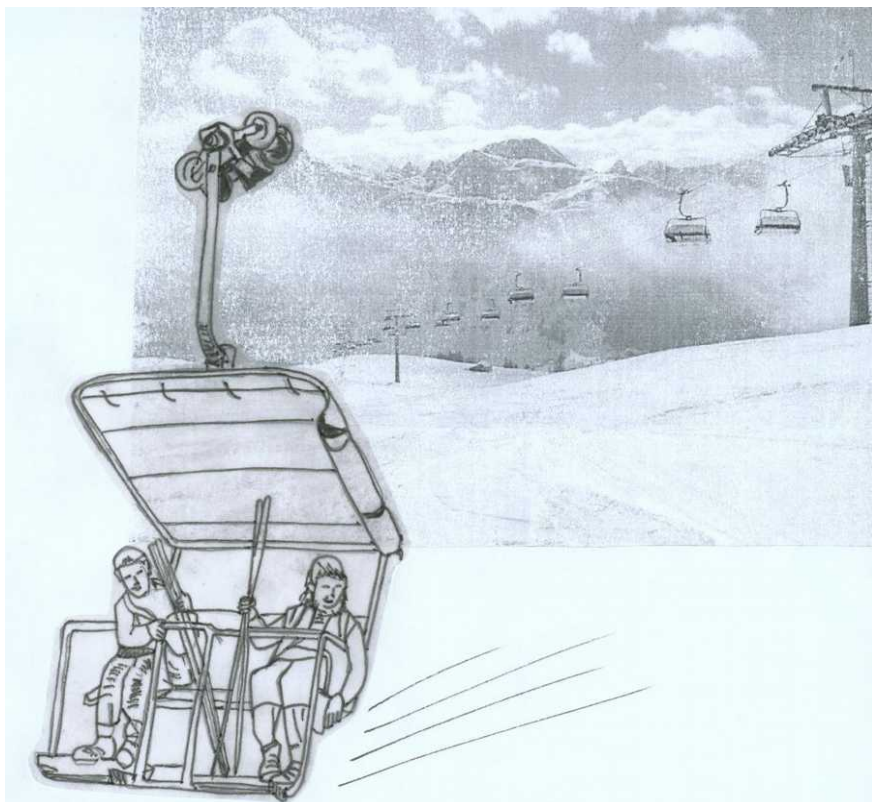
Vít si pomalu hledal cestu přes šály, a když ji našel, dohodli jsme se, že je čas jít na vlak. Ovšem náš odhad času a vzdálenosti nebyl úplně přesný, takže na nádraží už jen nejrychlejší z nás zamávali koncovým světlem vlaku. Přemýšleli jsme, jak naložit s nadbytečnou hodinou času. Zkusili jsme přívoz, ale také mu byla zima a nejel. Naštěstí podél trati vedla pěkná pěšina, která nás dovedla na další zastávku v Řeži. Dokonce nám ještě zbylo dost času, aby se Šimon s Ondrou mohli podívat na druhý břeh Vltavy a zase zpátky.

Michaela Petříčková

Sborový pobyt v Alpách

4.červenec 2015 a nám zítra končí týdenní pobyt v rakouském Kleinwalsertalu.

Je pátek odpoledne, vracíme se z toulek po kopcích a loukách.

Pa, pa milá údolí, kde skoro vždy najdeme Hütte a tam upokojíme zmlsané chuťové buňky.

Pa, pa vysoké štíty hor, kříže s údaji v metrech nad mořem, ach, jsme borci!

Pa, pa bublavé vodopády, květinčky a jiná floro!

Nazdár, pravo/levotočivý skote, lišky v dešti a teplokrevní koňové!

Čeká nás zpáteční cesta k naší Hauschen. Opojené sluncem a napojené kávou zmrzlinovou padla na nás lenošivá. Nožičky, kolena, kolena trucovala. I což, svezeme se lanovkou. Uvelebené v sedačce, tiše se vznášíme vzhůru. Nechceme se nám vystupovat, vždyť je to taková krása, a aj! hle! naše houpátko se odpojilo a letí a letí....

Eva Javornická

Nemalovat čerta na zeď!

Tohle úsloví vzniklo zřejmě ještě v době, kdy pověřiví lidé věřili na magii, zařikávání a jiné nekalé praktiky. Pro tuhle větičku bychom však našli i méně provokativní ekvivalenty, třebaš sýčkovat nebo přivolávat neštěstí. Všecky tyto a podobné výrazy ale vyjadřují shodně obavu lidí, aby je snad v budoucnu nepostihlo něco nepříjemného nebo přímo tragického.

Mohlo by se zdát, že jsme proti takovým představám imunní, ale není to tak docela pravda. Pro kolik lidí je téměř opovážlivé mluvit o plánech do budoucnosti - aby se "to" snad nezakřiklo nebo nějak nezvrtlo.

Určité obavy z budoucnosti patří ovšem i ke křesťanské víře. Nemůže nám být přece lhostejné, jak jednou obstojíme před Pánem svého života! Jinak však vidět budoucnost jen v černém světle znamená připravovat se o mnoho dobrého v přítomnosti a vede to k pesimismu.

Spíše pro pobavení uvedu svůj nedávný zážitek:

Kteréhosi parného srpnového odpoledne jsem se procházel kolem vokovické „Pší loučky“ a uviděl jsem ve stínu na lavičce starou paní. Neměla sice s sebou pejska, ale dohlížela na vnuka, který se vozil na dětské lanovce. „To jsou teď ale vedra!“ oslovil jsem ji. „A co podzim!“ reagovala pohotově paní. „Možná, že celý proprší! A kdovíjaká bude zima! Ta taky už kolik roků nestojí za nic!“

Doufám, že ta paní nemalovala čerta na zeď!

heda

Jubilanti v říjnu

Alena MARTINOVSKÁ	85 let	Jelena HLAVSOVÁ	70 let
Milan RYCHETSKÝ	65 let	Jarmila CINKEOVÁ	65 let

Přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Oznámení

3. října Noc v kostele pro děti

Zveme děti starší 6 let, aby strávily společně v sobotu 3. října večer a noc ve sboru. Budeme společně jíst, hrát hry, povídat si, zpívat a v noci spát. Začátek v 17 hodin, bližší informace sdělí Lenka Ridzoňová.

22. 10. v 19:00 Petr Kolář

bude hostem římskokatolický kněz, člen České provincie Tovaryšstva Ježíšova. Dva roky pracoval ve vatikánském rozhlase. Po sametové revoluci se vrátil do Čech, pracoval mj. v náboženské redakci Českého rozhlasu. Je nositelem francouzského Řádu čestné legie.

8. 10. 2015 Klub poznávání

Výstava Má vlast - Jízdárna Pražského hradu. V 10 hodin sraz na stanici Pražský hrad.

Naši pěvci

so 10. 10. ve 14 hod. Martin ve zdi: zpívání na svatbě Vl. Dvořáčka a R. Dudové

ne 11. 10. v 9:30 v Dejvicích: zpívání na slavnostních bohoslužbách

st 21. 10. v 18:30 u sv. Michala v Jirchářích: Pocta Albertu Schweitzerovi (v kostele, kde Schweitzer hrával na varhany; účinkují Alfred Strejček, Naši pěvci, Nsango malamú a Lucie Nováková - varhany)

2. - 4. 10. sjezd mládeže v Litoměřicích

7. 11. seminář učitelů NŠ v Plzni, více informací na nástěnce.

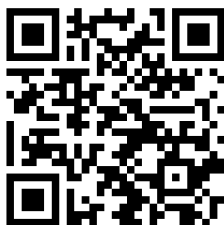
7. 11. konvent pražského seniorátu ve sboru Žižkov 1.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 20. 10. 2015.

Listopadové číslo vyjde 25. 10. 2015.

Kalendář na říjen 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	4. 10. VP, díkčinění 11. 10. VP 18. 10. 25. 10.	Lenka Ridzoňová Joel Ruml Martin Prudký Pavel Ruml
Biblická hodina	21.9. v 17:30	
Děti	Nedělní škola: neděle v 9:30 Děti 3-8 let: 2. a 4. čtvrtek v měsíci 3. 10. Noc v kostele pro děti pro děti starší 10 let. Od 17 hod.	Biblický zvěřinec
Mládež a dorost	úterý 19:00	
x-cátníci	27.10.15 19:00	
Naši pěvci	Středa 18:30 , koncerty uvedeny na předešlé straně	
Křesťan. služba	18. 10. po bohoslužbách	
Klub poznávání	8. 10. v 10 h., výstava Má vlast - Jízdárna Pražského hradu	
Hodina pohybu	5. 10. a 19. 10. 2015	
Setkání s hostem	22. 10. v 19:00 Petr Kolář, římskokatolický kněz	
Staršovstvo	1. 10. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú **2400319773/2010**

O modlitbě

„Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám.“ (Matouš 14:23, srov. Lukáš 6:12)

Ježíš měl zvyk časně ráno nebo večer se o samotě modlit a přebývat se svým Otcem. Byla to pro něj pravidelná a samozřejmá činnost. Pán Ježíš nám v našem textu ukazuje, že je dobré se na chvíli uchýlit do ústraní před lidmi, před prací, před povinnostmi za účelem hledání Boží tváře.

Chtěl bych se na chvíli zastavit u dvou slov - samota a ticho. Pán Bůh nijak nekřičí, spíše šeptá. Už Eliáš ve SZ to poznal. Proto snáze zaslechneme Boží hlas v tichu o samotě. Ale dnes žijeme v hektické a hlučné době. Už jsme si na ten hluk kolem nás zvykli. Může proto být pro nás náročné v tichosti a samotě zůstat před Bohem.

Jenže pro udržení duchovní rovnováhy je nutné se v pravidelných intervalech stáhnout do ústraní. Nestací být jen ve shromáždění, kde je bohoslužba a kde se slyší Boží slovo, aby se člověk setkal s Pánem Bohem. Každý křesťan se musí setkávat s Pánem ve svém srdci, kde má svou vlastní modlitebnu, kam se může uchýlit a mít blízké obecenství s Bohem. V tu chvíli je příležitost navázat osobní vztah s Bohem. Je to vztah, který vzniká v soukromí. Nejde napodobit, okopírovat, nedá se mu naučit nebo převzít od jiného člověka, lze jen ve víře se otevřít svému nebeskému Otcovi.

Pokud tato pravidelná setkání v našem životě nebudou, připravujeme se o mnohá pozeňání. Pokud se takto v modlitbě nebudeme setkávat s Pánem, zapomeneme na svou vlastní hodnotu před Bohem, pak budeme jako marnotratný syn, který zapomněl na otcův dům a hledal uspokojení v nesčetných dalších věcech. Pokud se nebudeme setkávat s Pánem

Obsah čísla:

1-O modlitbě | 3-Výtah z jednání staršovstva | 4-Ohlédnutí za oslavami 50. výročí sboru | 11-V. Bienále pro Diakonii | 14-Srdce v Bibli | 16-Jeden den v Helsinkách | 18-Noc v kostele s dětmi | 21-Jubilanti v listopadu | 21-K volbě staršovstva | 22-Historické okénko | 22-Oznámení | 24-Kalendář na listopad

a nebudeme dávat průchod Duchu božím, budeme mít jen málo zdrojů pro kritické momenty v životě. Naopak, když člověk věnuje pravidelně čas svému vnitřnímu životu, spontánně prohovořuje s Pánem Bohem, tak se to také projevuje navenek. Výsledkem bude dobré ovoce, jako je naděje, vytrvalost, radost, pokoj, sebeovládání.

Jsme ale schopni ocenit Boží přítomnost v našem životě a vyhledávat Pána Boha, když je nám dobře? Není to někdy tak, že hledáme Pána Boha, až když se situace vyhroť tak, že jsme přinuceni hledat Boží tvář? Z Písma a z historie církve vidíme, že to tak často bývá. My se celý život učíme mluvit k Pánu Bohu, ale málo se učíme Bohu naslouchat. Pán Ježíš, když byl sám, také naslouchal a také se modlil, i když byl Boží Syn. Nic neudělal bez vůle Otcovy. Proto také jeho život byl plný stability a harmonie. My například nasloucháme tehdy, když toužíme po tom slyšet vnitřní hlas Ducha Božího, který aplikuje čtené slovo Písma do naší situace. Nasloucháme také, když čteme nebo slyšíme slovo a pokorně prosíme: Pane dej mi poznat pravdu, zjev mi svou vůli.

Určitě nejsem sám, kdo má s modlitbou problémy. Proč? Protože modlitba je pro nás nepřírozená. Hřích proměnil přirozený kontakt s Bohem na něco nepřirozeného. My jsme zvyklí, že jediný způsob, jako něčeho dosáhnout, je aktivita. Modlitba je v jistém smyslu určitá forma pasivity. Člověku, který žije tak, že většina jeho života je charakterizována aktivitou, je velice těžké zastavit se a začít se modlit, protože modlitba je přiznáním se ke slabosti a závislosti. Ale taková je pravda o nás. My to sice můžeme vyslovit svými ústy, ale někde hluboko v sobě to nechceme uznat. Něco v nás se vehementně brání tomu, abychom uznali svou závislost. Modlitba v té pravé podobě je vyznáním slabosti a potřeby Pána Boha. To je jeden z důvodů, proč máme problém se modlit před lidmi. Neradi oslovujeme Pána Boha před jiným člověkem. Protože ten pocit zahanbení z toho, že bychom museli uznat své slabosti a hříchy, je tak silný, že to nejde překonat. Ale když člověk uzná a přijme, že mu nic jiného nezbyvá, než se přiznat ke svému skutečnému stavu věcí, tak nastane osvobození.

Zmíním ještě jeden důvod, proč je těžké se modlit. Je to pocit, že má modlitba nemá přímý vztah k tomu, zač se modlím. Pak jsme v pokušení odvrhnout modlitbu úplně. Jakýpak modlitební zápas - stejně to Pán Bůh nevyšlyší. A co například modlit se za nemocné a umírající?! Stejně to Pán Bůh ve většině případů nevyšlyší. Tyto námitky souvisí s tím, že si lidí pod pojmem modlitby představují jen prosbu. Prosebná modlitba je sice v souladu

s Biblií, ale na první místo klade vděčnost, úctu k posvěcení Hospodina. „Otče náš ... posvět se jméno tvé ...“. Biblický posun v modlitbě je směrem ke chvále a díkům z vděčnosti, zatímco prosby jsou něco jako přívlastek k podmětu.

Na druhé straně je extrémní postoj, že Bůh nezmění svůj úmysl. Ale to můžeme posoudit jenom tehdy, pokud víme, jaký byl Boží úmysl. Z Bible ovšem víme, kolikrát Bůh změnil svůj úmysl, a to na základě prosby toho, kdo se modlil.

Zkušenost je tedy taková, že modlitební život potřebujeme proto, aby se obnovoval náš vztah k Bohu. A Bůh nás k tomu sám vybízí. Výsledky modlitby, to je jiná záležitost, ty patří do Boží kompetence. Když se Ježíš modlil v zahradě Getsemane, tak na co se soustředil? Soustředil se na jednotu s Otcem. „Ty a já jsme jedno.“ Toto je zralá modlitba.

Každá oddaná modlitba říká: Dej mi vidět svět tvýma očima. Pravidelný čas o samotě s Bohem je předpokladem stabilního života ve spravedlnosti, pokoji a radosti Ducha svatého. Když Pán Bůh promluví, děje se něco mimořádného. Kdo skutečně zachytí boží promluvení, jednou, dvakrát, nebo víckrát, ten bude chtít slyšet Boží hlas častěji.

Martin Volný

Výťah z jednání staršovstva – čtvrtek 1. 10. 2015 v 19:00

- Příprava voleb části staršovstva 8.11.2015
- schválení seznamu členů s hlasovacím právem, informace o aktuálním stavu kandidátky
- Schválený postup voleb: jedinou kandidátkou jak 8 členů staršovstva na 6 let, tak další členy na 3 roky a 4 náhradníky – na 6 let bude zvoleno 8 kandidátů s nejvyšším počtem hlasů.
- Příprava na konvent
 - Nová volba delegátů (V. Tichá, D. Heller, M. Študentová) a náhradníků (J. Mašek, M. Petříčková, M. Volný).
 - Návrhy na členy nového seniorátního výboru - R. Mazur, Z. Skuhrová, D. Heller, M. Hrubeš, D. Titěra.
 - Stanovisko ke změnám řádů: úpravy voleb delegátů JJ – schvalujeme,

úprava kazatelského reverzu – schvalujeme s výhradou.

- Biblické hodiny s br. Prudkým – vysoká úroveň
- Mládež se bude scházet 1x za 14 dní
- Středisko Diakonie Stodůlky
 - s. Dana Caldová – volba DR se zatím odkládá, komplikace se slučováním středisek
- Finanční zpráva
 - Kongo – bude svolána schůzka přispívajících,
 - v říjnu celocírkevní sbírky: na FSChP 4.10, na JTD poslední – k ní dopis ze SR
- Z došlé pošty a různé
 - seminář pro učitele NŠ
 - schváleno zachování způsobilosti br. Susy k ordinované službě
 - téma uprchlíci – seniorátní výbor chystá přednášky o uprchlících, i o islámu obecně,
 - u nás máme na listopadovém Setkání s hostem Vladislava Güntera, ředitele Centra pro integraci cizinců a br. Hejl nabídl kontakt na Marii Skálovou – Člověk v tísní

Ohlédnutí za oslavami 50. výročí sboru

1. kázání v samostatném dejevickém sboru 3. října 1965

„Slovo Kristovo přebývejž v vás bohatě se vši moudrostí; učíce a napomínajíce sebe vespolek Žalmy, a zpěvy, a písničkami duchovními, s milostí zpívajíce v srdci vašem Pánu. A všechno, cožkoli činíte v slovu nebo v skutku, všechno čiňte ve jménu Pana Ježíše, díky činíce Bohu a Otcí skrze něho.“ (Ko 3, 16 – 17)

To, co opravdu v životě platí a co přináší také pokoj, to, co umožňuje nový počátek lásky a co působí odpuštění, na tom záleží. Křesťané toto všechno nalézají v Kristově slovu. Kristovo slovo jest jeho promluvení do naší situace a do našich životů. Je to slovo pravdivé a prosté, které nám ukazuje směr. Nasloucháme mu z písma. Když bible živě promlouvá, je to jako by nás Kristus oslovoval. Luther říkal, že bible je Slovem božím tehdy, když fedruje Krista. Ono se to v našem životě neděje jako zázrak. Každodennost a navyklost na naši práci a setkání, ty rozličné tradice a obyčeje, často působí tak, že se ztrácí našemu myšlení to, co platí jako Kristův příkaz, a poslušnost

víry se nám rozplývá v mlhu. O to víc však potřebujeme slyšet, že slovo Kristovo má v nás přebývat bohatě. Je těžké říkat si křesťan, to znamená Kristův člověk, a nemít vztah naslouchání vůči Kristu. Křesťan je člověk, který bohatě žije z Kristova Slova. Zde se mluví o přebývání Kristova Slova v nás. Má si u nás a v nás udělat svůj domov. My se máme stát těmi, pro něž jeho Slovo je skutečnou autoritou.

Kristovo Slovo, to je vlastně Kristus sám, se svým pozemským životem a pozemskou smrtí a se svým vítězstvím nad hříchem, smrtí, světem a námi. Pro nás opravdu kříž Kristův je jediným východiskem. To znamená vědět, že kdo chce brát Krista vážně, musí na sebe brát břímě druhých a učit se lásce a obětavosti. Křesťan ví, že to je cesta odpovědnosti, na níž musí být statečný. A také ví, že to může být cesta dolů, směrem ke Golgotě, tedy tam, kde se tzv. triumfy dějin neslaví. A přece křesťan – a v tom je jeho zvláštnost – ví, že jediná cesta kříže je cestou vítěznou a že toto je vzkříšením Kristovým pro všechny lidi jednou provždy potvrzeno. Proto přebývej ve vás Kristovo slovo bohatě. Křesťané mohou být vnějšně a hospodářsky velmi chudí, ale mají být ve víře bohatí a také v lásce a trpělivosti. Bohatí lidé ne na věci a věcičky, ale na to, co přináší víra.

Čteme tu, že máme žít ve vší moudrosti z tohoto slova. Moudrostí se tu myslí pohled do souvislosti živostních událostí a cest a vzhled do složitosti lidských vztahů před Bohem. Slovo Kristovo, to není zbožná fráze, nýbrž živé slovo do složitosti života. Nečinme si iluze o složitosti vztahů mezi lidmi a o složitosti událostí v životě. Pouze diletanti si myslí, že všechno rozřeší podle primitivních hesel. Moudrost znamená rozumět, hluboce rozumět tomu, co se stalo. U mne, u bližního, v naší rodině nebo v jiné rodině. Aspoň někdy bychom měli hluboce rozumět druhém u člověku. Snad bychom mohli dnes přistupovat ke svatě večeři Páně s vyznáním toho, že nerozumíme bližním, že s nimi jednáme nemoudře, v oné hluboké hlouposti, která je hříchem. Chceme-li někomu přiblížit svědecky Kristovo Slovo, musíme to činit v moudrosti. Nelze mu to vyřizovat jako nějaký obyčejný vzkaz. Musíme umět vystihnout moudře, v čem objasňuje Kristovo slovo životní situace a naše cesty.

Náš verš dále mluví o vzájemném vyučování a napominání bratří a sester. Tím se jen rozvádí to, co bylo řečeno. Jde-li o živé Kristovo slovo, musí být vyslovováno v moudrosti a tato moudrost se projevuje právě ve vyučování a napominání. Vzájemném. Křesťanský sbor, to je společenství hluboké vzájemnosti.. Jeden k druhému smí mít otevřený vztah a smí jej poučit a ten druhý se nemusí urazit, že je poučován. Nemyslí se tu sdělování nějakých

pouček, nýbrž další prohloubení našeho poznání a postižení toho, co je pravda. Také to napomínání je zde míněno původně spíše jako povzbuzování. Vzájemné. Nemůže to činit jen jeden nebo několik málo lidí. Jen vzájemně je možné se povzbuzovat. Když někdo s někým mluví, aby ho povzbudil, pak sám přitom nabírá síly. Není to jen jednostranný pohyb, je to pohyb oboustranný. My jsme si vzájemně mnoho dlužni ve vyučování a napomínání a v moudrosti.

A pak je tu řeš o písních a žalmech a o zpěvech, které máme ze srdce zpívat Bohu v milosti. To slovo v milosti je důležité. Písně a žalmy zpíváme ne pro zvyk, ale protože jsou pro nás něci jako milost. Potěšují a posilují. Slyšeli jsme nedávno, jak Pavel a Sílas zpívali ve vězení ve Filipis. Píseň je úžasně vzácný dar. Proto se v našich shromážděních hodně zpívá. A má to být zpěv ze srdce a v upřímnosti.

Bratři a sestry, my se dnes scházíme vlastně v nové situaci, protože naše dosavadní kazatelská stanice byla po všech příslušných jednáních proměněna od 1. října v nový samostatný sbor naší církve. Navazujeme zcela plynule na všechno dosavadní a přece je zde něco nového a samostatnost naší práce znamená i novou odpovědnost za vše, co činíme. Odpovědnost přímou před Bohem, církví i před společností. Je to jistě událost radostná a my všichni cítíme vděčnost za tuto novou cestu. Ale cítíme hlubokou vděčnost i právě také za minulost. A náš verš nám to připomíná. Zde se žilo z Kristova slova a vždy jsme byli zváni, abychom z něho žili bohatě. Zde se projevovala moudrost víry a zápas o moudrost, zde se dalo vyučování i napomínání. Zajisté to vše jen v ospravedlnění Božím nás hříšníků a lidí klesajících a omylných. Ale přece my smíme být hluboce vděční. Právě letos je to 40 let, co bylo v Dejvicích a Bubenči započato se shromažďováním věřících v kazatelské stanici. Od září 1925 se zde začala konat první shromáždění. 40 let je dlouhá doba a těch 40 let od 1925 do 1965 představuje velmi rozličné dějiny našeho století. A přece víra zde žila. A hlavně chceme říci, že ještě v něčem je zde souvislost velmi povzbuzující a to jsou ty písně. Rok za rokem zpěv písní duchovních a žalmů. I my dnes zase zpíváme a cítíme vděčnost.

Dnes je neděle díkyčinění. Proto tím víc chceme děkovat Bohu za jeho milost, v níž nás provázel a kterou nás obdarovával. Stojíme na počátku nové práce a nových úkolů. A tu chceme slyšet ten 17. verš, který praví: Všecko cožkoli činíte v slovu neb skutku, všechno činite ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otcí skrze něho. To je výhled kupředu. Jde o naše činění v slovech a skutcích, o naše mluvení i jednání. Jsme pozváni k tomu, abychom mluvili i jednali ve Jménu Ježíšově, abychom jednali tak, že se smíme jeho

dovolat. Je to velmi vážný závazek a úkol nesnadný, Ale i to je cesta vděčnosti, díky za Ježíšovu blízkost a tím i za blízkost Boží. Život z Kristova slova a následování Ježíše těsně souvívá spolu. K tomu jsme voláni a prosíme Boha o to, abychom ve společenství našeho sboru žili v opravdu upřímných vzájemných vztazích ve vyučování i povzbuzování a zvláště v moudrosti. Naše písně pak ať jsou živým projevem našich díky a radosti. Amen.

Jan Čapek

Kázání k 50. výročí 11. 10. 2015

Ježíš vstoupil na loď a přeplavil se na druhou stranu a přišel do svého města. A hle, přinesli k němu ochrnutého, ležícího na lůžku. Když Ježíš viděl jejich víru, řekl ochrnutému: „Bud' dobré mysli, synu, odpouštějí se ti hříchy.“ Ale někteří ze zákoníků si řekli: „Ten člověk se rouhá!“ Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl: „Proč o tom smýšlíte tak zle? Je snadnější říci 'odpouštějí se ti hříchy', nebo říci 'vstaň a chod'? Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy“ - tu řekne ochrnutému: „Vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ On vstal a odešel domů. Když to viděly zástupy, zmocnila se jich bázeň a chválili Boha, že dal takovou moc lidem. (Mt 9,1-8)

Sestry a bratři dejvického sboru, milí účastníci slavnostních bohoslužeb! Víím, že dnešní epištolní čtení nevyznělo příliš slavnostně. Hledali jsme v historii sboru, ale nenalezli, proto se jevílo vhodné neroubovat slyšení Božího Slova na událost, ale nechat mluvit to, co k dnešní neděli patří. To určují starocírkevní perikopy, ty se pokusí k nám promluvit.

Čtení z epištoly zarazí. Většinou žijeme názorem, že první církev to byl téměř ideál a vzor sám. Ono to tak nebylo ani v Jeruzalémě, ale ani později. Nebylo to tak ani v tom nejužším učednickém kroužku kolem Ježíše, Pána a Mistra.

Současným slovníkem řečeno, lidský faktor té doby byl stejně slabý jako dnes. To, co mělo vypadat jako asertivita, když třeba Zebedeovci žádali o dobré nebeské posty, byla stejná hloupost a slabost jako to, co by mohlo vypadat jako omluvitelný a racionální pud sebezáchovy (když na učedníky padl strach, že se utopí). Před tváří dějin defilují první generace Kristovců podobně jako i ty další – pěkné chvíle střídají se slabými, slávu střídá pád. A je to někdy takové, že apoštol musel dát do pera docela silnou argumentaci, aby je varoval, nebo třeba i odklonil na lepší cestu. Ale i tak, to byly vlastně jen apoštolské pokusy s nezaručeným koncem; podobné těm, které dělají rodiče a prarodiče vůči potomkům, chtějí-li ještě něco prosadit v jejich životech. Sami víte, jaká bývá úspěšnost.

Evangelijní příběh to všechno trochu posouvá trochu jinam. Vrací se k zakladateli křesťanské víry. Ten, v té chvíli, ještě nerozpoznán jako Syn

Boží a Spasitel, je brán jako člověk. Všem ukázal zvláštní moc. Zůstal prost vši slabostí, pouze ukazoval moc. Tak v tomto příběhu lidé na konec *chválili Boha, že dal takovou moc lidem*. Oni tomu rozuměli tak, že to, co se projevuje na Ježíšovi, je obecně dáno lidem. V té chvíli si to jinak neuměli srovnat v hlavě. Ještě předtím však mysleli svým způsobem. Viděli, co se stalo, slyšeli, jak k tomu Ježíš přistoupil, a tak zareagovali: ten chlapík se rouhá, protože namísto aby řešil složitější věci, tak jednoduše nábožensky cosi vykládá o odpouštění hříchů. Jako kdybych to slyšel i dnes: „pchá, to vaše modlení!, vaše chození do kostela!, ty vaše legrační zpěvy, to není ani rap, ani jazz, to přece umí každý, když je potřeba! Co z toho je?!“

Ježíš vycítil pozadí takových řečí a tak se jich optal: co si myslíte, že je snadnější? Co je větší překážkou k obnově života? Očištění od břemen neviditelných, zažraných, nebo odstraňování jednotlivostí, byť bolavých? Řešení obecné zátěže všech lidí, nebo něčeho dílčího? Aby měli klid, tak udělal i to druhé. A jim tzv.spadla čelist a nevěděli pořádně, co s tím. Přemožení obdivem, chválili Boha a logicky se domnívali, že je něco takového dostupné všem lidem. A pochopitelně konstatovali, že to je dost dobrá moc!

Autor epištoly (a nechme stranou, byl-li to přímo apoštol Pavel, nebo ne) věnoval druhou část epištoly varováním a napomenutím. Sympaticky vychází z toho, že to, co člověk dělá nebo nedělá, souvisí s jeho náboženským ukotvením. Že všechno souvisí s tím, jak postavená a jak pevná je vnitřní kostra jeho přesvědčení a o co/koho je opřená. Bylo mu jasné, že mnozí čtenáři jeho dopisu moc dobře pamatovali svou pohanskou minulost. To nebyla minulost nenáboženská, ale pohanská, možná někdy přírodní, někdy primitivní, předmětná, někdy soběstředná, ale vždy krátkodobá. Autor předpokládal, že ti, kdo čtou jeho řádky, takovou minulost opustili, že z ní vyšli jako Izrael kdysi z Egypta. Jako tehdy po Egyptě bylo to minulé silně pod kůží! Tak, že i člověk vyznávající v neděli Krista, v pondělí sáhne k amuletům, obrázkům, všelijakým zaříkáváním, k tukaní na dřevo, k vyhledávání opor v astrálních, lunárních a jiných souvislostech. Jedni v takové situaci (i dnes) řeknou, že to není nic špatného, že to je lidské. Pohled křesťanského nároku však klidně může říci, že to je zrada. Zrada na vyznání, zrada na Kristu, zrada na sobě, na druhých. Zrada proto, že se tím ruší poměry nového, alternativního, života, do kterého si člověk namířil, ale cestou nějak zahnul. Tím se diskvalifikuje vydařený start, jako když na první pozici při sprintu přes překážky dojde k zakopnutí (atleti vědí, že se v tu chvíli nenávratně přichází o výhru).

Když budete číst apoštolovo pobídnutí dál, naleznete tak zajímavé odhalení. Je dost nemoderní, ale biblickému myšlení nejuvlastnější. Lidé kolem nás se všemi nápady a akcemi, s představami, jak si nejlépe vyplnit krátký čas

na světě, s módními a pomíjivými trendy, s nákladnými představami o štěstí, nebo i ti s naprosto křivým a zkorumpovaným myšlením, jak si koledují o odsouzení nebo přehlížení druhých, ti nejsou cílem křesťanova soustředění. Dokonce nejsou příčinou stavu civilizace. Na základě toho názoru, pak křesťan nehledá původ komplikací ani v Babišovi, ani Zemanovi, ani pravici nebo kavárenských štěknách, natož v židech, katolicích nebo ateistech; už vůbec ne v Romech nebo uprchlících! Takové soustředění na lidi je příliš dílčí a dočasné. I když, pravda, se to moc dobře někdy nedá, konkrétní trable nespojit přímočaře s lidmi.

Ovšem apoštolův pokus, jak odhalit příčinu všeho a objasnit jádro Ježíšovy debaty se zákoníky, je v tom jít dál za tím, co je v pozadí. Existuje něco důležitějšího než to všechno, co máme před očima a na co běžně cílíme a s čím se vyrovnáváme. Je pravda, že apoštolovo slovo o mocnostech, je trochu nesrozumitelné, ale přece jen poukazuje tím na něco, co nás má v hrsti. Není to něco, co by mělo vyvolávat paranoidní představy o jakési konspirativní a tajuplné říši zla, která si vždy prosadí svou. Týká se to toho nevyzpytatelného v nás. Nedá se to definovat, nedá se to chytit. Ale dostává se to ke slovu, kdy to nečekáme nebo kdy jsme natěšení překvapit něčím naprosto bezkonkurenčně ušlechtilým. Sám Pavel se jednou divil, že tak moc chce udělat něco dobře a vyleze mu z toho zase zlo (R 7,21). Je to jako mimo nás a přitom je nám to tak blízko, jako kdyby nás to znalo! Jako moc, které neumíme čelit, a která nás dost dobře dokáže chytit. Když nás ovládne, tak se oživuje to, co před čím apoštol varoval. My se s tím snažím vypořádat po svém. Buď smířlivě tomu jdeme na ruku a tvrdíme, že to je i naše stanovisko, anebo to ignorujeme s tím, že když je to jinak, tak zkrátka osud byl silnější. V obou případech se ukazuje, že si s tím víme rady, nevíme, jak na to.

Tím jsme u toho, proč oni tehdy tak hezky zadoufali, že ta pěkná moc byla dána lidem. Ano, byla!

A je dávana lidem! Lidem, Kristovým vyznavačům – nám! Vám v tomto sboru! Nám v celé církvi a nakonec i křesťanům v této republice.

Dnes si s vámi připomínáme, že už 90 let se děje misijní dílo na Břevnově a 50 let se tak děje s pomocí tohoto sborového společenství. Bylo kouzelné číst, jak nesnadno vás před lety mateřský sbor propouštěl, jak se štěpil, zda pustit či nikoliv, o kolik přijde na příjmech apod. Kouzelná člověčina! Žádná radost, že se zakládal sbor! Víte, kolik jsme za posledních 25 let založili nových sborů? Já o žádném nevím, pouze sbory zavíráme, rušíme, spojujeme, redukuje. To nejsou činy moci Ducha, moci Kristovy. To jsou činy bezmoci, ústup, stud, vyklízení pozic. Kdyby se onen evangelijní příběh odehrál dnes u nás, tak nás možná už ani nenapadne to, co napadlo ony svědky tenkrát, že s Kristem přichází krásná moc, která je dávana lidem! Oni se možná těšili, že by ji také chtěli. Ježíš nakonec vyslovil i mnohá zaslíbení, co

budou činit ti, kdo uvěří (Mk 16,17n). S tím jsme dávno přestali počítat. Dílčí záležitosti nás zaujaly natolik, že jsme v tom stejní jako ti, kdo žijí kolem nás a neřeší, co je podstatné a nepodstatné. Jednoduše žijí, žijí po svém, žijí mnohdy pohansky, ale bez výčitek. To po nás ale nikdo nechce. Od toho tady křesťané nejsou. Oni/my jsou/jsme nejen svědky spásy v Kristu, ale i dvěma ke Kristu, dokonce i dosvědčovatelé spásy.

Bud'te v tom silní! Ať z vašeho suterénu míří světlo radosti, vděčného zpěvu, silného potěšení z toho, že patříte Kristu! Ať to jde ke všem, kdo tuto pražskou část obývají a zůstávají izolováni u svých dílčích starostí, zatímco obecná potíže, tím, že má stejného jmenovatele, je řešitelná společně, s ostatními. Kéž tedy především s vámi, věrnými Kristu, a díky vám. Amen.

Joel Ruml

Příspěvek mládeže

Jak vidíme naše postavení ve sboru?

První věc, kterou bychom rádi zmínili, je práce s dětmi. Mnozí z nás učí v nedělní škole, jezdí s dětmi na výlety a podobně.

Dále vnímáme, že mládež je jedněmi z dveří, kudy je možné do dejvického sboru vstoupit a kde se mohou prolínat "místní" a nově příchozí. Přibližně pro polovinu z nás tvoří mládež skupinu kamarádů již od dětství (někdy až do uzavření manželství), druhá polovina se mládeže účastní několik posledních let. To vnímáme jako velmi dobrou a zdravou pestrost.

Jako dveře do sboru vnímáme sami sebe, nejen díky úterním setkáním, ale i příležitostným návštěvám mezi sebou či silvestrovským výjezdům. I to považujeme za důležitou součást mládežnického a sborového života, stejně jako aktivní účast na jiných jeho aktivitách (např. příprava prostoru po nedělní škole, organizace setkání Taizé, divadlo aj.) a vzájemnou výpomoc mezi sebou (např. při stěhování, přípravě svateb).

Co pro nás znamená sbor a církev?

Dejvický sbor vnímáme jako základ pro vlastní orientaci rozvíjející se na půdě sboru, ale i v kontaktu se světem mimo církve (obojí považujeme za velmi důležité). Stejně je tomu s církví - s tím upřesněním, že jako církev nechápeme pouze ČCE, ale Církev jako takovou.

Sboru jsme vděční už jenom za to, že máme prostor, kde se můžeme jako mládež scházet a kde můžeme zažívat v mnoha ohledech funkční společenství.

Za co bychom byli rádi, kdyby se v budoucnu ve sboru a v církvi dařilo?

Rádi bychom jednou zažili ekumenickou otevřenost jako něco naprosto samozřejmého, jako prostor setkání, v němž se křesťané nebojí inspirovat

jinými křesťany a nebojí se "vylézt z ulity". Jsme si vědomi rezerv i u nás samotných (např. udržování kontaktů navázaných během setkání Taizé v Praze). Stejně tak bychom velmi vítali i mezináboženský dialog.

Rádi bychom i nadále zažívali dejvický sbor jako milé společenství, které bude také snáze přijímat nově příchozí a ty, kdo do něj příliš nezapadají (vzhledem, vystupováním, názory aj.).

Dejvičtí faráři v pořadí od vzniku sboru až do budoucna: Jan Čapek, Daniel Henych, Miloš Rejchrt (chybí, kázal ten den v Ženevě), Miloslav Nekvasil, Abigail Hudcová, Petr Hudec, Lenka Řidzoňová, Pavel Ruml (zdroj: dejvice.evangnet.cz)

V. Bienále pro Diakonii

Před deseti lety se v pražském dejvickém sboru poprvé konalo Bienále pro Diakonii. Byl to tehdy poměrně živelný nápad uspořádat prodejní výstavu obrazů a z výtěžku podpořit partnerské středisko Diakonie ČCE ve Stodůlkách, resp. právě budovaný stacionář. Na samotnou výstavu pak navazovaly koncerty, přednášky, autorská čtení ad.

Nachomýtl jsem se k tomu a zažil úžasné propojení lidí z velkého sboru, kteří se vlastně na začátku až tak moc neznali, a také oživení a prohloubení zájmu o práci Diakonie ČCE. Z hlavy se mi do značné míry vytratily mnohé

problémy, zádrhely, napětí, kterých bylo také hodně, ale pamatuji si tu radost z podařeného, z dělání něčeho užitečného, ze sblížení se.

Dejvický sbor pořádal pak ještě další dva ročníky a před dvěma lety od něj štafetu převzalo Brno II.

Neviděl jsem do toho už tak podrobně, ale to, že se dobrovolníci z Blahoslavova domu i dalších brněnských sborů a seniorátní mládeže pouštějí do dalšího marathónu příprav, sledu akcí končících dávno za prostředkem noci, snad svědčí o tom, že zafungovalo tohle zvláštní propojení obrazů, hudby, lidí a společné práce, která něčemu konkrétnímu pomůže.

Název Bienále pro Diakonii měl v sobě od začátku zakódováno přání dělat další ročník, ale vlastně nemůžu úplně uvěřit, že je letos už pátý a že to stále funguje stejně „nadšenecky“.

Od 11. do 15. listopadu 2015 bude Blahoslavův dům v Brně plný obrazů, grafik, fotografií a soch. Výstavu doplňují koncerty Ukulele Orchestra jak Brno, Symfonického orchestru Sokola Brno I, Noční optiky, cimbálové muziku Púlčik, ale také kávová seance, košť vín, autorské čtení básníka Víta Slívy a dobročinná aukce. Všechno to uzavrou bohoslužby!

Více se můžete dozvědět na www.bienaleprodiakonii.cz

Výtěžek je určen na nákup vybavení Chráněného bydlení v Nosislavi.

Sašo, Lenko, Anežko a vy všichni, díky!

Chráněné bydlení v Nosislavi

Zkolaudováno a vybaveno základním nábytkem. Probíhají výběrová řízení na pečovatelky a pečovatele a přijímání budoucích obyvatel. Ti se v lednu 2016 budou stěhovat.

Za sebe přiznávám, že už mi ty události posledních čtyř let trochu splývají... První schůzka členů sbor**Chráněné bydlení v Nosislaviu**, kteří stáli o vznik diakonického zařízení v Nosislavi, se konala v únoru 2011. Plány, jednání na úřadech, v církvi, se sousedy, tvorba projektu, shánění peněz, IV. Bienále pro Diakonii, Šachy pro Diakonii, Diakonické víno, meditace Zastav se na chvíli... hádky, bezesné noci... položení základního kamene... výběrová řízení... radost z drobných kroků, dárců, povzbudivých slov, celocírkevní sbírka... a pak zas sled zádrhelů a poryvů.

Vůbec to nebylo tak ideální, jak jsem si snil.

Včera jsem procházel postaveným domem. Z prvního patra je výhled na Pálavu. Marmoleum voní.

Ještě zbývá něco dluhů a rozrůstající se seznam, co bude potřeba dokoupit... třeba velkou speciální polohovací vanu.

Pomalou začíná další fáze, vlastně mnohem podstatnější. Čím bude dům naplněn? Co se v něm odehraje za příběhy? Kdo tam bude bydlet, pracovat? Zúročení neskutečně velké energie řady lidí – těch kolem projektu, stavby, z Diakonie ČCE, ale také těch, kdo pomáhali svou konkrétní podporou snít sen.

Začalo to tím, že se pár členů nosislavského evangelického sboru nechtělo smířit s tím, že jejich starší sousedé a také sestry a bratři mizí ve vzdálených domovech důchodců či umírají kdesi v LDN, proto se s brněnským střediskem Diakonie ČCE pustili do stavění Chráněného bydlení pro seniory a osoby se zdravotním postižením. Sbor věnoval svůj pozemek ke stavbě a spolu s brněnským střediskem začal připravovat projekt i shánět finanční prostředky.

Výstavba byla zahájena po administrativních průtazích v létě 2014. Na spolufinancování projektu se podařilo shromáždit zatím skoro tři milióny korun. Děkujeme!

S ředitelem brněnské Diakonie ČCE Janem Soběslavským si navzájem nadáváme, kdo koho do toho navezl a připravil o čtyři roky života, které by bývaly byly určitě mnohem klidnější, a také si říkáme, že už nikdy nic nestavíme. Je to ten efekt, že člověk naštěstí na začátku neví... Těžko se to vyslovuje, ale někde uvnitř tušíme, že my jsme o hodně bohatší – také o přemýšlení, kde a jak je a byl s námi Pán Bůh. A hlasitě prosíme, aby byl dál.

Protože teď jde ještě o víc.

VáNoční optika

Kdesi se vzal nápad, jestli by v adventu a o Vánocích nebylo možné poslouchat ještě něco jiného než Bachovo oratorium a Vánoce ve zlaté Praze od Karla Gotta... Samozřejmě, že na výběr je toho víc a obě jmenované volby nejsou špatné. Ale...

Noční optici nahráli osm adventních, vánočních a postních písní v úpravách Jakuba Dvořáčka a Miroslava Noska. Jazzovou a zároveň specificky pro Noční optiku znějící podobu tak dostaly písně z Evangelického zpěvníku (1979) jako Zvedněte, brány, svrchků svých; Vítej nám hoste přemilý; Aj růže rozvila se; Čas radosti veselosti a další.

Možná se nejedná o navození atmosféry, která už voní purpurou, ale podle mě se velmi hodí do více rozměrového adventu, kde už něco kvasí radostí; na

kohosi se netrpělivě čeká; kdosi tu byl a hodně toho změnil; s kým si se jde potkat nebo minout v hladových, nemocných a uprchlících – a vlastně je to pořád ten Jeden stejný.

Kompaktní disk je benefiční, Noční optici tvořili a hráli bez nároku na pozemskou odměnu a veškerý zisk z prodeje jde ve prospěch Diakonie ČCE, resp. nosislavského Chráněného bydlení. Objednat si ho můžete za 200,- Kč na cedecko@diakonie.cz

Ondřej Macek

Chráněné bydlení v Nosislavi, foto Ondřej Macek

Srdce v Bibli

(shrnutí tématu probíraného na setkání X-cátníků)

V Písmu je na srdce kladen velký důraz a je zde o něm zmínka v nejrůznějších souvislostech téměř tisíckrát. Jde o nejčastější antropologický termín v Bibli. O srdci jako o fyzickém orgánu se pisatelé Bible zmiňují poměrně zřídka. V převážné většině případů, kdy se slovo „srdce“ vyskytuje v Písmu, je použito obrazně. Srdce je uváděno jako symbol vnitřních věcí v obecném smyslu slova, symbolem nitra, tedy vnitřního člověka, který se projevuje všemi svými nejrůznějšími činnostmi, touhami, náklonnostmi, city a pocity, láskou (Dt 6:5, 1Pe 1:22), radostí (Dt 28:47, J 16:22), vášněmi, úzkostmi, bolestmi, zármutkem (Neh 2:2; Ř 9:2, Iz 35:4), nenávisí (Lv 19:17), předsevzetími, myšlenkami, vnímáním, představami, moudrosti, poznáním, schopnostmi, náboženskými

názory, paměti, uvažováním a svědomím. V Písmu tedy obrazným srdcem není míněno jen sídlo citů a pohnutek a ani jím není míněn pouze intelekt. Dá se snad říci, že srdce je úplným souhrnem vnitřního člověka, na rozdíl od těla, které je člověkem vnějším a hmatatelným. Ve většině případů však označuje srdce vnitřní podstatu člověka podobně jako „duše“ [nefeš] a duch [rúach], při čemž srdce je možné chápat jako bezprostřední orgán duše, po případě i ducha. Duše a srdce jsou proto často souběžné výrazy (Ž 24:4). Ale i duch a srdce jsou místy souběžné výrazy. Neboť duch podmiňuje osobní život [duši], jehož orgánem je srdce, takže srdci je často připisováno to, co patří do oblasti působnosti ducha, zvl. tam, kde jde o spirituální projevy věřícího (Ž 34:19).

Správný postoj srdce začíná jeho „zlomením“ či „zkroušením“ (Ž 51:19 nebo v. 17) což je označení pokory a lítosti. Je synonymem „zkroušenému duchu“ (Ez 11:19). Na Boží vůli nereaguje „srdce obalené tukem“ nebo „srdce neobřezané“ (Iz 6:10, Ez 44:7). Bible na několika místech říká, že pro Boha, který zkoumá srdce, není rozhodující pouhé vnější vzezření, ale to, jaký je člověk skutečně uvnitř (Př 17:3; 24:12; Ža 17:3; 1Sa 16:7). Písmo proto radí: „Nade vše, co třeba chránit, opatruj své srdce [celého vnitřního člověka], neboť z něho jsou zdroje života.“ (Př 4:23, PSP). Proto je pro věřícího důležitá modlitba, aby Bůh mohl prozkoumat naše srdce (Ž 139:23) a stvořil nám čisté srdce (Ž 51:12). Cílem nás všech musí být „nové srdce“ (Ez 18:31), aby Boží zákon nezůstal jen vnější záležitostí, ale byl v nás, v našem nitru, biblicky řečeno „byl vepsán do srdcí“ a očistil je (Jr 31:33). A Ježíš k tomu říká: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.“ (Mt 5:8).

V řadě případů, kdy se v Bibli vyskytuje výraz „srdce“, je tímto výrazem označována schopnost přemýšlet, ne však v tom smyslu, že by tato schopnost byla vyčleněna z celku, který tvoří vnitřního člověka. Mojžíš nabádal Izraelity: „Uznej tedy dnes a připomínej si ve svém srdci, že Hospodin je Bůh nahoře na nebi i dole na zemi a žádný jiný není“. A později jim řekl: „Hospodin vám však až dodnes nedal srdce, které chápe, oči, které vidí, a uši, které slyší.“ (Dt 4:39; 29:3 PSP). Z některých případů jak ve SZ, tak i v NZ vyplývá, že pojem „srdce“ ve smyslu schopnosti přemýšlet je zvláště v případech, kdy je srdce uváděno ve spojitosti s ‚myšlením‘ (Mt 9:4), ‚uvažováním‘ (Mr 2:6), ‚porozuměním‘ (1Kr 3:12; Mk 6:52) a ‚poznáním‘ (Př 15:14).

Důležitou stránkou vnitřního člověka, jak jej představuje „srdce“, jsou pohnutky, hybná síla našeho jednání. Například ti, kdo přinášeli příspěvky na stavbu svatostánku: ‚byli ponouknuti svým srdcem‘ (Gn 35:21, 26, 29; 36:2). Ničemný Haman ‚se opovážil‘ (doslova ‚naplnilo se jeho srdce‘), aby zosnoval spiknutí proti Židům (Est 7:5, srov. Sk 5:3). V listě Židům 4:12 je o Božím slově

řečeno, že je schopné „rozeznávat myšlenky a úmysly srdce“. Také Ježíš ukázal, že ze srdce vychází podněcující síla, která nás vede k jednání, jak k dobrému, tak i ke špatnému (Mt 15:19; Lk 6:45).

Pokud je v NZ zmínka jak o srdci, tak i o mysli, vztahuje se výraz „mysl“ na intelekt, zatímco „srdce“ se vztahuje na city, tužby a pocity vnitřního člověka. Ježíš například řekl: „Budeš milovat PÁNA, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celým svým rozumem.“ (Mt 22:37, PSP).

Všechny takové činnosti, schopnosti, city a vlastnosti jsou připisovány nikoli doslovnému srdci jakožto orgánu, ale obraznému srdci, které představuje celou a pravou vnitřní osobnost.

Martin Volný

Jeden den v Helsinkách

Strávila jsem v červnu týden v Helsinkách. Manžel pracoval a já měla čas na výlety a poznávání města a okolí.

Viděla a zažila jsem mnohé. Poznala jsem národní styl, nádhernou secesi, prošla místní luteránské kostely postavené většinou na přelomu 19. a 20. století v tomto stylu, otevřely se mi i dveře zamčeného kostela, protože jsem „náhodou“ oslovila na ulici pána, který měl klíč (připravoval večerní koncert). Velkým zážitkem pro mě byla návštěva nádherného pravoslavného kostela v centru v době křtu. Ale o tom třeba jindy.

Musím Vám totiž vyprávět o jednom dni, který byl skutečně výjimečný. Výjimečný na setkání s lidmi.

Je to vlastně výhoda pohybovat se sám v cizích krajích, člověk lépe vstřebá atmosféru a podaří se mu lehčeji navázat kontakt s místními lidmi. O tom je vlastně cestování. Poznat jiné kultury, jiné světy. Vyslechnout názory, zeptat se na život, na radosti a trápení, na politickou situaci, zkrátka přiblížit se místní mentalitě.

Rozhodla jsem se jeden den věnovat jedné okrajové části města, která se jmenuje Espoo. Je součástí tzv. Velkých Helsinek. Skládá se z několika moderních čtvrtí, největší výstavba vznikala až ve 20. století. Chtěla jsem navštívit čtvrť Otaniemi a Tapiolu. Nastudovala jsem, co mohu vidět v dané oblasti, která není centrem pozornosti davů turistů. Ale přesto stojí za to ji navštívit.

V Otaniemi ja architektonický skvost – Helsinská technická universita. Jejím autorem je známý finský architekt Alvar Aalto. Prolezla jsem ji celou

včetně neskutečného prostoru – obrovské hlavní posluchárny. Tak dlouho jsem brala za kliku, až se dveře otevřely.... Neuvěřitelný strop vedený v diagonále směrem k profesorskému stupínku, celý zvlhžený. Podobný je ve čtvrti Tapiola v místním koncertním sále. Tam mě odemkli dveře místní správci. A hle – podobný strop. Že by stejný architekt? Ne on, ale jeho žák, zní odpověď. Moc zajímavé.

Chtěla jsem ale především poznat místní kostely. V Tapiole jsem objevila nádherný pravoslavný kostel. Je poměrně nový, cca 15 let. Vstoupím dovnitř a tam hodují lidé – je tu nějaká slavnost. Nenechám se odradit, projdu a vstupuji do hlavní části kostela. Je celý pomalovaný biblickými výjevy, tak, jak to je v pravoslavných kostelech běžné. Potřebuji se ztišit, usedám na lavici a medituji. Za nějakou chvíli ke mně usedá kněz. Začínáme si povídat. O životě, o víře. Později se přesouvám do hlavního sálu. Dozvídám se, že můj hostitel je Rus, který již 17 let žije ve Finsku. Slaví křest svého 4. dítěte. Když se dozvídá, že jsem z Prahy, volá svoji ženu, představuje mě. Své ANO si totiž před lety řekli na Karlově mostě v Praze. Oba se radujeme. Je toho více, co nás spojuje.

V Tapiole je zvláštní hřbitov. V jedné jeho části jsou takové sloupky s malými destičkami se jmény zemřelých a s úchytem pro vázu s květinou. Pod sloupem jsou všichni vyjmenovaní pohřbeni. Povídám si s jednou starou paní, leží tu její muž. Kupodivu i na takovém místě má smysl pro humor. Život jde dál. Na konci hřbitova je velká deska na zdi se jmény zemřelých a opět s možností přinést květiny. Mladá žena mi vypráví o svém muži. Jeho jméno je na desce. Zahynul na motorce, byli spolu jen tři roky. Smutné. Snažím se s ní mluvit, dát jí naději.

V Otaniemi je kaple. Moderní, leží na takovém vršíčku. Vůbec jsem si ji nevšimla, šla jsem kolem. Už jsem to vzdávala, nikdo z místních netušil, kde mají kostel. Věřících je ve Finsku čím dál méně, prý mají s církví špatné zkušenosti. Je pravda, že nás v jednom obřím kostele v centru Helsinek bylo na bohoslužbách jen sedm.

Až jeden mladík si vzpomněl. Kaple byla nedaleko, schovaná mezi stromy. Vstoupila jsem dovnitř. Proti mně vycházeli dva Japonci, muž a žena. Zahlédnu hráčku na klavír. Začíná hrát. A pak zpívat. Nádherně. Citlivě. Emotivně. Měla jsem pocit, že se stal zázrak. Nechápala jsem, kde se tam vzala. Vypadalo to skoro, jako když hraje a zpívá na moji počest. Že jsem přišla. Že jsem vytrvala a kostel našla. Jakoby ji sem poslali andělé. Ti přece posílají andělskou hudbu. Japonci se vrátili. Jen jsme se na sebe s úžasem dívali.

Teprve když vše skončilo, tak jsme se dozvěděli, že zpěvačka zpívala finskou lidovou píseň, baladu. Protože má večer vystoupení. Někdy prý sem chodí cvičit. Ale zase ne tak často. Já jen říkám: Děkuji. Za tak krásný zážitek.

A ještě něco. Přední strana presbyteria kostela je obdélník, celý prosklený. A za ním jsou stromy, kytky, zkrátka příroda. A uprostřed je bílý kříž. A do toho ta píseň. Mám chuť zavolat – já chci ještě!!!!

Jiřina Muzikářová

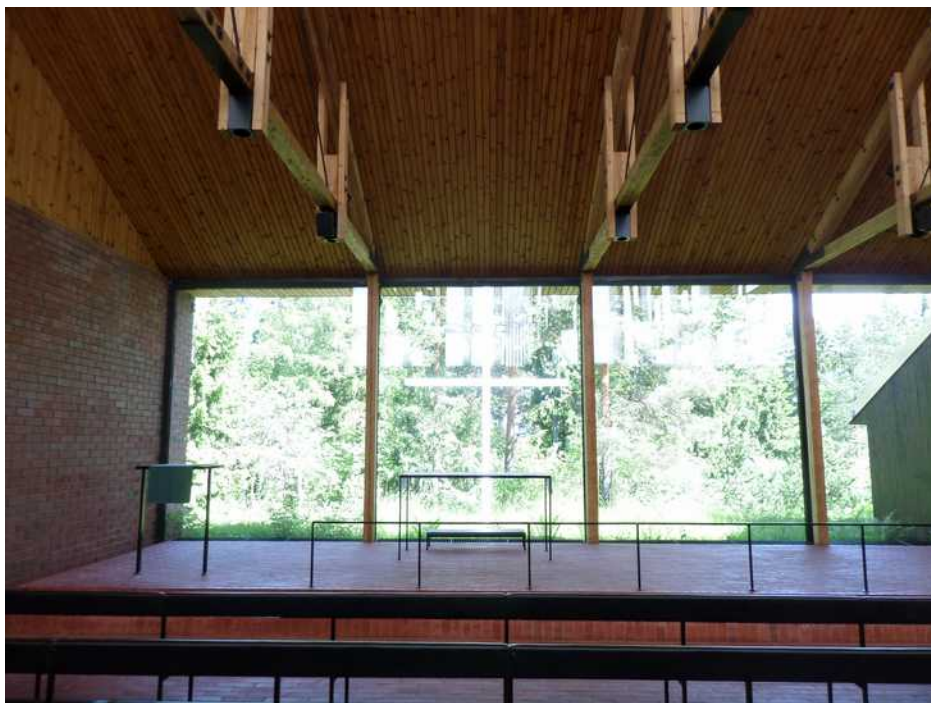

Foto Jiřina Muzikářová

Noc v kostele s dětmi

V podvečer první říjnové soboty se ve sboru v Dejvicích sešlo 9 dětí, aby zjistily, co se v noci děje v kostele. Nebyly tam samy, spolu s nimi tu byla sborová sestra a farářka. Naším tématem bylo „Když se o chléb dělím“. To je název písně, kterou děti také v neděli zpívaly při bohoslužbách. Během večera jsme připravovali těsto na chleba, který jsme ráno upekli a přidali k výzdobě na stůl Páně. Právě kvásek, který se do chleba dává, je jednou z věcí, o kterou se můžeme dělit, a ono nám neubývá.

Dejvický sbor má krásnou a funkční kuchyni s troubou, tak jsme s pečením pokračovali. Pustili jsme se do přípravy biblického koláče. Děti bravurně hledaly v Bibli a našly, které všechny suroviny budeme potřebovat, došli jsme do obchodu a dali se do pečení. V neděli po bohoslužbách koláč rychle zmizel a pro zájemce přikládáme recept. Pochází z Německa, já ho mám od Hanky Gottwaldové, kterou jste mnozí asi také znali.

V neděli ráno byly děti v kostele neobvykle včas, mohly se zapojit do různých nedělních příprav a několikastupňově vítaly přicházející, někdo stál už venku na ulici, další u dveří, další vkládal lidem do ruky ty správné zpěvníky. Den díkčinění byl tak hned od rána veselejší. Děkujeme, děti!

Lenka Ridzoňová

Foto Lenka Ridzoňová

SLADKÝ BIBLICKÝ KOLÁČ (Lutherský Bibelkuchen)

překlad z němčiny: český ekumenický + Hana Gottwaldová

S pomocí Bible může člověk i péct dobroty! Recept ovšem vyžaduje trochu listování v Bibli. Tam, kde není pokyn jednoznačný, může se kuchař/ka řídit svým nejlepším svědomím. Při pečení platí doporučení Matouše 19, 12d.

(pozn.: pozor na písmenka za číslem verše, někdy je surovina v pořadí až několikátá - podle písmene abecedy.)

Suroviny:

1 1/2 hrnečku 5. Mojžíšova 32, 14a

6 kousků Jeremiáš 17,11

2 hrnečky Soudců 14, 18a

4 1/2 hrnečku 1. Královská 5, 2

2 hrnečky 1. Samuelova 30, 12b

1/2 hrnečku 1. Korintským 3, 2

2 hrnečky Nahum 3, 12

1 hrneček 4. Mojžíšova 17, 23b

1 špetka 3. Mojžíšova 2, 13

3 čajové lžičky Jeremiáš 6, 20b

1 balíček prášku do pečiva

Těsto je dost tekuté.

Při přípravě je třeba se řídit Příslovím Šalomounovým 23, 14a.

Potom se dá na plech a dle Daniele 3, 23 na asi jeden a půl hodiny.

Když je koláč hotov, pak při jídle nezapomeňte na radu Lukáše 14, 12 - 14.

Dobrou chuť přeje Hanka Gottwaldová

Foto Lenka Ridzoňová

Jubilanti v listopadu

Alena KREJČOVÁ 92 let

Miloslav NEKVASIL 85 let

Přejeme, aby je Pán Bůh posiloval a byl jim blízko ve dnech zlých a těžkých.

K volbě staršovstva

Vážené a milé sestry, vážení a milí bratři,

několik z Vás se na mne obrátilo s prosbou, abych poněkud objasnil volbu části staršovstva, která se v našem dejvickém sboru bude konat v neděli 8. listopadu. Oddíl H. Řádu o správě církve se jmenuje „Staršovstvo“ a obsahuje 5 článků: 22. Členství ve staršovstvu, 23. Funkcionáři staršovstva, 24. Působnost staršovstva a 25. Bezplatnost funkcí a náhrada výdajů členů staršovstva a 26. Neúčast na zasedáních staršovstva. Zatímco článek 24 vypočítává v 19 bodech označených a) až s) působnost staršovstva kromě úkolů stanovených Církevním zřízením, článek 22 obsahuje 9 bodů, z nichž první říká, že v každém farním sboru musí být zřízeno staršovstvo a druhý, že členy staršovstva jsou faráři a jáhnové ustanovení ve sboru nebo rozhodnutím církevních správních orgánů a členové staršovstva zvolení sborovým shromážděním. To je svoláno právě na 8. 11. a budeme při něm volit část staršovstva našeho dejvického sboru ČCE.

Náš sbor patří k těm sborům, kde je staršovstvo, jehož volební období je v naší církvi vždy šestileté, voleno „na dvakrát“ v tom smyslu, že dvě poloviny staršovstva jsou voleny střídavě po třech letech. Vždy po třech letech polovina členů vyprší mandát a mohou, ale nemusí kandidovat do staršovstva na dalších šest let znovu. V našem sboru vyprší v listopadu mandát těmto sestřím a bratřím, členům a náhradníkům staršovstva (v abecedním pořadí): Caldová, Hejl, Heller, Henychová, Jílková, Prudký, Študentová, Tichá, Sýkora, Volný. Zatím nevím o tom, že by někdo z nich další kandidaturu odmítl, takže předpokládám, že budou všichni kandidovat znovu.

Na rozdíl od nich mají mandát k práci ve staršovstvu až do listopadu roku 2018 bratři a sestry, které letos nebudeme volit, protože pokračují (uvádím je opět v abecedním pořadí): Cihlová, Černohorský, Mašek, Petříčková, Prosek, Růžková, Susa a Uhlířová. Shodou okolností se však právě poslední tři uvedení - sestry Růžková a Uhlířová a bratr Susa rozhodli k datu volby poloviny staršovstva resignovat a budeme tedy letos volit o tři sestry či bratry starší více.

Naše staršovstvo je šestnáctičlenné, takže do něj musíme zvolit (kromě pěti pokračujících) jedenáct starších a kromě toho čtyři náhradníky, celkem patnáct

sester a bratří, členek a členů našeho sboru. K deseti jménům sester a bratří, uvedeným výše jako ti, kterým letos v listopadu vyprší mandát a kteří kandidují znovu, přibývají na nástěnce ve sborové předsíni další jména tak, jak je sestry a bratři postupně navrhuji. Připisovat je můžete i nadále a dokonce i v den volby můžete ještě navrhnout další členky a členy našeho sboru, kteří budou na poslední chvíli připsáni na připravenou kandidátní listinu.

Kdyby Vám komukoli nebylo něco kolem volby části našeho dejvického staršovstva jasné, prosím Vás, obraťte se na bratra kurátora Jana Maška nebo na mne. Rádi Vám na Vaše dotazy odpovíme.

Všechny Vás srdečně zdravím!

Daniel Heller, místokurátor

Historické okénko

V návaznosti na oslavy 50. výročí našeho sboru otvíráme v Souterrainu novou občasnou rubriku „Historické okénko“.

Zažili jste ve sboru veselé, zábavné, úsměvné momenty, na které i po letech rádi vzpomínáte? Podělte se o ně s námi.

Svoje příspěvky zasílejte na adresu redakce Souterrainu.

Oznámení

Host v listopadu – 26. 11. v 19:00

Vladislav Günter, ředitel Centra pro integraci cizinců

Debata o mýtech a faktech o aktuální „uprchlické krizi“. Výhledy, silné a slabé stránky české imigrační a integrační praxe, hrozby i příležitosti z hlediska nevládního sektoru.

Účet pro uprchlíky

Br. farář Mikuláš Vymětal nám posílá číslo transparentního účtu, na němž jsou přijímány finanční dary pro uprchlíky v detenčních zařízeních, které v rámci své práce navštěvuje. Za peníze se pořídí balíčky s oblečením, hygienickými potřebami a potravinami, které budou jmenovitě dopraveny klientům Správy uprchlických zařízení. Číslo účtu: 115-1167400297/0100.

Na následující facebookové stránce lze získat více informací:
<https://www.facebook.com/groups/pomoc.bela/>

Netradiční kalendář

Z iniciativy rodičů jednoho žáka spec. školy při středisku Ratolest Diakonie ČCE vzešel nápad na zajímavou netradiční realizaci kalendáře.

VIP osobnosti byly fotografovány pod vodou, „Topili se pro Ratolest“, aby svým přispěním pomohli k vybudování sportovně-relaxačního místa na zahradě Ratolesti. Vznikl tak neobvyklý kalendář, který chceme nabídnout zájemcům nejen pro jeho zvláštnost, ale především těm, kteří chtějí podpořit speciální školu. Náklady na tisk byly poměrně vysoké, cena za kalendář byla stanovena na 250,-Kč.

Pokud by měl někdo zájem podpořit nákupem kalendáře tuto akci, může se obrátit na paní Martinu Řehákovou, martina@amers.cz, tel.: 603 154 924 nebo: <http://skola-stodulky.diakonie.cz/kalendar-ve-vlnach-2016/>

**Uzávěrka příštího čísla
Souterrainu je 24. 11. 2015.**

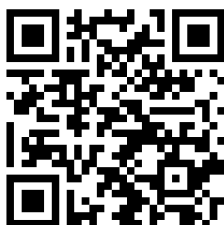
**Listopadové číslo vyjde
29. 11. 2015**

Dárek bratří katolíků k výročí sboru.

Kalendář na listopad 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 11. - VP 8. 11. - volba části staršovstva 15. 11. 22. 11. 29. 11. - 1. adventní neděle NP a občůdek jednoho světa	Pavel Ruml Lenka Ridzoňová Martin Prudký Zdeněk Susa Lenka Ridzoňová
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola: neděle v 9:30 Děti 3-8 let: 2. a 4. čtvrtek v měsíci	
Mládež a dorost	3.11. - u manželů Härtelových (Filipa a Elišky) a 17.11. Biblický program je Matoušovo evangelium	
x-cátníci	Bude upřesněno později	
Naši pěvci	Středa 18:30	
Klub poznávání	12.11. v 9:30. Klára Jiráčková: Život Evropanky v Egyptě a Maroku.	
Hodina pohybu	2. 11., 16. 11. a 30. 11. 2015	
Setkání s hostem	26. 11. v 19:00 Vladislav Günter, ředitel Centra pro integraci cizinců	
Staršovstvo	5. 11. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
Adresa redakce:
Mgr. E. Henychová, Radčina 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
Adresa sboru:
Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN Prosinec 2015

„...pohnulo se radostí dítě v mém těle...“

(Lukáš 1:44b)

To je pohybu a pohybů kolem Vánoc!

- Předcházel Ježíšovu narození – pohnul se anděl k Zachariášovi, anděl Gabriel k Marii, Marie k Alžbětě, ještě nenarozený Jan Křtitel v matčině těle. A pak dochází k tomu neznámějšímu „předvánočnímu“ pohybu – Josef a Marie jdou do Betléma.

- Patřily k Ježíšovu narození a k bezprostředním událostem potom – pohnul se anděl k pastýřům, pastýři do Betléma, mimino v jeslích, zvířata ve stáji, kometa na obloze, mudrci z východu, rodiče s malým Ježíšem do chrámu. A pak nahonem emigrují do Egypta, protože se dala do pohybu Herodesova zabíjäcká mašinérie. Až jde jednomu z tolika pohybů hlava kolem...

Ježíš Nazaretský rozhybal tento svět. Rozhybal NÁŠ svět. Mám z toho radost, protože tento pohyb přinesl jednou provždy změnu. Ježíš Kristus hýbnul světem tak, že daroval nám lidem sebe sama.

Největšímu počtu lidí, kteří se letos dali do pohybu, říkáme migranti. Zamotali svým počtem hlavu politikům a celému světu. Přeji všem, kteří se vydali na dalekou cestu z války a bídy, aby našli, co hledají.

Nám všem přeji dloooooouhé a pokojné Vánoce. A přeji si, aby nás jejich zvěst vedla k pohybu, který bude znamenat velikou radost nejen pro nás, ale i „pro všechny lid“.

Pavel Ruml

Obsah čísla:

1-...pohnulo se radostí dítě v mém těle... | 2-Výtah z jednání staršovstva | 4-My a migranti | 5-Nové staršovstvo | 5-Noví členové staršovstva se představují | 7-Poděkování | 7-Igor David Nadrchal | 9-Historické okénko | 10-Opravdový dárek | 11-Zavřít, nebo otevřít? | 13-Vánoční pobožnost | 15-Láska | 17-Jubilanti v prosinci | 17-Oznámení | 20-Kalendář na prosinec 2015

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 5. 11. 2015 v 19:00

- příprava voleb části staršovstva: počet členů s hlasovacím právem je 244, byla přijata rezignace s. Uhlířové a br. Susy, byl schválen postup při volbách i konečná kandidátka s 20 kandidáty,
- středisko Diakonie Stodůlky: s. Dana Caldová – příště volba nové DR (5 členů řádných +3 náhradníci, z našeho sboru 3 + 1). Návrhy: s. Caldová, br. Petříček, br. Sýkora, s. Ridzoňová, dále pí A. Kunová, p. Veber, pí Petru za rodiče,
- schváleno zaplacení poplatku 100 Kč a cestovného do Plzně pro 2 lidí na seminář učitelů NŠ,
- sbírky: JTD 5 054,- Kč, FSCHP 4 470,- Kč, na syrskou rodinu 9 265,- Kč, probíhá sbírka na uprchlíky, ještě v prosinci budou adventní seniorátní, interní sbírka vánoční na nadílku pro děti a 25. 12. pro bohoslovce a vikariát,
- farní byt - jednání s p. Strakou o úhradě části nákladů ze strany SR, dořeší se 25.11.,
- určení sborové sbírky pro uprchlíky: z variant pomoci v ČR nebo v útočistištích v blízkosti konfliktu se předpokládá podpořit právní činnost OPU, definitivně bude o využití vybrané částky rozhodnuto podle její výše. Informovat členy sboru o dalších možnostech.
- schválena pomoc ve výši 10 000,- Kč pro sbor v Jihlavě na PF,
- v týdnu po 9.11. zavedení teplé vody dolů do nové sprchy - zajišťuje br. Hlavsa,
- konvent: v sobotu 7. 11. 9–17 hod. konvent ve sboru Žižkov I, delegáti: s. Ridzoňová, s. Petříčková, s. Tichá, br. Heller, br. Mašek; sdělit potřebu
- letáků JJ pro náš sbor – 80 ks,
- svatba členů CB v naší modlitebně dne 27. 11. 2015 za dar sboru (na uvážení svatebčanů),
- s. Šloufová požádala o možnost uspořádat u nás ve sboru malou výstavu obrazů kombinované techniky v roce 2016 – schváleno,
- 21. 11. ve 14:30 hod. slavnostní bohoslužby u Salvátora s instalací nové SR,
- varhany – nutno zamykat a založit sešit pro zapisování jednotlivých uživatelů a případných závad, klíč uložit na jedno místo. Zajistí br. Černohorský - podle vlastního uvážení vymění zámek,

- do konce r. 2015 vyměnit vložky a klíče v obou vchodových dveřích, snížit počet držitelů klíčů, vytvořit jejich seznam a systém evidence – br. Mašek,
- v ohláškách upozornit na platbu saláru a PF,
- zemřel br. J. Tůma v úterý 3. 11. 2015, pohřeb bude v kruhu rodiny,
- rozloučení se s. Růžkovou a s. Uhlířovou – ukončení činnosti členek staršovstva,
- schválení seznamu členů s hlasovacím právem, informace o aktuálním stavu kandidátky,
- schválený postup voleb: jedinou kandidátkou jak 8 členů staršovstva na 6 let, tak další členy na 3 roky a 4 náhradníky – na 6 let bude zvoleno 8 kandidátů s nejvyšším počtem hlasů,
- příprava na konvent:
 - nová volba delegátů (V. Tichá, D. Heller, M. Študentová) a náhradníků (J. Mašek, M. Petříčková, M. Volný),
 - návrhy na členy nového seniorátního výboru - R. Mazur, Z. Skuhrová, D. Heller, M. Hrubeš, D. Titěra,
 - stanovisko ke změnám řádů: úpravy voleb delegátů JJ – schvalujeme, úprava kazatelského reverzu – schvalujeme s výhradou,
- biblické hodiny s br. Prudkým – vysoká úroveň,
- mládež se bude scházet 1x za 14 dní,
- středisko Diakonie Stodůlky: s. Dana Caldová – volba DR se zatím odkládá, komplikace se slučováním středisek,
- finanční zpráva:
 - Kongo – bude svolána schůzka přispívajících,
 - v říjnu celocírkevní sbírky: na FSChP 4. 10., na JTD poslední – k ní dopis ze SR,
- z došlé pošty a různé:
 - seminář pro učitele NŠ,
 - schváleno zachování způsobilosti br. Susy k ordinované službě,
 - téma uprchlíci – seniorátní výbor chystá přednášky o uprchlících, i o islámu obecně,
 - u nás máme na listopadovém Setkání s hostem Vladislava Güntera, ředitele Centra pro integraci cizinců a br. Hejl nabídl kontakt na Marii Skálovou – Člověk v tísní.

My a migranti

S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud – tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly. (Žd 13,2)

Velkým tématem letošních veřejných debat se stali utečenci, přicházející z různých zemí a hledající bezpečí a slušné životní podmínky v Evropské unii. Podle údajů mezinárodní organizace pro migraci jich letos do Evropy přišlo hodně přes půl milionu a miliony se jich nacházejí mimo hranice EU. Mladí, staří, matky s dětmi, celé rodiny i ti, kteří přežili smrt svých blízkých. Přicházejí jich každý den tisíce, každý den přibývá obětí, těch, kteří cestu nepřežili. S přicházející zimou se situace dalších migrantů stává stále obtížnější. Hrozí tu obrovská lidská tragedie.

V některých zemích EU jsou zdůrazňovány vstřícnost, soucit a vlídné přijetí lidí v nouzi. V naší veřejnosti se šíří především představy ohrožení, zátěže a nebezpečí pronikání zločinu. Na této situaci se podílejí také média a naši politici této náladě nedokáží nebo nechťejí důrazně čelit. Vzhledem ke způsobu jednání s migranty (např. v tzv. detenčních zařízeních) získala ČR velmi špatnou pověst a je za své chování kritizována na mezinárodní úrovni.

Prosíme Vás, abyste jako křesťané, kteří znají důležitost milosrdenství, ve svém okolí čelili atmosféře nenávisti a strachu z přichozích. Je naším posláním dosvědčovat a připomínat našim spoluobčanům lidskost, soucit, úkol nasytit hladové, napojit žízňící, obléci potřebné, navštívit tísněné jako nejenom evangelijní přikázání, ale také jeden ze základů evropské kultury.

Hlavní zátěž tohoto obrovského utečeneckého proudu nese několik málo států. Z více než půl milionu žádostí o azyl v letošním roce připadá přes 200 tisíc na Německo, skoro 100 tisíc na Maďarsko, potom Švédsko, Itálii, Francii a Rakousko. Požadavek rozložit zátěž mezi všechny členy evropského společenství, být navzájem solidární v dobrém i ve zlém, by měl být samozřejmě přijat.

Obracíme se na Vás s prosbou, abyste s nezbytnou odvahou mezi svými přáteli či jinak blízkými obhajovali nutnost solidarity na mezinárodní úrovni, pamětlivi apoštolského napomenutí, abychom na sebe brali břemena druhých. Každé lidské společenství může být stabilní jen tehdy, je-li jeho základem také solidarita.

Víme přitom, že Česká republika, jakkoliv v tom zůstává za mnohými

partnerskými státy, dovede přijmout ročně velký počet lidí. Mnoho tisíc z nich, nehledě na etnické, náboženské a kulturní odlišnosti, se již stalo našimi spoluobčany. Jsme vděční za všechny, kdo se těchto lidí ujímají, kdo se dobrovolně zapojili do péče o uprchlíky a pomáhají potřebným.

Od našich státních institucí očekáváme, že vytvoří podmínky jak pro samotnou integraci, tak pro zvládání potíží, které s ní jsou spojeny, včetně možných konfliktů. Víme, že si to vyžádá energii, připravenost organizační a zákonnou i nemalé náklady.

Prosíme, abyste jako křesťané ve svém okolí rozptylovali strach v důvěře, že milosrdenství, solidarita a vstřícnost k bližním v nouzi jsou zásadní součástí zralého lidství a že obětovat něco z našeho pohodlí, dostatku a prostředků může pomoci snížit počet obětí na lidských životech. Může se to zdát úkol nad naše síly, ale smíme spoléhat i na Boží pomoc.

Dne 8. listopadu 2015

Poradni odbor pro společenské a mezinárodní záležitosti synodní rady ČCE

Nové staršovstvo

Složení nového staršovstva po volbě dne 8.11.2015

Farářka: Lenka Ridzoňová.

Presbyteři: Jana Cihlová, Tomáš Černohorský, Pavel Geier, Filip Hanuš Härtel, Petr Hejl, Daniel Heller, Eva Henychová, Jan Mašek, Marta Petříčková, Pavel Prosek, Martin Prudký, Judith Stoklasová, Kryštof Sýkora, Marta Študentová, Věra Tichá a Martin Volný.

Náhradníci: Daniela Caldwellá, Wanda Dobrovská, Martina Jílková a Daniel Molnár.

Noví členové staršovstva se představují

Judith Stoklasová

Pocházím z Pirmy u Drážďan. Doma jsem zažila živou ekumenii, protože mamka pochází z katolické rodiny a táta je evangelík.

Společně se svými dvěma bratry jsem vyrostla v obou pirenských sborech: v katolickém sboru jsem byla pokřtěna a biřmována a chodila jsem na náboženství, v evangelickém jsem zpívala v dětském sboru, který jsem později i přechodně vedla. Češtinu jsem se učila na česko-německém gymnáziu v Pirně. Po maturitě jsem pracovala 1 rok jako dobrovolnice v zařízení Diakonie pro

postižené „Rolnička“ v Soběslavi. Chodila jsem tam do místního sboru ČCE, kde byl farářem Honza Kupka, původní člen dejvického sboru. Na soběslavské mládeži jsem potkala svého budoucího manžela Marka.

Od 2011 spolu žijeme v Praze a chodíme do Dejvic. V roce 2013 nás společně oddali Bertram Wolf a Petr Hudec v Pírně. V dejvickém sboru se podílím na organizaci mládeže a učím v nedělní škole. Inspirována svými zkušenostmi z Pírně jsem začala rozvíjet tradici zpívání s dětmi pravidelně po nedělní škole. Nacvičené písně zpívají děti občas na bohoslužbách. Vystudovala jsem medicínu v Magdeburgu a na 3. LF UK v Praze a aktuálně pracuji na Pediatrické klinice FN Motol. Pokud mi zbude volný čas, hraji na housle v orchestru Univerzity Karlovy.

V rámci členství ve staršovstvu bych chtěla podpořit spolupráci se sbory jiných konfesí a tím navázat na vzniklé kontakty během organizace setkání Taizé

2014/15. Dále bych ráda rozvíjela zpívání s dětmi, právě připravujeme hudební vánoční divadlo na 4. adventní neděli.

Nové členy staršovstva budeme postupně představovat v dalších číslech.

Poděkování

Komu? Nu, milé sestře Mirjam Růžkové. Byla dlouholetou sborovou sestrou dejvického sboru a taktéž členkou jeho staršovstva. Známe ji jako sestru, která nás vítá při příchodu do sboru, vždy s typickým úsměvem a laskavě zářícím obličejem. Po celou dobu více než čtyřiceti let neúnavně, skromně a svědomitě sloužila našemu sboru. Mnozí jsme ji vděční za její mnohou konkrétní pomoc a rozmanitou službu. Stála vždy tiše v pozadí, avšak když bylo potřeba, přispěchala s nabídkou pomoci. Nelitovala přitom času, též i zdraví, kterého se jí do nynějška moc nedostává. Její přehled o všech členech sboru je obdivuhodný, též o službách, pravidelně se opakujících. Mnohdy se telefonicky ujišťovala, zda nedošlo k jejich opomenutí. Všichni duchovní, kteří sloužili v našem sboru, vzpomínají na ni s velkou vděčností a láskou.

Spolu s jejím tichým a skromným manželem, vysokoškolským pedagogem, jenž před lety zemřel, vychovala dva syny. Oba mají již své početné rodiny a oba zůstávají věrni naší církvi. Sestra Mirjam s mladší sestrou Hanou vyrůstaly v rodině školního inspektora. Úmrtím maminky i jedné sestry muselo být nepochybně jejich mládí poznamenáno.

I my, kteří přicházíme do styku s touto milou sestrou, děkujeme Pánu Bohu za její ne zcela jednoduchý, avšak bohatý život, vyplněný službou Pánu i bližním, a přejeme ji, aby Pán života ji posiloval, přidával ji tak potřebné zdraví a aby byla nadále obklopena nejbližšími i těmi ve sboru, kteří ji mají moc a moc rádi. V této souvislosti autor těchto řádků ji zvláště vyjadřuje dík, že mohl dlouhou dobu vykonávat službu sboru s její velkou pomocí.

Pavel Prosek

Igor David Nadrchal (1966-1995)

V říjnovém Souterrainu píše Jiřina Muzikářová o dvaceti letech, které prožila v Našich pěvcích. Také o tom, jak její manžel Zdeněk přišel poprvé na koncert sboru, a to ke Klimentu, kde pěvci odcházeli za zpěvu písně z Taizé Každý den Pán mi sílu dává.

Moc dobře si ten koncert pamatují, i když pěvci za dobu svého trvání (v únoru to bude už třicet let) odezpívali stovky dalších vystoupení. Několik dní před klimentským koncertem zemřel ve věku 29 let náš spolubratr a spolupěvec Igor David Nadrchal (18. října 1995). Jeho nemocné srdce už nevydrželo. Píseň Každý den Pán mi sílu dává byla Davidova oblíbená a dobře vystihovala i to, co Davidovi pomáhalo unést jeho handicap. A tak závěr koncertu, to byla právě pocta našemu kamarádovi a rozloučení s ním.

Davida si pamatují od jeho 5 let. Vybavují se mi všelijaké nesourodé útržky. Třeba jak - narozdíl od jiných dětí v nedělní škole, které se válely pod stolem - vylezl David na stůl a válel se nahoře na desce. Vybavuje se mi, jak pořádal pro mládež „česnekiády“ (sice nepříliš vonné, leč ohromně zdravé), vzpomínám na to, že když setkání mládeže ztratila poněkud jiskru a mládež na schůzkách programy spíše jen konzumovala, než by projevila nějakou aktivitu, byl to právě Igor David, kdo přišel s modelem za faráře Krejčího zavedených čtyřčlenných výborů, střídajících se po měsíci a zajišťujících náplň mládežnických setkání. Dívám se na věnování v knize o Londýnu a v Londýně koupené, kde Davidovou rukou stojí: „... naši nenahraditelné dirigentce, která dokázala nemožné - získat dejvickým nenamazaným dveřím mezinárodní slávu, věnují k připomenutí Anglie '92 vděční Naši pěvci.“

Davidovi bylo dáno narodit se do rodiny, kde se s Pánem Bohem počítalo a kde měl Pán Bůh své místo. David měl pevnou víru - stejně jako jeho rodiče i oba sourozenci Lenka a Štěpán. Mladší bratr Štěpán bezprostředně po Davidově smrti napsal Ohlédnutí za bráchou (Souterrain 11/95). Je to silná výpověď víry, a proto bych si dovolila toto své malé vzpomínání na Davida zakončit několika řádky, které Štěpán tehdy napsal:

„Píšu tento text v Davidově bytě na stole, na kterém napsal mnoho povzbuzujících dopisů a řadu radostných zvěstí. Nad stolem visí fotka jeho dcerky s maminkou a vedle papírek z kalendáře s textem: 'Nemoc je klíčem, který otevírá dveře, jež se žádným jiným klíčem otevřít nedají' (André Gide). Jeho život byl ukázkou, jak hluboká to je myšlenka. Ten klíč byl velmi, velmi těžký, ale to, co je za těmi dveřmi, bratrovi útrapy s klíčem tisíckrát vynahradilo. Deník, který si psal, je čtením, které lze pochopit jen očima víry. Zmiňované problémy všeho druhu, které by člověka bez opory určitě srazily do hluboké deprese, jsou v textu bezmála ztraceny mezi radostnými zážitky víry.

Věděl, že jeho život je plně v Božích rukou, že Bůh jej může uzdravit, ale nemusí. Bůh mu dal život dost dlouhý na to, aby mohl plně poznat radost ze života na zemi v Jeho milosti. Také dost dlouhý na to, aby nám všem, kdo jsme

s ním žili, ukázal, že milost Boží může změnit i velké utrpení v radost a že i s bolestí v srdci lze Bohu zpívat a chválit jej. Je na nás, abychom si tuto zvěst odnesli. Bohu děkuji za to, že nám tuto zkušenost dal a modlím se, abychom i my měli tu sílu víry se Jemu tak odevzdat, jak to udělal bratr.“

Lydie Härtelová

Historické okénko

Z teprve padesátileté historie dejvického sboru

Latinské celeber znamená slavný a celebrita je slavná, všeobecně známá osobnost. Lidé se stávají proslulými mimořádnými fyzickými i duševními schopnostmi, objevy a dovednostmi, ale překvapivě třeba také tím, že se jim podaří utéct z vězení. Někdo by dal nevímco, aby na sebe upozornil a mezi tzv. celebrity se prodral, ale ne vždy se mu to podaří. Stejně ale konec konců „světská sláva – polní tráva“. Jen málokdo zůstane totiž v paměti lidí zapsán několik desetiletí, neřku-li staletí. Je někdy až zarážející, jak brzy se na lidi zapomíná. Proto Bible zdůrazňuje, že nejdůležitější je, jestli jsou lidská jména zapsána v nebi a před Bohem (Žd 12,23).

Ubývá mezi námi těch, kdo si ještě vzpomenou, kdo to byla dejvická sestra **Olga Dubská**. V šedesátých a sedmdesátých letech působila jako dobrý duch dejvického sboru. (U duchů se osobní data a výročí neuvádějí.) Její příjmení Dubská sice připomínalo povrchní milostpaničky továrníků a statkářů ze staré romantické četby pro paní a dívky, ale křestní jméno Olga znělo opravdu vznešeně. Vždyť kyjevská velkokněžna Olga se dala r. 957 pokřtít jako jedna z prvních ve své vlasti a dosud je východní církví ctěna jako svěťice.

Také o naší sestře Olze Dubské někteří položertem říkali „svatá Olga“, daleko častěji však něžně „Olinka Dubská“. Vždyť už na pohled byla subtilní jako „pápěrka“ nebo „věchýtek“ a také její řeč byla tichá, jaksi zakřiknutá. Přesto ale Olinka v sobě skrývala velikou energii.

Její zesnulý manžel býval pokladníkem salvátorského sboru, ale Olinka přilnula k Dejvicím. Neměla ve sboru žádnou určitou funkci, ale patřila k oněm čínorodým vdovám, o nichž čteme v tzv. pastorálních epištolách a které byly téměř vždy i v našem sboru. Mimořádné aktivity sestry Dubské měly hodně společného s činností sborového kroužku Křesťanské služby, ale nekryly se s ní. Sestra Dubská jela „po vlastní ose“ a podle vlastního uvážení si určovala, co má dělat.

Téměř každý den vyrážela na cesty po sboru a počet jejích návštěv

v domácnostech, domovech důchodců (bylo jich tehdy na našem území několik) a v nemocnicích převyšoval četnost návštěv nás všech ostatních dohromady. A protože tehdy nebyla ještě služba pečovatelek běžná jako dnes, doprovázela staré lidi k lékařům, vyzvedávala jim léky, obstarávala nákupy a zařizovala nejrůznější další úsluhy. Sestry z tradičního kroužku Křesťanské služby si byly dobře vědomy Olinčiny nevšední obětavosti, ale rozhodně na ni nikdy nežárlily. Pouze občas ji pozvaly na svou poradu, aby jim poreferovala o těch, kdo by ušli jejich pozornosti.

Všecko dělala sestra Dubská zdarma. Pamatuji se, že jí staršovstvo vnutilo nepatrný měsíční příspěvek jako ocenění jejích služeb, ale Olinka si nikdy pro sebe nenechala ani korunu. Zvláštní kapitolou byly její dopisy. Byly to rukou psané dopisy i o více stránkách. Někteří členové sboru si je léta schovávali, protože sestra Dubská dovedla psát skutečně promyšleně a věrohodně vyjadřovat osobní zájem, soucítění i povzbuzení.

Někdy se v církevní práci až příliš vyzvedává to, co dobrého jsme vykonali. Asi je to čas od času potřebné kvůli povzbuzení sborové obětavosti, ale rozhodně ne kvůli uspokojení vlastní ctižádosti. Dnes už málem zapomenutá Olinka Dubská nám ale ukazuje, že je možno mnoho dobrého konat i skrytě, téměř anonymně a bez fanfár.

heda

Opravdový dárek

Bliží se vánoce a naši bližní už vymýšlí dárky pro nás. A vzdychají a stěžují si, že neví, co koupit.

Problém není v dárku, ale v tom, že se vzájemně málo posloucháme. Že si málo nasloucháme. Ne každý je ochoten plnit přání toho druhého. Ve vztahu se svým bližním chce mít navrch třeba i v tom, jaký dárek koupí. Ne ten, co by chtěl ten druhý, ale ten, který za ten vhodný považuje on. Je to správné?

Já si myslím, že ne. Opravdový dárek je dárek daný od srdce. Vymyšlený srdcem. Takový, který potěší toho druhého a skrze jeho potěšení pak udělá radost i mně. A ten se dá vybrat jen v pokoře k tomu druhému. Jen tehdy, když se upřímně zajímáme o jeho touhy, záliby, přání, myšlenky.

Není důležitá finanční hodnota, i nepatrná drobnost může vyvolat obrovskou radost.

Já jsem byla bohužel vychovaná v rodině, kde hodnota dárku byla přímo úměrná jeho ceně.

Až v nové rodině jsem pocítila tu skutečnou radost.

Uvedu konkrétní případ.

Před pár lety se v našem kostele konala před Vánoci prodejní výstava výrobků Diakonie ve Stodůlkách. Mně se tam tehdy zalíbila taková keramická želva. Pořád jsem se rozmyšlela, jestli si ji mám koupit a velmi jsem ji vychválila mamince svého muže. Že je úžasná a že se mi moc líbí. A najednou po chvíli jsem zjistila, že už tam na stole není. Pomyslela jsem si: „Tak už ji někdo koupil, no nedá se nic dělat. Měla jsem si to rozmyslet dříve“. A utěšovala jsem se, že nemusím mít vše, co vidím. Jaké bylo moje překvapení pod vánočním stromkem, když jsem ji tam rozbalila. Tehdy se mi oči zalily slzami dojetí.

To byla opravdová radost.

Přeji Vám, ať se Vám takovou radost podaří vyvolat pod vánočním stromkem u svých nejbližších. A ať se sami máte důvod radovat.

Jiřina Muzikářová

Zavřít, nebo otevřít?

Pan Vodička byl pěkný morous. Když u něho zazvonil dealer, doporučující moderně tvarované telefony nebo homeopatické tablety, ani ho nenechal říct první větu a zabouchl dveře. A když kontrolor z plynárny zjišťoval v koupelně, jestli je starý bojler v pořádku, obcházel pan Vodička kolem něho jako hlídací pes a čekal, až bude moct nevídaného vetřelce co nejdřív vystrnadit z bytu. Byt byl totiž Vodičkův „nedobytný hrad“ – ne ovšem tak, jak nadepsal Komenský svůj zbožný spisek, ale spíš ve smyslu anglického „my house – my castle“. Zkrátka a dobře: nejste vítán či vítána. To pochopila nakonec i neodbytná nová sousedka, která chtěla s panem Vodičkou navázat přátelské vztahy.

Snad jedinou výjimku tvořil poštovní doručovatel, který přinášel každého dvacátého důchod. S takovou osobnou se pochopitelně musí vycházet přátelsky. Když tedy pan Vodička přepočítal mamon, otevřel vřdycky kredenc a nalil listonošovi štamprličku. Tento úředně nepovolený zvyk zdědil pan Vodička po své zesnulé matce, která na rozdíl od něho byla nadmíru družná a každého vítala v duchu biblického pohostinství.

Ale ani pečlivě střežený byt není možno uhlídat před vpádem nečekané pohromy. Stalo se, že když pan Vodička vyměňoval žárovku, zvrtila se mu pod nohama stolička, takže se zřítil jak široký tak dlouhý na starobylé kuchyňské dlaždice. Hlava sice zůstala nedotčena, ale když se pan Vodička po chvíli pokusil vstát, pocítil krutou bolest v lýtku. Když se poněkud vzpamatoval, došel k závěru,

že asi bude muset vyslat do světa S-O-S. Dobrodiní pevného nebo mobilního telefonu totiž pan Vodička důsledně odmítal, a tak mu nezbylo nic jiného, než pracně zdolat podestu mezi vlastními a sousedčinými dveřmi a ponížene poprosit o pomoc. A pak to šlo už ráz naráz: sanitka – nemocnice – rentgen – operační sál. Pořádně se probral až na nemocničním pokoji.

„Tak vás vítám ve špitále!“ ozval se hlas z protějšího lůžka. „Ten, co tady byl před váma, vodejel dopoledne domů a mně se už začalo stejskat. Ale teď se tu nejprv pěkně uvelebite – a já se budu chovat jako myška.“ Během velmi krátké doby ale pan Vodička zjistil, že myška na protější posteli moc tichá nebude. Ozývala se čím dál častěji a všemožně se dožadovala, aby jí pan Vodička věnoval pozornost: „Pane Vodička, nemám dojít pro teplej čaj?“ – „Pane Vodička, nebude vám vadit, když si pustím v rádiu kázání? To víte, je neděle a já jsem zvyklej chodit k nám do sboru, a tak mi to schází.“ – „Pane Vodička, já vám přečtu odstaveček z týhle knihy. Je to moc zajímavý.“

Není divu, že po třech dnech požádal pan Vodička lékaře, který měl službu, jestli by bylo možné, aby se dostal na jiný pokoj, kde by byl pokud možno sám. „Vy byste chtěl nadstandard?“ podivil se doktor. „Nebud'te blázen, člověče, vždyt' by se vám tam stýskalo! Tady vám nic neschází.“ A už se k záležitosti pana Vodičky nevracel.

Když lékař odešel, bylo v pokoji dost dlouho ticho. Pak se ozvalo ze sousední postele: „Tak to ste mě ranil, pane Vodička! Vy asi nemáte lidi moc rád!“ – „To tedy nemám!“ odsekl zatvrzele pan Vodička. „Hlavně ty, co mě nenechají na pokoji!“ – „Ale to není dobrý, pane Vodička! Pán Bůh jistě věděl, proč nás udělal takový, že potřebujeme jeden druhýho. Já například sem vdovec a asi by na mě dost často padala tesknota, dyby za mnou dlouho nikdo nepřišel. No, a když za mnou dlouho nikdo nepřide, vyrazím mezi lidi sám. To je taky jeden z důvodů, proč rád chodím do kostela. A když je špatný počasí nebo mě trápí záducha, čtu si v Bibli.“ – „A to je pro vás náhrada za lidi?“ neodpustil si jízlivou poznámku pan Vodička. „Jakpak by ne!“ málem se podivil souseď na druhé posteli. „To ke mně přichází sám Pán Bůh a voslovuje mě. Jestli se nepletu, příští neděli začíná už advent – a v adventu mě voslovuje Pán Bůh zvlášť silně.“ – „Advent? To mi nic neříká!“ namítl úsečně pan Vodička, pro kterého advent opravdu nic neznamenal. „Ale advent a Vánoce nám přece připomínají příchod Pána Ježíše a pro mě je to strašně důležitý!“ nedal se odbýt souseď. „To bych tedy rád věděl, proč,“ povýšeně prohlásil pan Vodička, který si jako stovky jiných lidí zakládal na tom, že nepotřebuje, aby ho někdo poučoval o náboženství. „Já bych vám to, pane Vodička, neuměl asi dost dobře vysvětlit,“ připustil skromně pacient na druhé

posteli. „Víte ale, co? Pustíme si tu příští neděli zas rádio a budeme společně poslouchat. Bude se určitě kázat vo adventu a budou se zpívat ty nádherný adventní písničky, co sem vám vo nich už říkal.“

Jestli pan Vodička nechtěl pacienta na protějším lůžku znovu ranit, opravdu nemohl odmítnout. Jestli mu rozhlas dokázal zprostředkovat opravdové adventní poselství, to je ovšem jiná věc. Doufejme, že to dotýčný kazatel, který měl adventní promluvu, moc nezvoral a dostatečně srozumitelně vysvětlil, o co vlastně jde. Rozhodně však po návratu z nemocnice byl pan Vodička o trošičku vlídnější a už nezavíral dveře před cizími lidmi s takovou vehemencí jako dříve.

heda

Vánoční pobožnost

Napéct cukroví, připravit dárky, ozdobit stromeček. Poslouchat koledy. Napsat vánoční přání... Mohli bychom pokračovat, co všechno patří k Vánocům. Co dělá vánoční atmosféru, nebo co se očekává a my to máme stihnout.

O Vánocích chceme taky slyšet nebo číst vánoční evangelium, modlit se, zpívat. Někteří se setkáme společně v kostele. Někdy ale do kostela jít nemůžeme.

Nebo chceme začít pobožností Štědrý večer a nejsme si jisti, kde otevřít Bibli, vlastní slova a věty se nám formulují těžko.

Proto je zde návrh, jak udělat doma vánoční pobožnost.

Úvodní verš:

Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo. (Izajáš 9,1)22

Modlitba:

Pane Bože, jsou Vánoce. Děkujeme za světlo a radost. Jsi nám blízko. I letos. I tady u nás doma. Jsi s námi, když je nám dobře, nic nám neschází, když kolem sebe máme blízké lidi. A jsi s námi, i když jsme smutní, sami, něco nám chybí. Pane Ježíši, ty jsi poznal nedostatek, samotu, ty jsi žil s přáteli i mezi nepřáteli. Hned po narození ti usilovali o život, byl jsi uprchlíkem. Není ti cizí situace nikoho z nás.

Děkujeme za lidi blízké, rodinu, přátele. Za bratry a sestry ze sboru. Za naše sousedy.

Pane Bože, taky se radujeme z dárků, které dostáváme. Děkujeme za všechny,

kdo nás májí rádi. Děkujeme, že sami můžeme někomu udělat radost.

Pane Bože, teď o Vánocích myslíme taky na to, komu jsme ublížili. Je nám to líto. Pomoz nám se usmířit. Odpusť nám viny. A těm, kteří ublížili nám, bychom chtěli odpustit my.

Prosíme, buď s námi. Prosím, buď se mnou. Prosím, ať se Tvoje světlo rozsvítí i ve mně. Děkuji. Amen.

Čteme z Lukášova evangelia (Lk 2,1-20)

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě. Když tam byli, naplnily se dny a přišla její hodina. I porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechou. A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda. Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: "Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechnen lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí." A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: "Sláva na výsosti Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení." Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: "Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil." Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. Všichni, kdo to slyšeli, užasli nad tím, co pastýři vyprávěli. Ale Marie to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. Pastýři se pak navrátili oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Přímluvná modlitba:

Milý Pane Bože,

Pán Ježíš se narodil jako malé dítě. Bůh tak přišel na náš svět. Mezi obyčejné lidi, do chudoby. Děkujeme za to. Ty, Pane Bože, víš, jak je nám někdy smutno, jak si připadáme sami. Prosíme, potěš nás. Prosíme, rozsviť vánoční světlo a radost taky u nás. Tady doma i v nás vevnitř. Ty víš, z čeho máme strach,

obavy...

Prosíme tě za naše blízké.

Myslíme na ty, s kterými jsme o Vánocích někdy bývali a kteří už zemřeli nebo vyrostli a odstěhovali se... Myslíme na naše...

Myslíme na ty, kdo jsou nemocní, v nemocnici, na lidi, kteří žijí ve válce, prosíme za uprchlíky.

Prosíme za ty, kdo mají strach. Prosíme za oběti terorismu, násilí. Prosíme za jejich rodiny.

Myslíme na lidi, co nemají jídlo nebo vodu. Prosíme za děti v dětských domovech a staré lidi v domovech důchodců. Prosíme za lidi ve vězení.

Prosíme o mír na světě, prosíme o smíření a porozumění. Prosíme, aby ti kdo se chystají někoho zabít, se zastavili a zamysleli.

Prosíme za rodiny, kde si spolu nerozumějí. Prosíme, obnovuj lásku mezi lidmi.

Prosíme, ať všichni zakusí takovou radost jako měli ti, kdo se sešli u Ježíšových jesliček v Betlémě.

V tichosti myslíme na...

Otče náš, který jsi v nebesích...

Amen.

Na začátku, na konci a mezi modlitbou a čtením můžeme zpívat vánoční písně z Evangelického zpěvníku. Např.: Narodil se Kristus Pán (281), Když se Pán Ježíš narodil (306), Ach, co je krásy (305), Ó ty radostný čase vánoční (299), Slyš, jaká to libá píseň (297).

S dětmi můžeme pobožnost spojit s prohlížením vánočních obrázků nebo jesliček, máme-li doma. Nebo mohou vánoční scénu děti sehrát jak divadlo nebo pantomimu.

Náměty na štědrovečerní pobožnost s dětmi najdete taky v příručce pro nedělní školu, která je i na webu: <http://katecheze.evangelnet.cz/katecheticke-pripravy/narozeni-jezise-klaneni-pastyru-domaci-poboznost-pro-rodice-deti>

Lenka Ridzoňová

Láska (*úvaha na x-cátnících 27.10.2015*)

Položila jsem si otázku, co vlastně pojem láska znamená. Z pohledu Bible i dle mého názoru to není pouze vzájemná sympatie, romantická zamilovanost, nějaký stav, pocit, náklonnost k vlasti, přírodě, zvířatům, k věcem atd.

Vyšlo mi, že láska je především vztah. Vztah mezi člověkem a Bohem, mezi mužem a ženou, dětmi a rodiči, mezi členy rodiny, lidmi v církvi, a vůbec se všemi dalšími lidmi, se kterými se setkáváme. Biblickou lásku lze vyjádřit slovem agapé, což znamená nesobecká láska, která se obětuje.

Je krásné, že každý z nás je jiný, jednotlivé vztahy jsou různé a každý je jinak prožívá. Máme v tom svobodu, a to je dobře.

Co čteme o lásce v Bibli:

V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život. V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako obět smíření za naše hříchy. (1J 4, 9-10)

Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni. Bůh je láska, a kdo zůstává v lásce, v Bohu zůstává a Bůh v něm. (1J 4, 16)

On mu řekl: „Miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí“ a „miluj svého bližního jako sám sebe.““ (Lk 10, 27)

Naštěstí podstatou křesťanství není naše láska k Bohu, ale Boží láska k nám.

My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás. (1J 4, 19)

Jak a proč vstoupit do vztahu s Bohem?

Boží slovo nás ujišťuje o tom, že Bůh miluje každého z nás. Přijímá nás a touží po našem dobru a nabízí nám prostředky k jeho dosažení. Vrcholem svědectví o Boží lásce k nám je skutečnost, že Bůh se stal v Ježíši Kristu člověkem a za nás umřel. Smrtí a zmrtvýchvstáním Ježíše Krista ale iniciativa Boží náklonnosti k nám nekončí. Naopak. Stává se zcela osobním dotekem a oslovením.

Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Ř 5, 5b)

Touto láskou nás miluje Bůh a současně způsobuje, že my jsme uschopňováni milovat jeho a ostatní lidi. Je to nová schopnost milovat.

Jsme Bohem zváni a uschopňováni k tomu, abychom odpověděli na Jeho lásku a vstoupili s ním do skutečně důvěrného vztahu.

Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, věrnost, tichost a sebeovládání. (Ga 5, 22-23)

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování,

k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, (2Tm 3, 16)

Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. (J 14, 26)

Marcela Řežábková, pokračování příště

Jubilanti v prosinci

Jiří	DOBIÁŠ	95 let	Jarmila	ŠATAVOVÁ	90 let
Marta	KLEMPEROVÁ	91 let	Daniel	HELLER	65 let
Věra	ONDROVÁ	91 let			

Přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Oznámení

NAŠI PĚVCI ZVOU NA **BACHOVO VÁNOČNÍ ORATORIUM**

V pátek před Vánoci (18. prosince) v 19:30 jste srdečně zváni do evangelického kostela u Salvátora na koncert Našich pěvců, při kterém zazní Bachovo Vánoční oratorium.

Johann Sebastian Bach napsal toto své monumentální dílo v roce 1734 v Lipsku, kde působil jako kantor u sv. Tomáše. Oratorium se skládá ze šesti kantát o celkové délce asi dvě a půl hodiny. Na salvátorském koncertu uslyšíte průřez dílem. Kromě již zmíněného sboru Naši pěvci účinkují přední sólisté Ludmila Vernerová - soprán a Pavel Klečka - baryton a komorní orchestr (nebudou chybět tak vzácné nástroje, jako jsou například hoboje d'amour). Vánoční poselství z Lukášova evangelia čte herec Jan Potměšil.

Vstupné je dobrovolné a milou informací je, že salvátorský kostel je vytápěn.

Těšíme se na setkání s Vámi!

Za sbor Naši pěvci Lydie Härtelová

Pěvecká skupina

NSANGO MALAMU

zve na adventní koncert
a povídání o afrických Vánocích

Kdy: 5. 12. od 17 hodin
Kde: Farní sbor ČCE v Praze-Dejvicích,
ul. Dr. Zikmunda Wintra 15

Vánoční koncert

komorní flétnový soubor

Syringa

17. prosince 2015 v 19:00

Kostel sv. Klimenta, Klimentská, Praha 1 – Nové Město

Hrají: Jitka Matysová, Deborta Rumlová, Marie Špalová, Martina Válková,
Helena Vepřeková a Pavel Matys

Vstupné dobrovolné

V sobotu 16. ledna 2016 se od 19 hodin koná již **17. Svatovojtěšský ples**, který pořádá společenství u sv. Vojtěcha a náš dejvický sbor. Tentokrát se ples koná v KZ Domovina, Na Maninách 1525/32a v Holešovicích. Vstupenky jsou k dostání u sestry Věry Tiché (pouze SMS: 722 663 342).

Setkání s Biblií a koledami se koná u betléma na Suchdolském náměstí 24. prosince 2015 ve 22 hodin.

Vánoční divadlo dětí

4. adventní neděle (20. 12. 2015) během bohoslužeb, následuje

- **společný oběd** (zájemci by se měli předem - jako obvykle - zapisovat na nástěnce) a
- **odpolední program s hudbou a zpěvem**

Zkoušky dětí:

sobota 12. 12. 2015 od 9:30 do 12:15

sobota 19. 12. 2015 od 9:30 do 12:00

Silvestrovské posezení ve sboru 31.12. 2015 od 17:00 hod.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 12. 2015.

Lednové číslo vyjde 3. 1. 2016

Kalendář na prosinec 2015

Bohoslužby	6. 12. - VP	Pavel Ruml
ve sboru -	13. 12.	Gerhard Frey-Reininghaus
neděle 9:30	20. 12.	Lenka Ridzoňová
	25. 12. - VP	Lenka Ridzoňová
	26. 12.	Pavel Pokorný
	27. 12.	Pavel Ruml
	1. 1. - VP	Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Děti 3-8 let:	10. 12. 2015 v 17:00
Mládež a dorost	15.12. - vánoční mládež v Dejvicích, ostatní dle dohody	
x-cátníci	8. 12. v 19:00 Cesta v Bibli a v životě	
Naši pěvci	Středa 18:30	
Klub poznávání	10.12. v 9:30 vyprávění br. f. Henycha	
Hodina pohybu	V prosinci nebude	
Setkání s hostem		
Staršovstvo	3. 12. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Libov
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010